

การเปรียบเทียบผลของการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคมและการใช้
เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูด
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนโคกเจริญวิทยา
อำเภอโคกเจริญ จังหวัดลพบุรี

ปริญญานิพนธ์
ของ
สุวัฒนา พรหมหล่อ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา
ตุลาคม 2541
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอก
จิตวิทยาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์กมลรัตน์ กรีทอง)
..... กรรมการ
(อาจารย์ทัศนากุศล ทองภักดี)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์กมลรัตน์ กรีทอง)
..... กรรมการ
(อาจารย์ทัศนากุศล ทองภักดี)
..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(รองศาสตราจารย์ ดร.อารี พันธมณี)
..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ยุวดี เทียรประสิทธิ์)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ศาสตราจารย์ ดร.เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. 2541

ประกาศศุภกฤต

ปริญญานิพนธ์นี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาของ รองศาสตราจารย์กมลรัตน์ กริทอง ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ และอาจารย์ทัศนากดี กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.อารี พันธมณี และผู้ช่วยศาสตราจารย์ยุวดี เทียรพละสิทธิ์ กรรมการสอบปากเปล่าเพิ่มเติม ที่กรุณาให้คำปรึกษา แนวคิด และข้อเสนอแนะ พร้อมทั้งช่วยแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ อันเป็นประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ด้วยความเมตตา ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณศาสตราจารย์ ดร. ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพโรจน์ เบาใจ และอาจารย์ ทำนอง เจริญรูป ที่กรุณาให้คำแนะนำ และเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณผู้อำนวยการ คณะครู และนักเรียนโรงเรียนโคกเจริญวิทยา อำเภอโคกเจริญ จังหวัดลพบุรี คุณธนิตรา มาตราเงิน ผู้อำนวยการโรงเรียนพัฒนาภาษาอังกฤษ ลพบุรี ที่กรุณาให้คำปรึกษาและให้ความร่วมมือในการทำวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษาทุกท่าน ที่ประสิทธิ์ประสาทความรู้ เอาใจใส่ ห่วงใย และให้กำลังใจผู้วิจัยเสมอมา

ขอขอบคุณ คุณสุพจี เหล่าพานิช คุณบงกชรัตน์ สุทธิบงกช คุณเตือนใจ สีนอำไพสิทธิ์ คุณระจิตรแก้ว เล็กอุทัย คุณสุนทรี รักความสุข คุณบุปผา ประทีปทอง คุณวรุทัย ญานะพันธ์ พี่ ๆ น้อง ๆ และเพื่อน ๆ วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษาและจิตวิทยาการแนะแนวที่ให้ความช่วยเหลือ และเป็นกำลังใจในการทำวิจัยครั้งนี้

และที่สำคัญที่สุดต้องกราบขอบพระคุณ คุณพ่อพันธุ์เรวัตร พรหมหล่อ และคุณแม่ แนน้อย พรหมหล่อ ที่ให้ความรัก ความห่วงใย ให้กำลังใจ ให้คำแนะนำ และให้การสนับสนุนในการทำปริญญานิพนธ์แก่ผู้วิจัยจนสำเร็จลุล่วงเป็นอย่างดี

สุวัฒนา พรหมหล่อ

สารบัญ

บทที่

หน้า

1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	4
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	4
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	5
ขอบเขตของการของการศึกษาค้นคว้า.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย.....	9
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคแม่แบบ.....	10
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคแม่แบบ.....	10
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคแม่แบบ.....	20
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเสริมแรงทางบวก.....	23
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเสริมแรงทางสังคม.....	25
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเสริมแรงทางสังคม.....	25
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเสริมแรงทางสังคม.....	26
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ.....	27
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ.....	27
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ.....	31
เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ.....	34
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ.....	34
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ.....	43
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต.....	45
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	49
แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง.....	49

เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	50
วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ.....	50
วิธีดำเนินการจัดกระทำข้อมูล.....	57
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	58
 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลศึกษาค้นคว้า.....	 59
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการแปลผลและวิเคราะห์ข้อมูล.....	59
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	60
 5 บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	 65
บทย่อ.....	65
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	65
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	65
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	65
เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล.....	66
การดำเนินการทดลอง.....	66
การจัดกระทำข้อมูล.....	68
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	68
อภิปรายผล.....	69
ข้อเสนอแนะ.....	73
 บรรณานุกรม.....	 74
 ภาคผนวก.....	 83
ภาคผนวก ก.....	84
ภาคผนวก ข.....	210
 ประวัติของผู้วิจัย.....	 232

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	เปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม.....	60
2	เปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ.....	61
3	เปรียบเทียบผลต่างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม และนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ.....	62
4	แสดงความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม...	211
5	แสดงความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ....	212
6	แสดงคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม.....	213
7	แสดงคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ.....	214
8	แสดงผลต่างความสามารถในการพูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคมและนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ.....	215

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1 องค์ประกอบการเรียนรู้ด้วยการสังเกตตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม ของเบนคูรา.....	13
2 แสดงความหมายของการพูด.....	35
3 แสดงระยะต่าง ๆ ของการทดลอง.....	56
4 แสดงค่ามัธยฐานของควมถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของ นักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริม แรงทางสังคมและนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ ควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ.....	63
5 แสดงความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนคนที่ 1 ในกลุ่มการทดลองที่ 1 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรง สังคมตลอด 3 ระยะ.....	216
6 แสดงความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนคนที่ 2 ในกลุ่มการทดลองที่ 1 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรง สังคมตลอด 3 ระยะ.....	217
7 แสดงความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนคนที่ 3 ในกลุ่มการทดลองที่ 1 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรง สังคมตลอด 3 ระยะ.....	218
8 แสดงความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนคนที่ 4 ในกลุ่มการทดลองที่ 1 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรง สังคมตลอด 3 ระยะ.....	219
9 แสดงความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนคนที่ 5 ในกลุ่มการทดลองที่ 1 ที่ได้รับการใช้ ๓ นี คม ๒๖ควบคู่กับการเสริม สังคมตลอด 3 ระยะ.....	220

[illegible]

19 แสดงความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนคนที่ 7	
ในกลุ่มการทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคุมกับการให้ข้อมูล	
ย้อนกลับตลอด 3 ระยะ.....	230
20 แสดงความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนคนที่ 8	
ในกลุ่มการทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคุมกับการให้ข้อมูล	
ย้อนกลับตลอด 3 ระยะ.....	231

บทที่ 1

บทนำ

คำนำ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้กันอย่างแพร่หลาย และเป็นที่ยอมรับให้ใช้เป็นภาษากลางในการติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศทั่วโลกเพื่อยังประโยชน์ทั้งในด้านเศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรม การคมนาคม ตลอดจนการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร โดยเฉพาะในประเทศไทยขณะนี้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการศึกษาหาความรู้ทางวิชาการและเทคโนโลยีใหม่ ๆ ดังนั้นผู้มีทักษะทางภาษา โดยเฉพาะภาษาอังกฤษที่ดีย่อมมีโอกาสหางานทำหรือประกอบอาชีพได้ดีกว่าผู้ที่ไม่มีความรู้ทางภาษาอังกฤษ (สุไร พงษ์ทองเจริญ. 2526 : 1) ส่งผลให้คนไทยส่วนใหญ่หันมาสนใจที่จะเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อเป็นประโยชน์ต่อตนเองในชีวิตประจำวัน (ประพันธ์ จุ่มคำมูล. 2532 : 19)

ประเทศไทยจัดให้มีการสอนวิชาภาษาอังกฤษกันอย่างจริงจังเมื่อประมาณ พ.ศ. 2459 นับเป็นเวลา 80 กว่าปีมาแล้ว นักศึกษาพยายามคิดค้นวิธีสอน ตลอดจนนำเทคโนโลยีมาประกอบการสอน แต่ผลปรากฏว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจประสบความสำเร็จต่ำ ความล้มเหลว ซึ่งมีผู้เกี่ยวข้องกับการศึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิได้วิจารณ์ผลการสอนภาษาอังกฤษที่ผ่านมาว่าเป็นการลงทุนที่ได้ผลไม่คุ้มค่า (ศิริ แหวนทอง. 2539 : 20)

เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นการสอนตามนโยบาย ที่เน้นการเปิดโอกาสให้ได้เรียนได้ตามความสนใจของผู้เรียน และความพร้อมของสถานศึกษามากกว่าจะถือเป็นพื้นฐานสำหรับเยาวชนและประชาชนไทยทุกคน การสอนภาษาอังกฤษจึงถือเป็นเพียงประสบการณ์พิเศษนอกหลักสูตรและเป็นวิชาเลือกในระดับมัธยมศึกษา ทั้งยังขาดแผนหลักที่จะเร่งรัดสร้างความพร้อมและพัฒนาคุณภาพการสอนอย่างต่อเนื่อง (วรรณา เปลี่ยนศรี. 2539 : 17) นอกจากนี้ในอดีตที่ผ่านมาไม่ได้เน้นในเรื่องของการสื่อสาร แต่กลับเน้นในเรื่องของการจดจำกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ต่าง ๆ (อุตุมา ลำนุช. 2539 : 78) ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว ในการเรียนภาษาคำต่างประเทศนั้น การเรียนรู้เพียงแต่คำศัพท์ และโครงสร้างประโยคเพียงอย่างเดียวยังไม่เพียงพอ ถ้าผู้เรียนยังไม่สามารถจะนำคำเหล่านั้นมาผูกเป็นประโยค แล้วเปล่งเสียงที่เจ้าของภาษาฟังแล้วสามารถเข้าใจได้ ก็ยังถือว่าไม่สามารถใช้ภาษานั้นในการสื่อสารได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำหรือประโยคในภาษาอังกฤษ ถ้าไม่ออกสำเนียงให้ถูกต้องหรือขึ้นลงเสียงในประโยคไม่ถูกต้องเจ้าของภาษาไม่สามารถฟังภาษานั้นเข้าใจได้ การสื่อสารจึงไม่ประสบผลสำเร็จ (บำรุง โครัตน. 2524 : 53)

การที่ผู้เรียนไม่สามารถออกสำเนียงขึ้นลงเสียงในประโยค ขาดความเข้าใจ และความคล่องแคล่วในการใช้ประโยคภาษาอังกฤษได้นั้น เป็นปัญหาที่สำคัญอย่างหนึ่งของนักเรียนไทย

ทั้งนี้เนื่องจากความแตกต่างของระบบเสียงระหว่างภาษาไทย ซึ่งเป็นภาษาแม่กับระบบเสียงของภาษาอังกฤษ และระบบเสียงที่ไม่เหมือนกัน (บำรุง โครัตน์. 2524 : 53) ดังนั้น การสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษซึ่งเป็นการสอนที่ยากสำหรับครูมากกว่าการสอนทักษะชนิดอื่น (Rivers. 1972 : 161) ด้วยเหตุนี้ ครูเป็นจำนวนมากจึงเลิกความพยายามที่จะสอนทักษะพูด หันไปสอนทักษะอื่นแทน เช่น ทักษะการฟัง ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน (พชรประภา อุดลวิทย์. 2530 : 23) แท้ที่จริงแล้วทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดในบรรดาทักษะทั้งหมด เพราะผู้ใดก็ตามที่สามารถพูดภาษาหนึ่งได้ดีเขาจะต้องใช้ภาษานั้นสามารถเรียน และอ่านภาษานั้นได้อย่างเร็ว ทำให้การเรียนนั้นง่ายขึ้น (Lado. 1961 : 239)

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้น และประสบการณ์ของผู้วิจัยที่รับราชการเป็นครูสอนภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนโคกเจริญวิทยา จังหวัดลพบุรี รวมทั้งได้สัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ พบว่านักเรียนร้อยละ 50 มีปัญหาด้านการออกเสียงไม่ชัดเจน ใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง ขาดความเข้าใจ และความคล่องแคล่วในการพูดภาษาอังกฤษ ทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกที่ไม่ดี และคิดว่าการที่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้เป็นเป้าหมายที่ไกลเกินไป (พชรประภา อุดลวิทย์. 2530 : 24) และจากการที่ผู้วิจัยได้ทำการสำรวจคะแนนการสอบปลายภาคของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ปีการศึกษา 2540 แบ่งตามทักษะการพูด ทักษะการฟัง ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน โดยเรียงลำดับคะแนนจากทักษะที่นักเรียนทำคะแนนได้สูงสุด จนถึงทักษะที่นักเรียนทำคะแนนได้ต่ำสุด พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีทักษะการพูดต่ำสุดร้อยละ 52 ทักษะการเขียนต่ำสุดร้อยละ 21 ทักษะการฟังต่ำสุดร้อยละ 17 ทักษะการอ่านต่ำสุดร้อยละ 10 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีทักษะการพูดต่ำสุดร้อยละ 41 ทักษะการเขียนต่ำสุดร้อยละ 29 ทักษะการฟังต่ำสุดร้อยละ 21 และทักษะการอ่านต่ำสุดร้อยละ 9 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีทักษะการพูดต่ำสุดร้อยละ 44 ทักษะการเขียนต่ำสุดร้อยละ 30 ทักษะการอ่านต่ำสุดร้อยละ 19 และทักษะการฟังต่ำสุดร้อยละ 7 จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น จึงเห็นได้ว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีทักษะการพูดต่ำกว่าทักษะการเขียน ทักษะการอ่าน และทักษะการฟังมากกว่าระดับชั้นอื่น ๆ โดยมีการแสดงออกดังนี้ การออกเสียงยังพูดเน้นเสียงไม่ชัดเจน พูดขึ้นลงเสียงในประโยค ไม่ถูกต้อง และพูดสำเนียงไม่คล้ายเจ้าของภาษา มีการใช้ภาษาไม่เหมาะสมโดยใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง พูดไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และไม่มีความคล่องแคล่วในการพูด โดยพูดตะกุกตะกัก และลังเลในการพูด และจากการติดตามผลโดยการสำรวจคะแนนสอบก่อนเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มนี้ พบว่านักเรียนยังมีทักษะการพูดต่ำกว่าทักษะการเขียน ทักษะการอ่าน และทักษะการฟังเช่นเดิม

ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ซึ่งเดิมในปีการศึกษา 2540 เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และปัจจุบันเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

เนื่องจากการพูดภาษาอังกฤษเกิดจากการเรียนรู้ไม่ได้เกิดจากสัญชาตญาณ ดังนั้น การพูดภาษาอังกฤษไม่ถูกต้องไม่ชัดเจน ซึ่งถือว่าเป็นพฤติกรรมการพูดไม่พึงประสงค์ จึงพัฒนาได้หากใช้วิธีการที่เหมาะสม โดยสามารถทำได้หลายวิธี เช่น การใช้กิจกรรมกลุ่ม การฝึกการแสดงออก การจับทบาทสมมติ การใช้สถานการณ์จำลอง การให้ข้อมูลย้อนกลับ การให้การชี้แนะ และการใช้เทคนิคแม่แบบ เป็นต้น (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 10) สำหรับในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยสนใจจะใช้เทคนิคแม่แบบมาใช้ในการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

เนื่องจากการใช้เทคนิคแม่แบบเป็นวิธีการหนึ่งในการปรับพฤติกรรมให้เหมาะสมได้ โดยเสนอตัวแบบที่มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ เพื่อให้ผู้ถูกสังเกตหรือนักเรียนที่ต้องการจะเลียนแบบได้สังเกตพฤติกรรมตลอดจนกิจกรรมต่าง ๆ ของตัวแบบ นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น ความรู้สึกที่มีต่อพฤติกรรมของตัวแบบ นักเรียนได้เลียนแบบพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของตัวแบบ และได้แสดงความรู้สึกภายหลังการเลียนแบบ และสามารถนำแบบอย่างที่ดีที่พึงประสงค์ของตัวแบบ มาปรับปรุงพฤติกรรมของตนต่อไป (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 53) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ เสาวคนธ์ ศรีพุทธศิลป์ (2538 : 59-60) ที่ศึกษาเรื่องผลของการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงที่มีต่อการอ่านคำควบกล้ำ พบว่า การใช้เทคนิคแม่แบบสามารถทำให้นักเรียนเลียนแบบและเกิดพฤติกรรมการอ่านคำควบกล้ำที่ถูกต้องได้ ดังที่ แบนดูรา (Bandura. 1977 : 22-29) กล่าวว่า การเรียนรู้ของบุคคลส่วนใหญ่เกิดจากการทำตามแบบการกระทำของผู้อื่น เนื่องจากการได้เห็นการกระทำตลอดจนผลของการกระทำที่เกิดขึ้นกับแม่แบบแล้วพิจารณาอย่างมีเหตุผลก่อนที่จะเลียนแบบ ซึ่งจะช่วยให้บุคคลเลียนแบบ และมั่นใจที่จะแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ แต่การใช้เทคนิคแม่แบบเพียงอย่างเดียว จะทำให้พฤติกรรมที่พึงประสงค์ที่เกิดจากการเลียนแบบนั้นเกิดซ้ำ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2530 : 81 ; อ้างอิงมาจาก Craighead and others. 1977) ซึ่งการที่จะทำให้พฤติกรรมที่เกิดจากการใช้เทคนิคแม่แบบเกิดเร็วขึ้น และมีประสิทธิภาพ ควรจะเสนอตัวแบบควบคู่กับการเสริมแรง (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต . 2536 : 271) ซึ่งสอดคล้องกับ บอร์นสไตน์ และคนอื่น ๆ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 65 ; อ้างอิงมาจาก Bornstein and others. 1977) กล่าวว่า การให้ตัวแบบเพียงประการเดียวในการสร้างหรือสอนพฤติกรรมใหม่การเกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์อาจเกิดได้ช้า ด้วยเหตุนี้จึงควรใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางบวก เช่น การใช้เบี้ยขรรธกร การใช้หลักฟรีแมค และการเสริมแรง

ทางสังคม เป็นต้น และจากงานวิจัยของ ศิริลักษณ์ รักษาทรัพย์ (2534 : 60 - 63) ที่ศึกษาเปรียบเทียบผลของการใช้หลักฟรีแมคกับการเสริมแรงทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมการตั้งใจเรียนในวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการเสริมแรงด้วยหลักฟรีแมค และนักเรียนที่ได้รับการเสริมแรงทางสังคมมีพฤติกรรมการตั้งใจเรียนสูงขึ้น

นอกจากการให้การเสริมแรงทางสังคมแล้ว การให้ข้อมูลย้อนกลับก็เป็นอีกวิธีหนึ่งที่น่าสนใจมาใช้ควบคู่กับเทคนิคแม่แบบ แล้วจะทำให้การใช้เทคนิคแม่แบบมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นอีกด้วย (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 53) ดังผลงานวิจัยของเพ็ญภาภรณ์ ทองบุญตา (2540 : 70 - 71) พบว่า การให้ตัวแบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับทำให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีการอภิปรายกลุ่มสูงขึ้น

ดังนั้นในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาเปรียบเทียบผลของการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคมและการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนโคกเจริญวิทยา อำเภอโคกเจริญ จังหวัดลพบุรี

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคมกับนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม
2. นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

3. นักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคมกับนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นแตกต่างกัน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อครู ในการนำวิธีการปรับพฤติกรรม โดยการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคมกับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับไปใช้ในการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนโคกเจริญวิทยา อำเภอโคกเจริญ จังหวัดลพบุรี ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำกว่าร้อยละ 50 ตามเกณฑ์ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ และมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 50 ลงมา จำนวน 39 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนโคกเจริญวิทยา อำเภอโคกเจริญ จังหวัดลพบุรี ปีการศึกษา 2541 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2540 ต่ำกว่าร้อยละ 50 ตามเกณฑ์ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ และมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 50 ลงมา จำนวน 16 คน ซึ่งได้รับการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่มๆ ละ 8 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 วิธี ได้แก่

3.1.1 การใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม

3.1.2 การใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม หมายถึง วิธีการที่ทำให้ นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่จะพูดภาษาอังกฤษได้ถูกต้องเป็นรายบุคคล โดยให้นักเรียนฟัง สังเกต และการเลียนแบบการพูดภาษาอังกฤษจากแม่แบบ ซึ่งแม่แบบจะพูดภาษาอังกฤษจากวลีที่ง่าย ไปหาวลีที่ยาก หรือประโยคที่ง่ายไปหาประโยคที่ยาก เมื่อนักเรียนพูดภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง ชัดเจน ก็จะได้รับเสริมแรงทันทีแต่ไม่ให้การเสริมแรงเมื่อนักเรียนพูดภาษาอังกฤษไม่ถูกต้อง โดยมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนากลุ่มนักเรียนเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษในแต่ละครั้ง

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ มีขั้นตอนดังนี้

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิธีทัศนเกี่ยวกับบทสนทนาที่มีวลีและประโยคการพูดภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูดตามวิธีทัศน ในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่ว เมื่อพูดตามครบทุกวลีหรือประโยคแล้ว ให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนพูด

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาต่าง ๆ ที่มีวลีหรือประโยคภาษาอังกฤษที่ระบุในหัวข้อ 2.1 อีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนพูดวลีหรือประโยคภาษาอังกฤษวลีหรือประโยคใดไม่ถูกต้องในด้านใดผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดภาษาอังกฤษวลีหรือประโยคใหม่อีกครั้งเดียว โดยใช้วิธีทัศนเป็นแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบทสนทนาที่มีวลีหรือประโยคภาษาอังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องก่อนที่ผู้วิจัย จะให้การเสริมแรงทางสังคมทันทีแก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด คือ

2.3.1 นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษได้ถูกต้องชัดเจนเพิ่มขึ้นจากพฤติกรรมพื้นฐาน 5 วลีหรือประโยคขึ้นไป นักเรียนจะได้รับการเสริมแรงทางสังคมอันดับที่ 1

2.3.2 นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษได้ถูกต้องชัดเจนเพิ่มขึ้นจากพฤติกรรมพื้นฐาน 4 วลีหรือประโยค นักเรียนจะได้รับการเสริมแรงทางสังคมอันดับที่ 2

2.3.3 นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษได้ถูกต้องชัดเจนเพิ่มขึ้นจากพฤติกรรมพื้นฐาน 3 วลีหรือประโยค นักเรียนจะได้รับการเสริมแรงทางสังคมอันดับที่ 3

2.3.4 นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษได้ถูกต้องชัดเจนเพิ่มขึ้นจากพฤติกรรมพื้นฐาน 2 วลีหรือประโยค นักเรียนจะได้รับการเสริมแรงทางสังคมอันดับที่ 4

2.3.5 นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษได้ถูกต้องชัดเจนเพิ่มขึ้นจากพฤติกรรมพื้นฐาน 1 วลีหรือประโยค นักเรียนจะได้รับการเสริมแรงทางสังคมอันดับที่ 5

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียนได้เรียนรู้จากการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่ และการเสริมแรงทางสังคม แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

วิธีการนี้ใช้กับกลุ่มการทดลองที่ 1

2. การใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ หมายถึง วิธีการที่ทำให้ นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่จะพูดภาษาอังกฤษได้ถูกต้องเป็นรายบุคคล โดยให้นักเรียนฟัง สังเกต และเลียนแบบการพูดภาษาอังกฤษจากแม่แบบ แม่แบบจะพูดภาษาอังกฤษจากวลีที่ง่ายไปหา วลีที่ยากหรือจากประโยคที่ง่ายไปหาประโยคที่ยาก เมื่อนักเรียนพูดภาษาอังกฤษวลีหรือประโยคใดไม่ถูกต้องก็จะได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับทันที โดยการบอกให้ทราบผลของการกระทำของตนว่าถูกต้องหรือไม่ พร้อมทั้งให้ทราบถึงข้อบกพร่อง และวิธีแก้ไขที่ถูกต้องภายหลังที่นักเรียนพูดภาษาอังกฤษ และไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับเมื่อนักเรียนพูดภาษาอังกฤษถูกต้อง โดยมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษในแต่ละครั้ง

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ มีขั้นตอนดังนี้

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิทัศน์เกี่ยวกับบทสนทนาที่มีวลีและประโยคการพูดภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูดตามวิทัศน์ ในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วเมื่อพูดตามครบทุกวลีหรือประโยคแล้ว ให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนพูด

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาต่างๆ ที่มีวลีหรือประโยคภาษาอังกฤษที่ระบุในหัวข้อ 2.1 อีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดพูดวลีหรือประโยคภาษาอังกฤษวลีหรือประโยคใดไม่ถูกต้องในด้านใด ผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดภาษาอังกฤษวลีหรือประโยคใหม่อีกครั้งเดียว โดยใช้วิทัศน์เป็นแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบทสนทนาที่มีวลีหรือประโยคภาษาอังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องก่อนที่ผู้วิจัยจะให้ข้อมูลย้อนกลับทันที โดยการบอกให้ทราบผลของการกระทำของตนเอง ข้อบกพร่อง และวิธีแก้ไขที่ถูกต้องแก่นักเรียน ตามเงื่อนไขที่กำหนด คือ

2.3.1 นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษไม่ถูกต้องในด้านการออกเสียง นักเรียนจะได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับว่า “นักเรียนพูดออกเสียงไม่ถูกต้อง” พร้อมทั้งบอกข้อบกพร่องและวิธีแก้ไขที่ถูกต้อง

2.3.2 นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษไม่ถูกต้องในด้านการใช้ภาษา นักเรียนจะได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับว่า “นักเรียนพูดโดยใช้ภาษาไม่ถูกต้อง” พร้อมทั้งบอกข้อบกพร่องและวิธีแก้ไขที่ถูกต้อง

2.3.3 นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษไม่ถูกต้อง ในด้านความคล่องแคล่ว นักเรียนจะได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับว่า “นักเรียนพูดไม่คล่องแคล่ว” พร้อมทั้งบอกข้อบกพร่องและวิธีแก้ไขที่ถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียนได้เรียนรู้จากการใช้เทคนิคแม่แบบและการให้ข้อมูลย้อนกลับ แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

วิธีการนี้ใช้กับกลุ่มการทดลองที่ 2

3. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง การแสดงออกของนักเรียนในการออกเสียง การใช้ภาษา และความคล่องแคล่วในการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจได้ถูกต้องซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1 การออกเสียง ได้แก่ ความสามารถในการพูดเน้นเสียง (Stress) การพูดขึ้นลงเสียงในประโยค (Intonation) และพูดสำเนียงคล้ายเจ้าของภาษา

3.2 การใช้ภาษา ได้แก่ ความสามารถในการพูด โดยการใช้คำศัพท์ได้ถูกต้อง พูดได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และใช้ประโยคในการพูดได้อย่างเหมาะสม

3.3 ความคล่องแคล่ว ได้แก่ ความสามารถในการพูดได้ราบรื่นต่อเนื่อง ไม่ตะกุกตะกัก และไม่ลังเลในการพูด

บทที่ 2

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษารั้วนี้ ผู้วิจัยแบ่งออกเป็นด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคแม่แบบ
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคแม่แบบ
 - 1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคแม่แบบ
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเสริมแรงทางบวก
 - 2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเสริมแรงทางบวก
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเสริมแรงทางสังคม
 - 3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเสริมแรงทางสังคม
 - 3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเสริมแรงทางสังคม
4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ
 - 4.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ
 - 4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ
5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
 - 5.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
 - 5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
6. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคแม่แบบ

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคแม่แบบ

1.1.1 ความหมายของแม่แบบ

แม่แบบ (Models) หมายถึง สิ่งที่เป็นแบบอย่างที่ดีเป็นบรรทัดฐาน เป็นแบบหรือตัวอย่างที่นำมาให้เห็นเพื่อเป็นแนวทางในการเปรียบเทียบ และเพื่อเป็นแบบอย่างในการเลียนแบบ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 53)

1.1.2 ความหมายของเทคนิคแม่แบบ

แบนดูรา (Bandura. 1968 : 99-108) กล่าวว่า การใช้เทคนิคแม่แบบ หมายถึง กลวิธีในการสร้างหรือสอนพฤติกรรมใหม่โดยผู้สังเกตหรือผู้ที่ประสงค์จะเลียนแบบสังเกตพฤติกรรมจากตัวแบบที่ผู้สังเกต หรือผู้ที่ประสงค์จะเลียนแบบสนใจ

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2528 : 79) กล่าวถึงการใช้เทคนิคแม่แบบว่า เป็นกระบวนการที่สังเกต ฟัง หรืออ่านเกี่ยวกับพฤติกรรมของบุคคลหรือสัญลักษณ์แทนบุคคล แล้วประมวลเป็นข้อมูลในการแสดงพฤติกรรมของตนต่อไป

1.1.3 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม

ทฤษฎีที่ใช้เป็นพื้นฐานในการวิจัยครั้งนี้ คือทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory) ของแบนดูรา (Bandura. 1977 : 19-22) ซึ่งอธิบายแนวคิดที่สำคัญในการเรียนรู้ทางสังคม ไว้ดังนี้

พฤติกรรมทุกอย่างของมนุษย์ที่นอกเหนือจากปฏิกิริยาสะท้อน (Elementary Reflexes) ล้วนเป็นผลมาจากการเรียนรู้ และสิ่งที่มนุษย์เรียนรู้คือ ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งต่าง ๆ เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างเหตุการณ์กับเหตุการณ์ เรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกับผลที่เกิดจากพฤติกรรม (Response Consequences) ความรู้นี้จะกลายเป็นความเชื่อที่มีผลในการควบคุมพฤติกรรมของมนุษย์ เมื่อมนุษย์เรียนรู้ว่าเหตุการณ์ใดเกิดตามเหตุการณ์ใดอย่างไร เมื่อประสบเหตุหนึ่งมนุษย์ก็จะเกิดความคาดหวังเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่จะเกิดตามมาได้ ทำให้เกิดความดีใจ ความวิตกกังวล ความกลัวขึ้นล่วงหน้า ความคาดหวังนี้ทำให้มนุษย์ตัดสินใจทำ หรือไม่ทำพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่ง เพื่อทำให้เกิดผลตามที่ตนปรารถนา

การเรียนรู้ความสัมพันธ์ดังกล่าวเกิดจากการเรียนรู้ด้วยประสบการณ์ตรงและการเรียนรู้จากการสังเกต การเรียนรู้จากประสบการณ์ตรงได้แก่ การประสบเหตุการณ์ต่าง ๆ ด้วยตนเอง ได้รับผลที่เกิดจากการกระทำต่าง ๆ ด้วยตนเอง แต่วิธีเรียนรู้นี้มีข้อจำกัดอยู่มาก เพราะสิ่งที่จะต้องเรียนรู้มีมากเกินไปกว่าเวลาและ โอกาสของผู้เรียนแต่ละคนจะอำนวย และผลของการกระทำบางอย่างก็เป็นอันตรายถ้าจะต้องเรียนรู้ด้วยตนเอง

1.1.4 กระบวนการเรียนรู้จากตัวแบบ

แบนดูรา (Bandura. 1977 : 22-29) ได้กล่าวถึงกระบวนการเรียนรู้ของมนุษย์ว่าเป็นกระบวนการที่สลับซับซ้อนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งพฤติกรรมซึ่งเกิดจากการเรียนรู้จากแม่แบบเป็นส่วนใหญ่ การที่บุคคลได้เห็นพฤติกรรมแปลกใหม่และเหมาะสมจากผู้อื่น จะช่วยชี้นำการกระทำของเราได้ และยังช่วยไม่ให้เกิดการผิดพลาดจากการกระทำนั้น ๆ ด้วย ในกระบวนการเรียนรู้ทางสังคมแม่แบบจะเป็นสิ่งที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้มาก เมื่อบุคคลได้เห็นการกระทำของแม่แบบก็จะสามารถรับรู้ความหมายของการกระทำนั้นได้อย่างเหมาะสม กระบวนการเรียนรู้จากแม่แบบนี้ อาจกล่าวได้ว่าเป็นกระบวนการเรียนรู้จากการสังเกต ซึ่งมีองค์ประกอบที่สำคัญ 4 ประการ คือ

1. กระบวนการให้ความสนใจ (Attention Process) เป็นกระบวนการรับรู้ลักษณะสำคัญ ๆ ของแม่แบบไว้อย่างละเอียดโดยการสังเกต และรวบรวมสิ่งที่รับรู้มาเป็นขั้นตอน บุคคลจะไม่สามารถเรียนรู้ได้โดยขาดความสนใจและขาดการรับรู้พฤติกรรมที่แม่แบบแสดงออกสิ่งที่มีอิทธิพลต่อกระบวนการให้ความสนใจในการเรียนรู้ด้วยการสังเกตนี้คือ

1.1 ลักษณะของผู้สังเกตในด้านการรับรู้ การรวบรวม และการแปลความหมายจากสิ่งที่ได้สังเกตอันเป็นผลจากประสบการณ์เดิมของผู้สังเกตได้แก่ อารมณ์การรับรู้ การเสริมแรง หรือรางวัลที่เคยรับ

1.2 ลักษณะหรือการแสดงออกของแม่แบบที่เด่นชัดจดจำได้ง่าย แปลกหรือดึงดูดความสนใจ นอกจากนี้ถ้าพฤติกรรม กิจกรรม และลักษณะของแม่แบบมีความสำคัญใกล้เคียงและเกี่ยวข้องกับผู้สังเกต รวมทั้งพฤติกรรมที่แม่แบบแสดงออกมีประโยชน์ต่อผู้สังเกตจะโน้มน้าวจิตใจผู้สังเกตให้สนใจได้มาก

2. กระบวนการจำ (Retentional Process) เป็นการรวบรวมรูปแบบพฤติกรรมของแม่แบบที่ได้สังเกตทุกครั้ง การเก็บจำนี้จะทำในรูปของสัญลักษณ์ซึ่งจะช่วยให้จำพฤติกรรมของแม่แบบ แม้ว่าจะเห็นแม่แบบเพียงช่วงเวลาอันสั้น

การเก็บจำในรูปสัญลักษณ์กระทำได้ 2 ลักษณะ คือ มโนภาพ (Imaginal Coding) และภาษา (Verbal Coding) การเก็บจำในรูปมโนภาพจะง่ายเมื่อแม่แบบแสดงให้เห็นบ่อย ส่วนการเก็บจำในรูปภาษาพัฒนาหลังจากมีมโนภาพ และจะช่วยให้การเรียนรู้ประสบผลสำเร็จยิ่งขึ้น เพราะสัญลักษณ์ในรูปภาษาสามารถให้ข้อมูลที่มากพอ และง่ายต่อการสะสมความรู้ที่ได้มาไว้ด้วย โดยทั่วไปแล้วกระบวนการจำนี้เกิดขึ้นจากการฝึกฝน จะช่วยให้ผู้สังเกตจำพฤติกรรมของแม่แบบได้ดียิ่งขึ้น และการฝึกคิดหรือทำตามแบบยังช่วยให้การเรียนรู้จากการสังเกตได้ผลดียิ่งขึ้น ดังนั้น การเลียนแบบจึงอาจเกิดขึ้นตามการกระทำของแม่แบบโดยตรงทันที หรืออาจเกิดขึ้นหลังจาก

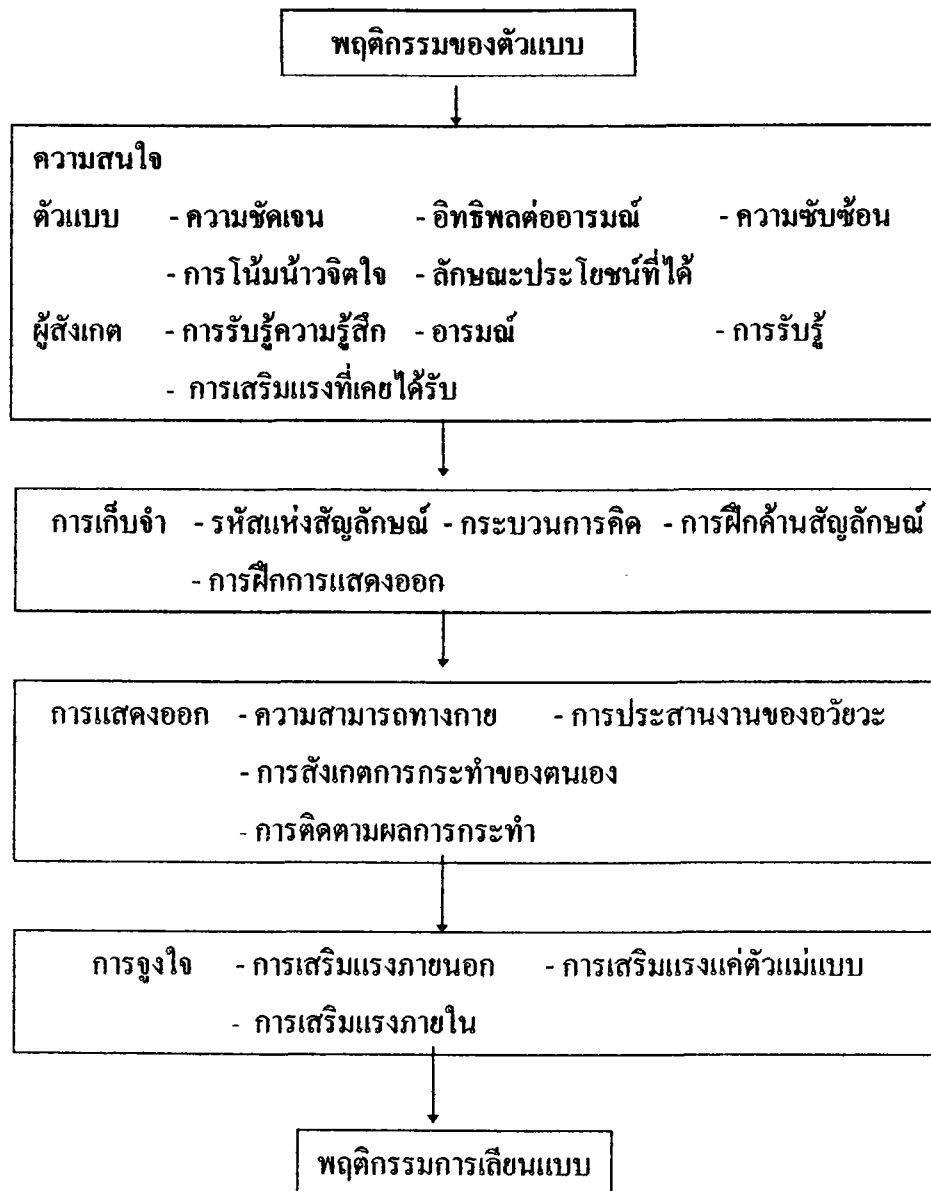
การสังเกตแม่แบบมาแล้วสักระยะหนึ่ง ซึ่งลักษณะเช่นนี้เป็นผลของกระบวนการคงไว้ในรูปแบบมโนภาพหรือสัญลักษณ์ทางภาษา

3. กระบวนการแสดงออก (Moter Reproductional Process) เป็นกระบวนการที่ผู้สังเกตเปลี่ยนสัญลักษณ์ ซึ่งเป็นพฤติกรรมของแม่แบบที่เก็บไว้ในรูปของความจำมาเป็นการกระทำหรือการแสดงออกที่เหมาะสมโดยการใช้ความคิด เพราะฉะนั้น กระบวนการแสดงออกจึงขึ้นอยู่กับระดับความคิดของผู้สังเกต และความซับซ้อนของพฤติกรรมในระยะแรก การคิดแปลงสัญลักษณ์ให้เป็นการกระทำที่เหมาะสมนั้น ทำได้ยากแต่เมื่อทราบข้อบกพร่องระหว่างสัญลักษณ์กับการคิดแปลงให้เป็นพฤติกรรม ก็จะช่วยให้การกระทำตามแม่แบบในคราวต่อไปถูกต้องมากขึ้น ทั้งนี้ผู้เรียนจะสังเกตพฤติกรรมของตนเองเทียบกับแม่แบบ และจะติดตามผลของการแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ ด้วย ถ้าได้ผลเป็นที่น่าพอใจการเรียนรู้ย่อมเกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็ว

4. กระบวนการจูงใจ (Motivational Process) เป็นกระบวนการที่แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างความรู้ที่ได้รับมากับการแสดงออกตามปกติในการรับรู้ของมนุษย์ในการแสดงออกนั้น ในชีวิตจริงบุคคลจะไม่สามารถกระทำตามแม่แบบได้ทั้งหมดบุคคลจะเลือกที่จะกระทำเมื่อการกระทำนั้นก่อให้เกิดผลดีตอบแทนมากกว่าการกระทำที่ก่อให้เกิดผลเสีย ผู้สังเกตจะเลียนแบบพฤติกรรมที่พึงพอใจนั้นไว้ และนำมาคิดแปลงแก้ไขให้เหมาะสมยิ่งขึ้น กระบวนการจูงใจโดยการให้รางวัลหรือการเสริมแรงทางบวก เพื่อกระตุ้นให้ผู้สังเกตแสดงพฤติกรรมการเลียนแบบออกมาและเป็นการเสริม ให้พฤติกรรมนั้นเกิดมากยิ่งขึ้น จะเห็นได้ว่า ตัวแบบที่มีพฤติกรรมเหมาะสม จะได้รับผลตอบแทนที่ดีจากพฤติกรรมนั้นจะก่อให้เกิดการเลียนแบบได้เป็นอย่างดีจากคนส่วนใหญ่

ดังนั้น การเรียนรู้จากแม่แบบจะต้องจัดวางรูปแบบองค์ประกอบของการเรียนรู้จากแม่แบบอย่างเหมาะสม โดยกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจต่อแม่แบบอย่างแท้จริงจนสามารถจดจำ และสร้างสัญลักษณ์แทนพฤติกรรมของแม่แบบได้ ประกอบกับการจูงใจอย่างเหมาะสมและเพียงพอ จะทำให้ผู้เรียนแสดงการตอบสนองคือ การเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบได้ในที่สุด

จากองค์ประกอบของการเรียนรู้ โดยการสังเกต 4 ประการ เขียนเป็นภาพประกอบได้ดังนี้

ภาพประกอบ 1 องค์ประกอบของการเรียนรู้ด้วยการสังเกตตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม
ของแบนดูรา (Bandura. 1977 : 223)

1.1.5 ประเภทของแม่แบบ

การเรียนรู้ของเด็กโดยใช้แม่แบบนั้น เด็กจะเรียนรู้จากแม่แบบซึ่งแม่แบบจะทำหน้าที่เป็นสิ่งเร้า และเป็นสื่อกลางให้ผู้เรียนได้สังเกต และเลียนแบบพฤติกรรมที่เป็นเป้าหมาย แบนดูรา (Bandura. 1977 : 40-51) ได้แบ่งแม่แบบไว้เป็น 2 รูปแบบ คือ

1. การเสนอแม่แบบจากชีวิตจริง (Live Model) เป็นการให้ผู้สังเกตได้เห็นตัวแบบในสภาพการณ์จริงคือ ตัวแบบสามารถเพิ่มเติมหรือปรับปรุงพฤติกรรม เพื่อให้การแสดงผลพฤติกรรมชัดเจนหรือเหมาะสมกับสภาพการณ์มากขึ้น

2. การเสนอตัวแบบในรูปสัญลักษณ์ (Symbolic Model) การเสนอตัวแบบลักษณะนี้ได้แก่ หุ่นเชิดมือ วิดีทัศน์ สไลด์ การ์ตูน หุ่นกระบอก ภาพยนตร์ เทปบันทึกเสียง ฯลฯ ซึ่งเตรียมเรื่องราวของตัวแบบไว้เรียบร้อยแล้ว ทำให้มีผลต่อการที่จะเน้นจุดสำคัญของการแสดงผลพฤติกรรม และยังสามารถควบคุมพฤติกรรมและผลกระทบต่อตัวแบบได้ ทั้งยังสามารถเก็บไว้ใช้ในการให้ตัวแบบครั้งต่อไปได้ และยังสามารถใช้ได้ทั้งบุคคลเดียวหรือกลุ่มบุคคลได้

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้การเสนอตัวแบบในรูปสัญลักษณ์ (Symbolic Model) ซึ่งได้แก่ แม่แบบที่เป็นวิดีโอ

1.1.6 อิทธิพลของแม่แบบที่มีต่อผู้สังเกต

แบนดูรา (Bandura. 1977 : 41-45) ได้สรุปอิทธิพลของแม่แบบที่มีต่อผู้สังเกตดังนี้ คือ

1. การสร้างพฤติกรรมใหม่ เมื่อผู้สังเกตได้เห็นการกระทำที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อนของแม่แบบ ผู้สังเกตจะรวบรวมรูปแบบของการกระทำใหม่นี้ในรูปแบบของสัญลักษณ์ และถ่ายทอดออกมาเป็นพฤติกรรมใหม่

2. การสร้างกฎเกณฑ์หรือหลักการใหม่ จะเกิดขึ้นในสภาพที่ผู้สังเกตเห็นการกระทำของแม่แบบในลักษณะต่าง ๆ เช่น การตัดสินใจ รูปแบบทางภาษา เป็นต้น จากนั้นผู้สังเกตจะทดสอบการกระทำตามแม่แบบลักษณะต่าง ๆ ภายใต้สถานการณ์ต่าง ๆ และถ้าการตอบสนองส่งผลทางบวก ผู้สังเกตจะรวบรวมรูปแบบลักษณะของแม่แบบในรูปแบบต่าง ๆ แล้วนำมาสร้างเป็นกฎเกณฑ์ใหม่

3. การสอนความคิดและพฤติกรรมสร้างสรรค์ การมีแม่แบบจะช่วยสนับสนุน อาจใช้ประสบการณ์ต่าง ๆ ที่มีอยู่ประกอบการกระทำของแม่แบบมาพัฒนาเป็นความคิด หรือพฤติกรรมใหม่ขึ้นมา อย่างไรก็ตามยังมีข้อจำกัดสำหรับแม่แบบเชิงสร้างสรรค์ ถ้าแม่แบบนี้มีประสิทธิภาพไม่เพียงพอหรือผู้สังเกตมีทักษะจำกัด พฤติกรรมสร้างสรรค์จะไม่มีอิทธิพลเพียงพอต่อการกระทำตามของผู้สังเกต

4. การยับยั้งการกระทำและลดความหวั่นเกรงที่จะกระทำ การที่ได้เห็นแม่แบบถูกลงโทษ ผู้สังเกตมีแนวโน้มที่จะไม่กระทำตามแม่แบบนั้น และในทำนองเดียวกันถ้าผู้สังเกตได้เห็นแม่แบบทำพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้อง และถูกห้ามปรามแล้ว ไม่มีผลกระทบใด ๆ ตามมาผู้สังเกตมีแนวโน้มที่จะกระทำตามแบบ

5. การส่งเสริมการกระทำ การมีแม่แบบจะมีอิทธิพลต่อการส่งเสริมการกระทำทั้งที่เป็นทางบวกและทางลบ ถ้าผู้สังเกตได้เห็นแม่แบบแสดงพฤติกรรมหนึ่งและได้รับรางวัล ผู้สังเกตก็มีแนวโน้มที่จะกระทำตามนั้นมากขึ้น ทำนองเดียวกันถ้าผู้สังเกตได้เห็นแม่แบบที่แสดงความก้าวร้าวและได้รับการยกย่องว่าเป็นสิ่งดี ผู้สังเกตก็มีแนวโน้มที่จะกระทำตามมากขึ้น ดังนั้นการเสนอแม่แบบในสังคมจำเป็นต้องมีความระมัดระวังอย่างยิ่ง เพราะอาจจะมีผลต่อการเพิ่มพฤติกรรมทางลบได้

6. ทางด้านอารมณ์ การมีแม่แบบนั้นนอกจากจะส่งผลต่อการกระทำตามแม่แบบแล้วยังมีผลต่ออารมณ์ของผู้สังเกตให้รุนแรงเพิ่มขึ้นและกระตุ้นให้เกิดอารมณ์คล้อยตามไปด้วย

7. การเอื้ออำนวยให้เกิดการกระทำตามแม่แบบ การกระทำใดที่คนให้คุณค่าและมีความชื่นชอบอยู่เสมอ การกระทำของแม่แบบนั้นก็จะทำให้ผู้สังเกตกระทำได้รวดเร็วและกระทำตามได้ง่าย นอกจากนี้เมื่อคนสามารถกระทำตามแม่แบบได้เร็วจะทำให้เกิดการแผ่ขยายจากสังคมหนึ่งไปสู่สังคมหนึ่งได้โดยรวดเร็วด้วย ดังจะเห็นได้ว่า การมีแม่แบบนอกจากจะทำให้ผู้สังเกตมีความเปลี่ยนแปลงภายในตนเองแล้ว ยังทำให้สังคมนั้น ๆ มีการเปลี่ยนแปลงอีกด้วย

1.1.7 หลักในการดำเนินการใช้แม่แบบ

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2536 : 260) กล่าวถึง หลักการใช้แม่แบบในการเสริมสร้างพฤติกรรมให้มีประสิทธิภาพดังนี้

1. ต้องกำหนดพฤติกรรมที่ต้องการจะให้ตัวแบบแสดง เพื่อให้บุคคลสังเกตและลอกเลียนแบบให้ชัดเจน

2. ความชัดเจนของพฤติกรรมนั้นจะต้องหมายถึง การสังเกตเห็นได้ วัดได้โดยใช้คนตั้งแต่ 2 คน สามารถสังเกตและวัดได้ตรงกัน

3. ต้องแน่ใจได้ว่าพฤติกรรมที่ตัวแบบแสดงนั้น อยู่ภายในระดับความสามารถของเด็ก มิฉะนั้นจะก่อให้เกิดความคับข้องใจในการเรียนรู้

4. จะต้องแน่ใจว่าพฤติกรรมที่บุคคลเลียนแบบนั้น สามารถแยกออกเป็นพฤติกรรมย่อย ๆ ได้แล้วให้ตัวแบบพูดตามไปทีละพฤติกรรม พร้อมทั้งแสดงพฤติกรรมนั้นประกอบด้วย ซึ่งการทำเช่นนี้จะทำให้การลอกเลียนแบบเกิดขึ้นได้ง่าย

5. จะต้องแน่ใจว่าผู้สังเกตตั้งใจสังเกตพฤติกรรมของตัวแบบอย่างแท้จริง (มองหรือฟัง) อาจใช้สัญญาณที่เป็นคำพูดแก่ผู้สังเกตก่อนเพื่อกระตุ้นให้เกิดความสนใจ

6. จะต้องแน่ใจว่าพฤติกรรมที่ตัวแบบแสดงออกนั้นชัดเจน และกระทำอย่างสม่ำเสมอ
7. เมื่อผู้สังเกตเลียนแบบพฤติกรรมของตัวแบบ ถูกต้องแล้ว หรือใกล้เคียงแล้ว ผู้เลียนแบบจะต้องได้รับการเสริมแรงทันที
8. การเสริมแรงที่ให้กับผู้เลียนแบบ หรือผู้สังเกตนั้นจะต้องใช้ตัวเสริมแรงที่มีประสิทธิภาพ
9. ผู้ดำเนินโปรแกรมจะต้องไม่ควบคุมความสนใจของผู้สังเกตตัวแบบด้วยวิธีที่รุนแรง เช่น ตี หรือคุ้ง เป็นต้น
10. ควรมีการรวบรวมข้อมูลที่แสดงถึงความก้าวหน้าของผู้สังเกตด้วย เพราะจะทำให้ผู้สังเกตรู้ว่าตนเองก้าวหน้าจริง
11. ในกรณีที่ผู้สังเกตไม่สามารถเลียนแบบพฤติกรรมของตัวแบบได้ อาจใช้การชี้แนะช่วยด้วย เพราะจะทำให้เรียนรู้ได้เร็วขึ้น
12. ในการเสนอตัวแบบนั้น เมื่อตัวแบบแสดงพฤติกรรมควรมีการเสริมแรงแก่ตัวแบบด้วยเพื่อเป็นการจูงใจให้ผู้สังเกตอยากเลียนแบบมากขึ้น
13. ควรเลือกตัวแบบที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับผู้สังเกต พร้อมทั้งให้มีความเด่นชัดจนสามารถแสดงพฤติกรรมที่จะให้ลอกเลียนแบบได้อย่างคล่องแคล่ว

แบลคแมน และซิลเบอร์แมน (Blackman and Silberman, 1975 : 55-56) เสนอแนะหลักเกณฑ์การใช้แม่แบบที่สำคัญและสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการสร้างพฤติกรรมให้มีประสิทธิภาพ 4 ประการ คือ

1. กำหนดพฤติกรรมที่ต้องการให้เกิดแก่ผู้เรียน
 2. มีแม่แบบที่เหมาะสมแสดงตัวอย่างพฤติกรรมนั้นให้ผู้เรียนเห็น
 3. ให้การเสริมแรงแก่แม่แบบเมื่อแสดงพฤติกรรมที่ต้องการ
 4. ให้การเสริมแรงแก่ผู้เรียน เมื่อแสดงพฤติกรรมที่ต้องการตามอย่างแม่แบบ
- วัชร ทรัพย์มี (2532 : 212-213) ได้ให้ข้อสรุปเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้จากแม่แบบไว้

ดังนี้คือ

1. ให้ผู้รับบริการเรียนรู้พฤติกรรมใหม่จากการสังเกตพฤติกรรมของแม่แบบ จะช่วยให้ผู้รับบริการเรียนรู้ทักษะในการก่อให้เกิดพฤติกรรมใหม่
2. ผู้รับบริการจะรับรู่มาก่อนแล้วถึงวิธีการที่จะนำมาสู่พฤติกรรมที่พึงปรารถนา แต่ยังไม่ได้ทำหรือคาดว่าจะทำไม่ได้ การสังเกตพฤติกรรมแม่แบบ จะช่วยกระตุ้นให้ผู้รับบริการแสดงพฤติกรรม ที่เรียนรู้แล้ว

3. แม่แบบจะต้องมีลักษณะที่น่าสนใจ เพื่อเป็นแรงจูงใจหรือส่งเสริมให้ผู้รับบริการเขียนแบบ

4. หลังจากผู้รับบริการสังเกตพฤติกรรมของแม่แบบแล้ว ผู้รับบริการจะจดจำพฤติกรรมแม่แบบไว้ในความทรงจำเพื่อนำไปแสดงในอนาคต

5. หลังจากผู้รับบริการสังเกตพฤติกรรมของแม่แบบแล้ว ให้โอกาสผู้รับบริการฝึกฝนพฤติกรรมนั้น และผู้ควบคุมจะต้องเป็นผู้ให้ผลย้อนกลับ และการฝึกนั้นอาจจะทำในสถานการณ์สมมติก่อน

1.1.8 วิธีการเสนอแม่แบบหรือตัวแบบ

ม่งพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 53) กล่าวถึงวิธีการเสนอตัวแบบโดยเสนอตัวแบบที่มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ เพื่อให้ผู้สังเกตหรือผู้ประสค์จะเขียนแบบจากตัวแบบนั้นสังเกตพฤติกรรมตลอดทั้งกิจกรรมต่าง ๆ ของตัวแบบ ผลจากการสังเกตจะทำให้บุคคลนั้นเขียนแบบพฤติกรรมของตัวแบบ หรือเกิดพฤติกรรมใหม่ ๆ ที่พึงประสงค์ นอกจากนี้วิธีการให้ตัวแบบอย่างมีประสิทธิภาพจะต้องพิจารณาองค์ประกอบต่อไปนี้

1. การคัดเลือกตัวแบบ

1.1 ตัวแบบจะต้องมีชื่อเสียง มีความน่าเชื่อถือ และเป็นตัวแบบที่ได้รับการคัดเลือกแล้วว่าเป็นตัวอย่างที่ดีเหมาะสม และสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ซึ่งจะทำให้ผู้เขียนแบบจากตัวแบบนั้นมากยิ่งขึ้น

1.2 ตัวแบบและผู้เขียนแบบหรือผู้สังเกต ควรจะมีความคล้ายคลึงกัน มีคุณลักษณะหรือคุณสมบัติร่วมกัน ซึ่งจะช่วยให้เกิดความสนใจของผู้สังเกต และจะช่วยให้อรรถภาพของการเขียนแบบสูงขึ้น เช่น อยู่ในวัยเดียวกัน เป็นเพื่อนกัน ฯลฯ

1.3 ลักษณะของกิจกรรมที่เขียนแบบควรจะเป็นกิจกรรมที่ไม่สลับซับซ้อน เพราะการเขียนแบบจะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว คึงความสนใจของผู้สังเกตหรือผู้เขียนแบบ และจะทำให้เขียนแบบได้ง่ายขึ้น

2. วิธีการเสนอตัวแบบ

2.1 ควรจะเสนอตัวแบบควบคู่กับการเสริมแรง โดยจะต้องให้เสริมแรงแก่ตัวแบบและให้เสริมแรงแก่ผู้สังเกตหรือผู้เขียนแบบ เมื่อสามารถแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้เช่นเดียวกับตัวแบบหรือแสดงพฤติกรรมใหม่ ๆ ได้อย่างเหมาะสม

2.2 ควรจะเสนอตัวแบบควบคู่กับสิ่งเร้าที่จำแนกความแตกต่าง โดยสิ่งเร้าที่จำแนกความแตกต่างนี้จะทำหน้าที่เป็นสัญญาณบอกให้อินทรีย์รู้ว่าถ้าแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์แล้ว จะได้รับการเสริมแรง ซึ่งจะช่วยให้การเขียนแบบเกิดขึ้นอย่างคงทนและมีประสิทธิภาพ

2.3 ควรจะเสนอตัวแบบควบคู่กับสิ่งเร้าที่จำแนกความแตกต่าง การเสริมแรงทางบวก และการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ถูกต้อง (Corrective Feedback)

1.1.9 ข้อดีและข้อจำกัดของวิธีการให้ตัวแบบ

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 65) กล่าวถึงข้อดีและข้อจำกัดของวิธีการให้ตัวแบบ ดังนี้

1. ข้อดีของวิธีการให้ตัวแบบ

1.1 จะทำให้ความถี่ของพฤติกรรมเป้าหมายหรือพฤติกรรมที่พึงประสงค์ค่อย ๆ เกิดขึ้น และค่อย ๆ มีความถี่สูงขึ้นและจะคงทนถาวรยิ่งขึ้น เมื่อให้การเสริมแรงแก่อินทรีย์หลังจากที่อินทรีย์สามารถเลียนแบบ หรือแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์เช่นเดียวกับตัวแบบ หรือเกิดพฤติกรรมใหม่ ๆ ได้อย่างเหมาะสม

1.2 จะทำให้ผู้สังเกตหรือผู้เลียนแบบเกิดพฤติกรรมใหม่ที่ไม่เคยเกิดมาก่อน

1.3 จะช่วยเพิ่มพฤติกรรมที่พึงประสงค์ หรือระงับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของผู้สังเกตหรือผู้เลียนแบบ

1.4 ช่วยเอื้ออำนวยให้พฤติกรรมของผู้สังเกต หรือผู้เลียนแบบที่เคยเรียนรู้มาก่อน แล้วมีแนวโน้มที่จะแสดงออกมา

2. ข้อจำกัดของวิธีการให้ตัวแบบ

2.1 การให้ตัวแบบอย่างเดียวในการสร้างหรือสอนพฤติกรรมใหม่ อาจทำให้พฤติกรรมใหม่ที่พึงประสงค์เกิดได้ช้า ด้วยเหตุนี้ ควรให้ตัวแบบควบคู่กับการเสริมแรงทางบวก การให้ข้อมูลย้อนกลับ และสิ่งเร้าที่จำแนกความแตกต่าง เพื่อให้พฤติกรรมที่พึงประสงค์ที่ต้องการจะสร้างหรือสอนนั้นเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว

2.2 ผู้คัดเลือกตัวแบบตลอดทั้งกิจกรรมที่จะให้เลียนแบบต้องตระหนักถึงความสำคัญของตัวแบบและกิจกรรม มิฉะนั้นจะทำให้เสียเวลาในการทดลองโดยไร้ประโยชน์

1.1.10 การสร้างแม่แบบเพื่อการเลียนแบบ

การเลียนแบบของเด็กเป็นการเริ่มต้นของพัฒนาการของบุคลิกลักษณะ ตัวแบบต่าง ๆ ที่เด็กได้มาจะประกอบกันเข้าเป็นบุคคล หรือตัวของเขาเองในอนาคตถ้าเด็กโชคดีได้รับตัวแบบที่ดีมาก่อน แต่ถ้ารับสิ่งที่ไม่ดีหรือตัวแบบที่ไม่ดีที่น่าสนใจมากกว่าก็จะทำตามสิ่งนั้น ดังนั้นตัวแบบที่ปล่อยผ่านมาสู่เด็กควรจะเป็นแบบที่ดี ซึ่งตัวแบบที่ดีจะมีอิทธิพลที่จะสร้างบุคลิกลักษณะที่ดีให้แก่เด็กต่อไป (สวนา พรพัฒน์กุล. 2525 : 2-7)

ตัวแบบอาจสร้างขึ้นได้โดยใช้คำพูด การเขียน การแสดงด้วยภาพ หรืออาจใช้ร่วมกันทั้งภาษาและภาพ การแสดงด้วยภาพอาจสร้างตัวแบบในลักษณะของภาพยนตร์ โทรทัศน์ และ

โสตทัศนวัสดุอื่น ๆ โสตทัศนวัสดุเหล่านี้ จะเป็นสื่อที่สำคัญในการช่วยเหลือให้เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง และจะเป็นประสบการณ์ที่ช่วยให้เด็กเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่ต้องการ (Bandura and Walter. 1963 : 47-49)

ในปัจจุบันสื่อมวลชนประเภทโสตทัศนมีอิทธิพลต่อรูปแบบของพฤติกรรมทางสังคมของมนุษย์มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้โทรทัศน์และเทปวีดิทัศน์ ซึ่งปัจจุบันเป็นเรื่องแพร่หลาย ราคาไม่แพง ลงทุนคุ้มค่า การใช้โทรทัศน์ และเทปวีดิทัศน์เป็นสื่อในการเรียนการสอนนั้น ช่วยให้เกิดประสิทธิภาพแก่ผู้เรียน เพราะผู้เรียนจะได้รับทั้งภาพและเสียงในขณะเดียวกัน (ถัดดา สุขปรีดี. 2523 : 104) ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างรวดเร็วและเข้าใจบทเรียนได้ง่ายกว่าสื่อชนิดอื่น ๆ เป็นการประหยัด ช่วยเพิ่มทักษะอย่างสูง ลดเครื่องมือที่ต้องใช้ในการสาธิตลงอย่างมาก ซึ่งสามารถมองเห็นรายละเอียดได้ชัดเจนด้วยการถ่ายระยะใกล้และใช้ความเร็วที่เหมาะสม (Romiszowski. 1969 : 89)

1.1.11 การเสนอแนะแบบในลักษณะวีดิทัศน์

แบนดูรา (Bandura. 1977 : 40-51) แบ่งแม่แบบไว้ 2 ชนิด คือ แม่แบบที่มีชีวิต (Live Model) และแม่แบบที่เป็นสัญลักษณ์ (Symbolic Model) ซึ่งสามารถแสดงออกหลายรูปแบบ เช่น ทางคำพูด การเขียนรูปภาพ หรือหลาย ๆ รูปแบบของสัญลักษณ์รวมกันเป็นแม่แบบชนิดหนึ่ง การเสนอในลักษณะของรูปภาพ อาจเสนอเป็นภาพยนตร์ เทปโทรทัศน์ สไลด์ หรือโสตทัศนอุปกรณ์อื่น ๆ

ในการเรียนรู้ทางจิตวิทยาโสตทัศนวัสดุมีคุณค่า ดังนี้ (สำเภา วรางกูร. 2514 : 5-9)

1. ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและต้องการเรียนสิ่งใหม่ ๆ มากขึ้น เช่น ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ จินตนาการ ทักษะการแก้ปัญหา และความซาบซึ้งในคุณค่า
2. ทำให้ผู้เรียนมีมุมมองภาพเริ่มแรกอย่างถูกต้องสมบูรณ์ และก่อให้เกิดความคิดรวบยอด อีกทั้งยังมีอิทธิพลต่อเจตคติของผู้เรียนด้วย
3. ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความพอใจ และช่วยให้ทำกิจกรรมด้วยตนเอง

โทรทัศน์เป็นสื่อมวลชนประเภทหนึ่ง que เข้าถึงเด็กจำนวนมาก โดยเฉพาะเด็กที่อาศัยอยู่ในเมือง โทรทัศน์ให้ทั้งข่าวสาร ความรู้ และความบันเทิงควบคู่กันไป สำหรับเด็กวัยเรียนส่วนใหญ่ โทรทัศน์กลายเป็นแหล่งข้อมูลแหล่งแรกเกี่ยวกับบุคคลอื่น ๆ เชื้อชาติอื่น ๆ โลกภายนอก วัฒนธรรมของประเทศ (Clarke - Stewart. 1943 : 405) การที่เด็กติดโทรทัศน์เพราะได้รับการตอบสนองความฝัน และความอยากรู้อยากเห็นทั้งปวง เด็กวัยนี้ความคิดและการกระทำเป็นสิ่งเดียวกัน คือ เด็กยังไม่สามารถแยกโลกของความจริงกับความฝันออกจากกันได้ (ธีระ ชัยยุทธ ขรรชง. 2521 : 65) และจากการศึกษาของ สุวดี ศรีเลณวัติ (2526 : 31) พบว่า เด็กส่วนใหญ่ชอบดูโทรทัศน์

โดยเฉพาะเด็กวัยเรียนชอบดูโทรทัศน์มากที่สุด ในปัจจุบันเทปโทรทัศน์เป็นสิ่งเร้าที่มีคุณภาพสูงสำหรับเด็กวัยเรียน ซึ่งสนใจใคร่รู้และชอบสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ เป็นภาพที่เคลื่อนไหวได้ สามารถติดต่อขยายให้เด็กดูได้ครั้งละหลาย ๆ คน ดังนั้น เทปโทรทัศน์จึงมีอิทธิพลต่อเจตคติและความเชื่อของเด็กซึ่งมีผลต่อการเรียนรู้

ลักษณะความสนใจที่สังเกตเห็นได้ของเด็กวัยเรียน อายุ 9-11 ปี (อรรถกฤต ปุกหุด. 2524 : 321) มีดังนี้ คือ

1. มีช่วงความสนใจประมาณ 20-30 นาที
2. มีความสนใจเพื่อน บุคคล สถานที่ และสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ มากขึ้น
3. สนใจที่จะหาตัวอย่างหรือตัวแบบที่จะยึดถือเป็นแบบปฏิบัติ และสนใจที่จะหาความรู้ข้อเท็จจริงต่าง ๆ มากขึ้น
4. สนใจกิจกรรมต่าง ๆ เช่น กีฬา

นอกจากลักษณะความสนใจที่สังเกตเห็นได้ของเด็กวัยเรียนดังกล่าวแล้ว เทปโทรทัศน์ที่จัดทำสำหรับเด็กควรจะเป็นเพียงความคิดลักษณะและสถานการณ์ ซึ่งเด็กสามารถเข้าใจได้ และภาษาของภาพยนตร์ต้องเป็นภาษาที่สุภาพ เพราะจะช่วยให้เด็กสามารถสร้างกระบวนการทางจิตใจในการเลียนแบบลักษณะของตัวละคร เทคนิคการนำเสนอต้องอยู่ในระดับความสามารถเลียนแบบของเด็ก (ศิริกุล อัมพันธ์แสง. 2532 : 31)

จากข้อความดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า วิธีการใช้แม่แบบเพื่อสร้างพฤติกรรมใหม่ ประกอบด้วย พฤติกรรมใหม่ที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน แม่แบบที่เหมาะสมเพื่อแสดงตัวอย่างพฤติกรรม และเมื่อผู้เรียนเลียนแบบพฤติกรรมตามอย่างแม่แบบ จะต้องให้การเสริมแรงเพื่อให้พฤติกรรมนั้นคงทน

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคแม่แบบ

1.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

โอ คอร์เนอร์ (O'Comor. 1969 : 15-22) ศึกษาการปรับพฤติกรรมการแยกตนเองของเด็กในวัยก่อนเข้าเรียนที่มีพฤติกรรมแยกตนเอง โดยแบ่งเด็กออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มทดลองให้ดูภาพยนตร์ที่มีแม่แบบที่แสดงพฤติกรรมปะทะสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อน และได้รับการเสริมแรงทางบวกจากการแสดงพฤติกรรมนั้น ส่วนกลุ่มควบคุมดูภาพยนตร์อื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้อง ผลการทดลองพบว่าเด็กในกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมปะทะสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อนมากขึ้นจนอยู่ในระดับปกติ ส่วนเด็กในกลุ่มควบคุมไม่มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมปะทะสัมพันธ์

คอร์ดและเฟย์ (Door and Fay. 1974 : 335-341) ศึกษาเด็กอายุ 9-11 ปี เป็นเด็กชาย 50 คน เด็กหญิง 49 คน ก่อนการทดลองได้ทดสอบจริยธรรมของเด็ก โดยให้เด็กตัดสินใจจากเรื่องที่เล่าซึ่งจัดเป็นคู่ ๆ ไว้ เพื่อรู้ว่าเด็กมีการตัดสินใจถึงเหตุผลหรือไม่ ในขั้นทดลองได้แบ่งเด็กออกเป็น 3 กลุ่ม เพื่อทดลองให้แม่แบบต่างลักษณะกัน คือ กลุ่มที่ได้รับแม่แบบเป็นผู้ใหญ่ กลุ่มที่ได้รับแม่แบบเป็นเด็กวัยเดียวกัน และกลุ่มควบคุม การให้แม่แบบใช้โทรศัพท์วงจรปิดและจัดให้เด็กที่ตัดสินใจเรื่องโดยใช้เหตุผลได้รับแม่แบบโดยไม่คำนึงถึงเหตุผล ส่วนกลุ่มที่ตัดสินใจเรื่องโดยไม่คำนึงถึงเหตุผลได้รับแม่แบบที่คำนึงถึงเหตุผล หลังจากให้แม่แบบแล้วจึงทดสอบจริยธรรมของเด็กอีกครั้งหนึ่ง แล้วนำผลการทดสอบก่อนและหลังการทดลองมาเปรียบเทียบกัน ผลพบสรุปได้ว่าแม่แบบที่เป็นผู้ใหญ่มีอิทธิพลต่อผู้รับแบบมากกว่าแม่แบบที่เป็นเด็กวัยเดียวกันทั้งในกลุ่มที่ตัดสินใจเรื่องโดยใช้เหตุผลและไม่คำนึงถึงเหตุผล

มิดลาร์สกี ไบรอัน และบริคแมน (Midlarsky, Bryan and Brickman. 1975 : 321-328) ศึกษาผลของการใช้แม่แบบและรางวัลที่มีต่อการฝึกพฤติกรรมเอื้อเฟื้อ กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กหญิงเกรด 6 จำนวน 72 คน ใช้แม่แบบ 3 ลักษณะ ได้แก่ แม่แบบที่เอื้อเฟื้อ แม่แบบที่เป็นกลาง และแม่แบบที่ละโมภ ผู้วิจัยสร้างสถานการณ์ให้ผู้ทดลองเล่นเกมอย่างหนึ่ง เมื่อเล่นชนะได้รับรางวัลเป็นสิ่งของที่มีค่าเท่ากับเงิน 4 เซนต์ หลายชิ้น เมื่อผู้ถูกทดลองแสดงพฤติกรรมเอื้อเฟื้อตามที่ต้องการ ผู้ทดลองก็ให้รางวัลเป็นคำพูดยกย่อง ผลการทดลองปรากฏว่าแม่แบบและรางวัลที่เป็นคำพูดยกย่อง มีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อการปลูกฝังพฤติกรรมเอื้อเฟื้อ

1.2.2 งานวิจัยภายในประเทศ

ประเสริฐศรี เอื้อนครินทร์ (2524 : 52-53) ได้ศึกษาผลของการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อพัฒนาจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้น ป.6 โรงเรียนเมืองเลย จังหวัดเลย จำนวน 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ได้แก่ แบบทดสอบวัดทัศนคติเชิงจริยธรรมเกี่ยวกับความซื่อสัตย์กับแม่แบบ ซึ่งเป็นสไลด์การ์ดรูปประกอบเสียง 5 เรื่อง ดำเนินการให้แม่แบบแก่กลุ่มทดลอง จำนวน 5 ครั้ง ใช้เวลา 5 วันติดต่อกัน วันละ 1 ชั่วโมง ผลการทดลองปรากฏว่ากลุ่มทดลองซึ่งได้รับแม่แบบมีจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กันยา ประสงค์เจริญ (2526 : 31-32) ได้ศึกษาการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อพัฒนาวินัยในตนเองด้านความรู้สึกรับผิดชอบของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จังหวัดสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2524 จำนวน 40 คน เครื่องมือที่ใช้คือ แบบวัดทัศนคติความมีวินัยในตนเองด้านความรู้สึกรับผิดชอบและ “แม่แบบ” ซึ่งเป็นนิทานประกอบหุ่น 7 เรื่อง โดยกลุ่มทดลองชมแม่แบบจากการแสดงหุ่นตามบทนิทาน จำนวน 7 ครั้งๆ ละ 1 ชั่วโมง โดยใช้เวลาแต่ละครั้งห่างกันครั้งละ 1 วัน

ผลการทดลองพบว่าทั้งกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมมีการพัฒนาวินัยในตนเองด้านความรู้สึก
รับผิดชอบสูงขึ้นที่ระดับ .01 แต่ผลการวิเคราะห์พบว่ากลุ่มทดลองมีการพัฒนาตนเองด้านความ
รู้สึกรับผิดชอบสูงกว่่านักเรียนในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ศรินยา ชัยเพียรเจริญกิจ (2530 : 42) ได้ศึกษาผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อการ
ประหยัคของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชลกันยานุกูล จังหวัดชลบุรี กลุ่มตัวอย่าง
จำนวน 40 คน สุ่มอย่างง่ายเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 20 คน โดยกลุ่มทดลองสอน
โดยใช้เทคนิคแม่แบบ กลุ่มควบคุมใช้การสอนแบบปกติ ภายหลังการทดลองพบว่า นักเรียนใน
กลุ่มทดลองมีการประหยัคสูงขึ้นกว่าเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วีระ อุตสาหะ (2534 : 69) ได้ศึกษาผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อมารยาทในชั้นมัธยม
ศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสรรพวิทยวิทยา จังหวัดชัยนาท กลุ่มตัวอย่างจำนวน 16 คน ได้มาจากการสุ่ม
อย่างง่ายเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 8 คน โดยกลุ่มทดลองสอนโดยใช้เทคนิคแม่แบบ
กลุ่มควบคุม ได้รับการสอนโดยใช้ข้อสนเทศ ภายหลังการทดลองพบว่านักเรียนในกลุ่มทดลองมี
มารยาทในชั้นเรียนดีขึ้นกว่าเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และการสอนโดยใช้เทคนิค
แม่แบบทำให้นักเรียนมีมารยาทดีขึ้นมากกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการให้ข้อสนเทศอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เสาวคนธ์ ศรีพุทธดิกล (2537 : 63) ได้ศึกษาผลของการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับ
การเสริมแรงที่มีต่อการอ่านคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านราษฎร์
ดำเนิน อำเภอนองบัวแดง จังหวัดชัยภูมิ กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 20 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง
2 กลุ่ม กลุ่มละ 10 คน ผลการศึกษาปรากฏว่า กลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับ
การเสริมแรงแบบต่อเนื่องและแบบเว้นระยะ มีคะแนนการอ่านควบกล้ำสูงขึ้นมากกว่ากลุ่มทดลอง
ที่ใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงแบบต่อเนื่องอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เพ็ญภาภรณ์ ทองบุญดา (2540 : 70) ได้ศึกษาผลของการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับ
การชี้แนะ และการให้ตัวแบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อการอภิปรายกลุ่มของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านโคกกระเทียม จังหวัดลพบุรี กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 22 คน
กลุ่มละ 11 คน ผลการศึกษาปรากฏว่า กลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม มีการอภิปรายกลุ่มดีขึ้นอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลการวิจัยทั้งในประเทศและในประเทศสรุปได้ว่า การใช้เทคนิคแม่แบบสามารถ
นำมาใช้ในการปรับพฤติกรรม รวมทั้งนำมาใช้ในการพัฒนาพฤติกรรมต่าง ๆ ได้แก่ จริยธรรมด้าน
ความซื่อสัตย์ การมีวินัยในตนเอง ความรับผิดชอบ การประหยัค การอภิปรายกลุ่ม การอ่าน
คำควบกล้ำ ตลอดจนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนด้วย

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเสริมแรงทางบวก

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเสริมแรงทางบวก

2.1.1 ความหมายของการเสริมแรงทางบวก (Positive Reinforcement)

การเสริมแรงทางบวก หมายถึง การที่อินทรีย์แสดงพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งเพิ่มขึ้นหรือเกิดขึ้นบ่อยครั้ง หรือมีความถี่สูงขึ้น ซึ่งเป็นผลจากการที่อินทรีย์ได้รับผลกระทบที่พึงพอใจหลังจากแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ และสิ่งที่ยินทรีย์ได้รับแล้วเกิดความพึงพอใจและแสดงพฤติกรรมเพิ่มขึ้น คือ สิ่งเร้าทางบวก (Positive Stimulus) หรือแรงเสริมทางบวก (Positive Reinforcement) (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2530 : 71)

ตัวเสริมแรงที่นำมาใช้ในการเสริมแรงทางบวก (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2524 : 37) แบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ

1. ตัวเสริมแรงที่ไม่ต้องวางเงื่อนไข (Primary or Unconditioned Reinforcer) คือ ตัวเสริมแรงที่มีคุณสมบัติเป็นตัวเสริมแรงด้วยตนเอง เนื่องจากมีอิทธิพลต่ออินทรีย์โดยตรง เช่น อาหาร น้ำ อากาศ ฯลฯ

2. ตัวเสริมแรงที่ต้องวางเงื่อนไข (Secondary or Conditioned Reinforcer) คือ ตัวเสริมแรงที่ไม่มีคุณสมบัติเป็นตัวเสริมแรงด้วยตัวของมันเอง แต่เนื่องจากได้นำไปสัมพันธ์กับตัวเสริมแรงที่ไม่ต้องวางเงื่อนไข หรือตัวเสริมแรงอื่น ๆ ที่มีคุณสมบัติเป็นตัวเสริมแรง เช่น คำชมเชย เงิน คะแนน ดาว ฯลฯ

ฮิลการ์ด และบาวเออร์ (Hilgard and Bower. 1975 : 220-221) ได้สรุปลักษณะของตัวเสริมแรงที่ต้องวางเงื่อนไขไว้ ดังนี้

1. เป็นสิ่งเร้าที่ต้องนำมาควบคู่กับตัวเสริมแรงอื่น ที่มีคุณสมบัติของการเป็นตัวเสริมแรงอยู่แล้ว และคุณสมบัติของการเป็นตัวเสริมแรงอาจหมดได้ ถ้าไม่นำมาควบคู่กับตัวเสริมแรงอื่นบ่อยครั้ง

2. จะมีคุณสมบัติเป็นตัวเสริมแรงทางบวก เมื่อนำไปสัมพันธ์กับตัวเสริมแรงทางบวก และอาจเป็นตัวเสริมแรงทางลบถ้าไม่นำไปสัมพันธ์กับตัวเสริมแรงทางลบ

3. สามารถนำไปใช้ในการวางเงื่อนไข เพื่อให้เกิดพฤติกรรมได้เช่นเดียวกับตัวเสริมแรงที่ไม่ต้องวางเงื่อนไข

4. สามารถเป็นตัวเสริมแรงแผ่ขยาย (Generalized Reinforcer) คือ สามารถนำไปแลกตัวเสริมแรงอื่น ๆ ได้มากกว่า 1 ตัว จึงทำให้เป็นตัวเสริมแรงที่มีประสิทธิภาพ แม้ว่าจะไม่ได้ควบคู่กับตัวเสริมแรงที่ไม่ต้องวางเงื่อนไขก็ตาม (Skinner. n.d. ; citing Hilgard and Bower. 1975 : 221)

นอกจากนี้ตัวเสริมแรงทางบวกยังสามารถรวบรวมและแบ่งแยกออกได้เป็น 5 ประเภท ดังนี้ (Kazdin, 1980 : 131-149 ; สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2525 : 42-46)

1. อาหารและสิ่งเสพได้ (Food and other Consumables) เช่น ผลไม้ ลูกกวาด ขนมปัง ลูกเกด บุหรี่ เครื่องดื่ม เป็นต้น

2. ตัวเสริมแรงทางสังคม (Social Reinforcer) เป็นตัวเสริมแรงที่ต้องวางเงื่อนไข แบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ การเสริมแรงด้วยวาจา ซึ่งได้แก่ คำพูดต่าง ๆ ที่เป็นคำชมเชย คำยกย่อง คำที่แสดงความพึงพอใจ คำที่แสดงการยอมรับ เช่น ดีมาก เก่ง น่าสนใจ เห็นด้วย เป็นต้น และการเสริมแรงด้วยท่าทาง ได้แก่ การแสดงออกทางสีหน้า แสดงความสนใจ การเข้าใกล้ สัมผัสหรือแตะต้องตัว เป็นต้น

3. หลักฟรีแมค (Premack's Principle) เป็นการนำกิจกรรมที่บุคคลชอบหรือจะต้องกระทำบ่อยครั้ง มาเป็นตัวเสริมแรงกิจกรรมที่บุคคลชอบกระทำน้อย โดยที่บุคคลจะต้องแสดงพฤติกรรมเป้าหมายก่อนแล้วจึงเลือกกระทำกิจกรรมที่ตนชอบภายหลัง เช่น การใช้พฤติกรรมดูโทรทัศน์มาเสริมแรงพฤติกรรมทำการบ้าน เป็นต้น

4. การให้ข้อมูลย้อนกลับ (Informative Feedback) เป็นการให้ข้อมูลเกี่ยวกับผลการกระทำของบุคคล การให้ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำของบุคคลนี้ควรจะเป็นไปในทางบวก เช่น การบอกจำนวนไฟฟ้าที่ใช้ในแต่ละวัน การบอกคะแนนทดสอบย่อย การบอกอัตราการเต้นของหัวใจ เป็นต้น

5. เบียร์รูดกร (Token Economy) เป็นตัวเสริมแรงที่ต้องวางเงื่อนไข ได้แก่ เบียร์ เหรียญ ดาว คะแนน แด้ม ตัว เป็นต้น ซึ่งสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้สามารถนำไปแลกตัวเสริมแรงอื่น ๆ เช่น อาหาร สิทธิพิเศษ เป็นต้น

หลักการให้การเสริมแรงทางบวกให้มีประสิทธิภาพนั้น แคชดิน (Kazdin, 1980 : 123 - 31) เสนอว่า

1. ต้องให้การเสริมแรงทันทีที่พฤติกรรมที่พึงประสงค์เกิดขึ้น โดยเฉพาะการเรียนรู้ที่เป็นทักษะใหม่ เพราะจะทำให้อินทรีย์เกิดการเรียนรู้ได้เร็วกว่าการทิ้งช่วงเวลาของการเสริมแรงให้นานออกไป

2. ใช้ตัวเสริมแรงที่มีคุณภาพหรือชนิดที่บุคคลต้องการซึ่งคุณภาพของตัวเสริมแรงจะมีมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับความพอใจของบุคคลที่มีต่อตัวเสริมแรงนั้น ถ้าบุคคลพอใจในตัวเสริมแรงมาก จะทำให้ตัวเสริมแรงมีคุณภาพสูง ถ้าบุคคลพอใจในตัวเสริมแรงน้อย คุณภาพของตัวเสริมแรงก็น้อยลง

3. ตัวเสริมแรงที่ให้ต้องมีขนาดและจำนวนมากพอแก่ความต้องการ ยังมีจำนวนมาก ยิ่งทำให้ความถี่ของพฤติกรรมมากขึ้น แต่ตัวเสริมแรงบางชนิดก็มีข้อจำกัด คือ ถ้าให้เป็น

จำนวนมากอย่างไม่มีขอบเขตแล้ว อาจกลายเป็นตัวเสริมแรงที่หมกมุ่นสมบัติในการเป็นตัวเสริมแรง เช่น อาหาร น้ำ คำชมเชย เป็นต้น

4. การใช้ตารางการเสริมแรง กรณีที่ต้องการให้การเรียนรู้เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ผู้รับพฤติกรรมควรจะทำให้การเสริมแรงทุกครั้งที่มีพฤติกรรมพึงประสงค์เกิดขึ้น และการใช้ตารางการเสริมแรงแบบทุกครั้ง จะทำให้อัตราการเกิดพฤติกรรมสูงกว่าการเสริมแรงแบบครั้งคราว เมื่อพฤติกรรมนั้นเกิดบ่อยครั้งขึ้นและสม่ำเสมอ จึงควรเปลี่ยนมาใช้ในการเสริมแรงแบบเป็นครั้งคราว เพื่อให้พฤติกรรมนั้นอยู่คงทนต่อไป

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเสริมแรงทางสังคม

3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเสริมแรงทางสังคม

การใช้การเสริมแรงทางสังคม (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2524 : 98-99) หรือแรงเสริมทางสังคม ได้แก่ การพูดจาขยอชมเชย การให้ความสนใจ การแตะตัว การกอด การแสดงออกทางสีหน้า (การยิ้ม การมองตา เป็นต้น) แรงเสริมทางสังคมนั้นจัดได้ว่าเป็นแรงเสริมประเภทที่ต้องวางเงื่อนไข และสามารถนำมาใช้ในสถานการณ์ทั่วไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ แรงเสริมทางสังคมนั้นอาจแบ่งได้เป็นลักษณะใหญ่ ๆ ได้ 2 ลักษณะ คือ ลักษณะที่เป็นภาษาพูด และลักษณะที่เป็นภาษาท่าทาง ซึ่งถ้าให้การใช้แรงเสริมทางสังคมนั้นผู้ใช้จะต้องระวังดังต่อไปนี้

ก. ในกรณีที่ เป็นภาษาพูด

1. ผู้ใช้จะต้องแสดงความจริงใจออกมาโดยที่ไม่พูดในสิ่งที่ตนไม่ได้หมายถึง เช่น ครูเห็นนักเรียนวาดภาพอยู่แล้วพูดว่า “ฉันชอบภาพวาดของเธอมากเลยนะ” แต่สายตากลับไปมองที่อื่น จะทำให้นักเรียนทราบว่าครูไม่ได้ชอบอย่างจริงใจ ซึ่งก็ไม่ได้เป็นผลดีและไม่ได้เป็นการเสริมแรงด้วย

2. ให้คำพูดที่มีลักษณะเป็นส่วนตัว เช่น พูดว่า “ครูภูมิใจในตัวเธอมากที่ทำงานส่งครูทุกครั้ง” แทนที่จะพูดว่า “มีความพยายามทำงานมาส่งดีมาก น่าชื่นชมใจ”

3. ใช้คำพูดที่เจาะจงถึงพฤติกรรมมากกว่าที่บุคคล เพราะจะทำให้เด็กได้รู้ว่าตนได้รับการเสริมแรงเพราะอะไร เช่น “เธอทำงานมาส่งครูทุกครั้งดีมาก” แทนที่จะพูดว่า “เธอมีความรับผิดชอบดีมาก” เป็นต้น

ข. ในกรณีที่ เป็นภาษาท่าทาง

1. ผู้แสดงจะต้องมีความจริงใจ

2. จะต้องทำสม่ำเสมอ และนอกจากนี้ท่าทางที่ครูใช้ในการเสริมแรงก็จะต้องไม่นำมาใช้ในการลงโทษ เช่น การที่ครูยิ้มยอมรับพฤติกรรมของเด็ก ครูจะต้องไม่ใช้การยิ้มนั้นไปเกี่ยวโยงกับการลงโทษเด็กเพราะจะทำให้เด็กปรับตัวไม่ได้

3.1.1 ข้อดีของการใช้แรงเสริมทางสังคม

1. ใช้ง่าย ทุกคนสามารถใช้ได้เนื่องจากเป็นส่วนหนึ่งของพฤติกรรมมนุษย์เราอยู่แล้ว
2. ไม่รบกวนต่อพฤติกรรมที่กำลังทำอยู่ เช่น การที่เด็กกำลังทำแบบฝึกหัดอยู่นั้น ครูอาจจะเดินเข้าไปใกล้ และแตะไหล่เบา ๆ เป็นการแสดงความพอใจ ซึ่งการกระทำเพียงแค่นี้จะไม่รบกวนพฤติกรรมการทำแบบฝึกหัดของเด็ก แต่ทว่ายังช่วยเสริมแรงการทำแบบฝึกหัดอีกด้วย
3. เป็นตัวเสริมแรงชนิดแผ่ขยาย สามารถไปมีความสัมพันธ์กับตัวเสริมแรงอื่น ๆ ได้ เช่น พ่อบอกว่า “ลูกพอขยันทำงานจริง อาทิตย์พ่อก็พาไปซื้อของเล่น” เป็นต้น จากนั้นเด็กอาจจะคิดว่าพอชม อาทิตย์นั้นอาจจะได้ของเล่น ได้ดูภาพยนตร์ เป็นต้น เหตุนี้เองจึงทำให้ตัวเสริมแรงทางสังคมมีประสิทธิภาพมาก
4. เกิดขึ้นตามธรรมชาติในชีวิตประจำวันของมนุษย์เรา ดังนั้น การใช้โปรแกรมทางสังคมจึงเป็นการประหยัดอย่างมาก เพราะไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใด ๆ เพียงแต่ผู้ใช้จะต้องเลือกคำพูดหรือแสดงท่าทางที่เหมาะสมกับสถานการณ์

3.1.2 ข้อควรระวังในการใช้แรงเสริมทางสังคม

ในการใช้แรงเสริมทางสังคม ผู้ใช้จะต้องระลึกไว้เสมอว่า ตัวเสริมแรงทางสังคมเป็นตัวเสริมแรงชนิดที่ต้องวางเงื่อนไข ดังนั้นตัวเสริมแรงทางสังคมจึงอาจจะไม่เสริมแรงเด็กทุกคนได้ ดังนั้น ในการใช้ตอนแรก จึงควรที่จะใช้คู่กับตัวเสริมแรงอื่น เช่น อาหารหรือสิ่งของที่เด็กพอใจเสียก่อน จากนั้นจึงค่อยใช้ตัวเสริมแรงทางสังคมแต่เพียงอย่างเดียว

3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเสริมแรงทางสังคม

3.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

แพตเตอร์สัน (ลักษณะ กฤษณา. 2524 : 2 ; อ้างอิงมาจาก Patterson. n.d.) ได้ศึกษาเทคนิคเงื่อนไขการควบคุมพฤติกรรมชุกชุมของเด็ก โดยปรับพฤติกรรมชนของเด็กชายอายุ 9 ขวบ ซึ่งไม่ชอบอยู่นิ่งเดินไปมา รุก และลากโต๊ะให้เกิดเสียงดังในห้องเรียน โดยการให้แรงเสริมทางสังคม และแรงเสริมที่เป็นสิ่งของ คือ ขนม หรือ เงิน 1 เพนนี พร้อมทั้งกล่าวคำชมเชยและให้เพื่อนปรบมือให้ เมื่อเขานั่งอยู่ที่โต๊ะและตั้งใจเรียน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนเพิ่มขึ้น

3.2.2 งานวิจัยภายในประเทศ

เรณู ผดุงถิ่น (2527 : 16-17) ได้ทำการศึกษาการใช้แรงเสริมทางสังคม เพื่อปรับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 โดยคัดเลือกนักเรียนจากการเสนอแนะของครูผู้สอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 จำนวน 4 คน ซึ่งใช้หลักการปรับพฤติกรรมคือให้ความสนใจและ

คำชมเชยกับพฤติกรรมที่เหมาะสม ผลการศึกษาปรากฏว่า การเสริมแรงทางสังคมสามารถลดพฤติกรรมก้าวร้าวได้

เบญจกุล จินาพันธ์ (2517 : 31-33) ได้ทำการปรับพฤติกรรมในชั้นเรียน ศึกษาเฉพาะกรณีพฤติกรรมอยู่ไม่สุขเกินปกติชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 จำนวน 4 คน โดยครูและเพื่อนจะให้ความสนใจ ชื่น และชมเชย เมื่อนักเรียนแสดงพฤติกรรมนั่งอยู่กับที่ไม่ทำเสียงดัง และตั้งใจเรียน ผลปรากฏว่า นักเรียนมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้น

ศิริลักษณ์ รักษาทรัพย์ (2534 : 48-54) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลของการใช้หลักฟรีแมคกับการเสริมแรงทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ต่ำ จำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 จำนวน 8 คน ใช้หลักฟรีแมค กลุ่มทดลองที่ 2 จำนวน 8 คน ใช้การเสริมแรงทางสังคม ผลการศึกษาปรากฏว่า นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนสูงขึ้น

ศุภมาส เพชรสมบัติ (2540 : 82-84) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลของการใช้สถานการณ์จำลองควบคู่กับการเสริมแรง ที่มีต่อพฤติกรรมประชาธิปไตยด้านคารวะธรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีพฤติกรรมประชาธิปไตยด้านคารวะธรรมต่ำจำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 จำนวน 8 คน ใช้สถานการณ์จำลองควบคู่กับการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร กลุ่มทดลองที่ 2 จำนวน 8 คน ใช้สถานการณ์จำลองควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม ผลการศึกษาปรากฏว่านักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม มีพฤติกรรมประชาธิปไตยด้านคารวะธรรมเพิ่มขึ้น

จากเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ดังกล่าว จะเห็นได้ว่าการเสริมแรงทางสังคมสามารถนำไปใช้ปรับพฤติกรรมเพื่อให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้น และสามารถลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความประสงค์ที่จะนำการเสริมแรงทางสังคมมาใช้ควบคู่กับเทคนิคแม่แบบเพื่อพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษ

4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

4.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

4.1.1 ความหมายของการให้ข้อมูลย้อนกลับ

ได้มีผู้สนใจศึกษาวิจัยและให้ความหมายของการให้ข้อมูลย้อนกลับไว้ ดังนี้

เควิด (พรตุนี สุริยง. 2528 : 7 ; อ้างอิงมาจาก David. 1961 : 81-89) กล่าวว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับ หมายถึง การสะท้อนให้กลุ่มหรือบุคคลได้เห็นพฤติกรรมของกลุ่มหรือของ

สมาชิกในกลุ่มนั้น เพื่อจะได้แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ข้อมูลที่บุคคลได้รับมายังมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลอีกด้วย การที่บุคคลจะสามารถรับข้อมูลย้อนกลับได้ต้องอาศัยเวลาและการเรียน ประกอบกับผู้ที่ให้ข้อมูลย้อนกลับจะต้องมีความเป็นกลางอย่างเพียงพอ

ดีสและฮัลส์ (Deese and Hulse. 1967 : 445) ได้ให้ความหมายของการให้ข้อมูลย้อนกลับว่า หมายถึง การให้ข้อมูลแก่ผู้เรียนเกี่ยวกับการตอบสนองของเขา ซึ่งจะมีผลทำให้ผู้เรียนแก้ไขสิ่งที่ผิดให้ถูกต้องในการทดสอบครั้งต่อไป และการให้ผู้เรียนรู้ผลการกระทำโดยตรงจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงไม่เฉพาะแต่ด้านพฤติกรรมเท่านั้น แต่เป็นการเปลี่ยนแปลงเฉพาะเจาะจงบางอย่าง ซึ่งทำให้การกระทำของผู้เรียนเข้าใกล้เกณฑ์ที่กำหนดไว้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

คาลิช (Kalish. 1981 : 267-268) กล่าวว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับคือการให้ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำของอินทรีย์ ซึ่งเป็นข้อมูลที่มีทั้งทางบวกและทางลบและข้อมูลที่ได้รับนั้นสามารถกำหนดและควบคุมพฤติกรรมได้ด้วย

✕ แคชดิน (Kazdin. 1984 : 104-105) กล่าวว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับคือ การให้ผู้เรียนรู้ผลของการกระทำของตนเองรวมทั้งความก้าวหน้าที่เกิดขึ้น ซึ่งอาจจะสามารถเสริมแรงตนเองได้

สุชาติ ศิริสุขไพบูรณ์ (2528 : 6) กล่าวว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับ หมายถึง กระบวนการตรวจปรับที่ทำให้ผู้สอนทราบถึงลักษณะพฤติกรรมและระดับความเข้าใจของผู้เรียน แล้วปรับปรุงแก้ไขเพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้สิ่งที่สอนไปแล้วอย่างมีประสิทธิภาพ

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับ คือ การทำให้นักเรียนรู้ผลการกระทำของตนเอง หลังจากการทำกิจกรรมในแต่ละครั้ง ทำให้ทราบถึงความก้าวหน้าและข้อบกพร่อง เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ และหาวิธีแก้ไขข้อบกพร่องในการทำกิจกรรมครั้งต่อไป

4.1.2 แนวคิดเกี่ยวกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

การให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นผลสืบเนื่องมาจาก ทฤษฎีการวางเงื่อนไขผลกรรม (Operant Conditioning) ของสกินเนอร์ (Skinner)

หลักการเรียนรู้การวางเงื่อนไขผลกรรมเป็นการเรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมนั้น โดยผลกรรมที่เกิดขึ้นจะเป็นตัวกำหนดหรือเป็นข้อมูลย้อนกลับให้แต่ละบุคคลเพิ่มความเข้มรักษาไว้ หรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมให้เป็นไปตามความน่าพึงปรารถนาของแต่ละผลกรรม (ณรงค์ พุทธิชีวิน. 2528 : 139) เงื่อนไขผลกรรมมี 2 ประเภท คือ เงื่อนไขการเสริมแรง (Contingency of Reinforcement) หมายถึง เงื่อนไขของการให้ผลกรรมที่อินทรีย์พอใจ และเงื่อนไขการลงโทษ (Contingency of Punishment) หมายถึง เงื่อนไขของการให้ผลกรรมที่อินทรีย์ไม่พอใจ

เงื่อนไขผลกระทบในการวิจัยครั้งนี้เป็นเงื่อนไขของการเสริมแรงซึ่ง ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 18-21) ได้ให้ความหมายของการเสริมแรงว่าการที่อัตราการตอบสนองของอินทรีย์ หรือ การแสดงพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งของอินทรีย์คงอยู่หรือเพิ่มขึ้นหรือมีความถี่สูงขึ้น ซึ่งเป็นผลจากที่อินทรีย์ได้รับผลกระทบที่พึงพอใจ หลังจากแสดงพฤติกรรมหรือเป็นผลจากความสำเร็จในการหลีกเลี่ยงหรือหลีกเลี่ยงหนีจากสิ่งเร้าที่อินทรีย์ไม่พึงพอใจ

4.1.3 ประเภทของการเสริมแรง มี 2 ประเภท คือ

1. การเสริมแรงทางบวก (Positive Reinforcement) คือการที่บุคคลแสดงความถี่ของพฤติกรรมเพิ่มขึ้น อันเป็นผลจากการที่บุคคลได้รับสิ่งที่พอใจหลังจากแสดงพฤติกรรมทันที สิ่งที่บุคคลพึงพอใจเรียกว่า ตัวเสริมแรงทางบวก (Positive Reinforcer) (Craighead. 1976 : 114)

2. การเสริมแรงทางลบ (Negative Reinforcement) คือการที่บุคคลแสดงความถี่ของพฤติกรรมเพิ่มขึ้น โดยการลดหรือนำสิ่งที่บุคคลนั้นไม่ต้องการออกไป หลังจากที่ถูกแสดงพฤติกรรมนั้น (Kazdin. 1977 : 29)

4.1.4 ประเภทของการเสริมแรง แบ่งตามคุณสมบัติในการเสริมแรงได้ 2 ประเภท คือ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2526 : 68-89)

1. แรงแเสริมปฐมภูมิ (Primary Reinforcer) หรือแรงแเสริมที่ไม่ต้องวางเงื่อนไข หมายถึง สิ่งเร้าใด ๆ ที่มีคุณสมบัติของการเสริมแรงตามธรรมชาติ และสามารถสนองความต้องการทางชีวภาพของอินทรีย์โดยตรง เช่น อาหาร น้ำ การนอน เป็นต้น

2. แรงแเสริมทุติยภูมิ (Secondary Reinforcer) หรือแรงแเสริมที่ต้องวางเงื่อนไข หมายถึง สิ่งเร้าที่มีคุณสมบัติเป็นกลาง เมื่อนำมาควบคู่กับแรงแเสริมอื่น ๆ ที่มีคุณสมบัติในการเสริมแรงบ่อยครั้ง สิ่งเร้าที่มีคุณสมบัติเป็นกลางนั้น ๆ หรือแรงแเสริมทุติยภูมิอื่น ๆ ที่มีคุณสมบัติ ในการเสริมแรงนั้น ๆ เช่น เงิน แสตมป์ เหรียญตรา ดาว เป็นต้น

แรงแเสริมทุติยภูมิหรือแรงแเสริมที่ต้องวางเงื่อนไข ได้แก่ แรงแเสริมทางสังคม เบี้ยอรอดกร การใช้หลักฟรีแมค และการให้ข้อมูลย้อนกลับ

4.1.5 วิธีการให้การเสริมแรงทางบวกอย่างมีประสิทธิภาพ จะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ต่อไปนี้ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2527 : 122-123)

1. การให้การเสริมแรงทันที หมายถึง การให้การเสริมแรงหลังจากที่อินทรีย์แสดง พฤติกรรมแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์แล้วทันที

2. การให้การเสริมแรงซ้ำ หมายถึง การเสริมแรงหลังจากที่อินทรีย์แสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์เสร็จ แต่อินทรีย์ต้องคอยอีกระยะหนึ่ง เช่น 1 วัน 3 วัน ฯลฯ แล้วแต่เงื่อนไขที่กำหนด

3. ปริมาณของการให้การเสริมแรงขึ้นอยู่กับชนิด คุณภาพ ปริมาณ ตลอดทั้งความใหม่ แปลก ของแรงเสริมที่นำมาใช้ ซึ่งอาจเป็นแรงเสริมปฐมภูมิและแรงเสริมทุติยภูมิ อีกทั้งแรงเสริมที่จะนำมาใช้จะต้องเหมาะสมกับสภาพบุคคล และสอดคล้องกับพฤติกรรมเป้าหมาย การให้การเสริมแรงจะมีประสิทธิภาพจะต้องพิจารณาวิธีให้การเสริมแรงประกอบด้วย ทั้งนี้ เพราะว่าหากให้แรงเสริมมากเกินไปหรือบ่อยครั้งเกินไป หรือมากจนเกินพอตามความต้องการของบุคคลนั้น ๆ ก็จะทำให้บุคคลนั้น ๆ เกิดอาการเลี่ยนเฉียน ไม่มีความอยาก ไม่มีความต้องการที่จะได้รับแรงเสริม นั้น ๆ อีกต่อไปซึ่งสถานะเช่นนี้เรียกว่า การหมดภาวะ (Satiation) และผลที่สุดจะทำให้แรงเสริม นั้น ๆ สูญสิ้นคุณค่า โดยเฉพาะต่อพฤติกรรมนั้น ๆ ของบุคคลนั้น

จากเอกสารที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นแนวคิดที่เป็นผลสืบเนื่องมาจากทฤษฎีการวางเงื่อนไข ผลกรรมของ สกินเนอร์ และเป็นเงื่อนไขของการเสริมแรงทางบวก ทำให้บุคคลมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้น อันเป็นผลมาจากการได้รับสิ่งที่พอใจ หลังจากที่ได้แสดงพฤติกรรมเป้าหมายแล้ว ดังนั้นการให้ข้อมูลย้อนกลับจึงเป็นแรงเสริมที่จะช่วยกระตุ้นหรือจูงใจให้บุคคลมีพฤติกรรมไปในทิศทางที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้น

4.1.6 ผลดีของการให้ข้อมูลย้อนกลับ

การให้ข้อมูลย้อนกลับมีความสำคัญต่อการเรียนรู้มาก และเมื่อพิจารณาในแง่จิตวิทยาพบว่าข้อมูลย้อนกลับมีบทบาท ดังนี้

1. การให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นแรงเสริมทางบวก (Positive Reinforcer) การรู้ผลกระทำของคนทำให้ทราบว่า การกระทำของคนห่างจากเป้าหมายเพียงใด ก่อให้เกิดความพยายามที่จะปรับพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามรูปแบบ ที่ถูกต้องมากขึ้น เพื่อไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2528 : 36)

2. การให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นแรงจูงใจ (Motivation) การให้ผู้เรียนทราบความสำเร็จของตน อาจด้วยคำพูด ท่าทาง จะเป็นแรงจูงใจกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการกระทำ หรือแสดงพฤติกรรมได้ตอบ เพื่อให้ได้มาซึ่งความภูมิใจในการกระทำของตนในครั้งต่อไป (สุโท เจริญสุข. 2515 : 50-52)

3. การให้ข้อมูลย้อนกลับช่วยให้การกำหนดพฤติกรรม (Redulate Behavior) เพราะข้อมูลย้อนกลับให้รายละเอียดที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ ผู้เรียนจึงสามารถปรับปรุงพฤติกรรมของตนไปสู่วิธีการที่ถูกต้องหรือใกล้เคียงได้ (คณิต เขียววิชัย. 2525 : 5)

4. การให้ข้อมูลย้อนกลับช่วยลดความเครียด เนื่องจากผู้เรียนทราบว่า การกระทำของตนถูกหรือผิดอย่างไร และควรปรับปรุงแก้ไขอย่างไร (อุบลศรี อุบลสวัสดิ์. 2526 : 18 : อ้างอิงมาจาก Klecland. n. d.)

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เสนอวิธีการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ เพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน เพื่อหาวิธีการที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพมากที่สุดมาใช้ในการเรียนการสอนต่อไป

4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

4.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เพจ (สุริยะ ชัยประมณศ์. 2524 : 8 ; อ้างอิงมาจาก Paige. 1966 : 276-277) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับทันที และการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบล่าช้าที่มีผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 8 ในประเทศสหรัฐอเมริกา จำนวน 62 คน กลุ่มทดลองที่ 1 เมื่อทำการทดสอบย่อยเสร็จแล้วได้รับแผ่นเฉลยคำตอบทันที ส่วนกลุ่มทดลองที่ 2 รอไว้ 1 วัน จึงรู้คำตอบที่ถูกต้องหลังการสอบเสร็จแล้ว 3 สัปดาห์ ทำการทดสอบทั้ง 2 กลุ่มด้วยแบบทดสอบชุดเดียวกัน ผลการทดลองพบว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับทันทีมีผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียนมากกว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับหลังทดสอบย่อย 1 วัน

มอร์ (More. 1969 : 339-342) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบทันทีกับ การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบล่าช้า ที่มีผลต่อความจำของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 8 โรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐแคลิฟอร์เนียทางตอนใต้ ในประเทศสหรัฐอเมริกา จำนวน 663 คน จำแนกกลุ่มทดลองเป็น 4 กลุ่ม ผู้วิจัยดำเนินการทดลองโดยให้นักเรียนแต่ละกลุ่มอ่านบทความแล้วทดสอบเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาที่อ่านภายหลังการทดสอบผู้วิจัยจะเฉลยคำตอบทันที ส่วนกลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการเฉลยคำตอบภายหลังการทดสอบล่าช้า 2 ชั่วโมง 30 นาที กลุ่มที่ 3 ได้รับการเฉลยคำตอบภายหลังการทดสอบล่าช้า 1 วัน กลุ่มที่ 4 ได้รับการเฉลยคำตอบภายหลังการทดสอบล่าช้า 4 วัน หลังจากเฉลยคำตอบแล้วแบ่งครึ่งจำนวนนักเรียนแต่ละกลุ่มเพื่อทดสอบอีกครั้งหนึ่ง โดยใช้แบบทดสอบชุดเดิมแต่สลับที่ข้อความ ให้ครึ่งหนึ่งได้รับการทดสอบความจำทันที และอีกครึ่งหนึ่งได้รับการทดสอบความจำล่าช้า ผลการทดลองพบว่ากลุ่มที่ได้รับการเฉลยคำตอบทันที ได้คะแนนต่ำกว่ากลุ่มที่ได้รับการเฉลยคำตอบแบบล่าช้า สำหรับกลุ่มที่ได้รับการเฉลยคำตอบล่าช้าทั้ง 3 กลุ่มได้คะแนนไม่แตกต่างกัน แต่กลุ่มที่ได้รับการเฉลยคำตอบภายหลังการสอบ 2 ชั่วโมง 30 นาที และกลุ่มที่ได้รับการเฉลยคำตอบภายหลังการทดสอบ 1 วัน ได้คะแนนสูงกว่ากลุ่ม ที่ได้รับการเฉลยคำตอบทันที และกลุ่มที่ได้รับการเฉลยคำตอบหลังการทดสอบ 4 วัน กลุ่มที่ได้รับการเฉลยคำตอบภายหลังการทดสอบ 2 ชั่วโมง 30 นาที และกลุ่มที่ได้รับการเฉลยคำตอบภายหลังการทดสอบ 1 วัน ได้คะแนนไม่แตกต่างกัน

บีสัน (Beeson. 1973 : 224-226) ศึกษาผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้เรียนวิชาคณิตศาสตร์ในประเทศสหรัฐอเมริกา 3 กลุ่ม กลุ่มที่ 1

เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยอาร์คันซอร์ที่เรียนวิชาคณิตศาสตร์สำหรับชั้นประถมศึกษา จำนวน 30 คน กลุ่มที่ 2 เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยที่เรียนซ่อมวิชาคณิตศาสตร์ จำนวน 15 คน และกลุ่มที่ 3 เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่เรียนวิชาคณิตศาสตร์ทั่วไป จำนวน 30 คน ทำการทดสอบย่อยกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 3 ครั้ง มีการเฉลยคำตอบทันทีแก่กลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่ม จำนวนครั้งหนึ่ง ส่วนอีกครึ่งหนึ่งได้รับการเฉลยคำตอบภายหลังการทดสอบ 1 วัน หลังจากนั้นทำการทดสอบแต่ละกลุ่มด้วยแบบทดสอบชุดเดียวกัน ผลการทดสอบปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ได้รับการเฉลยคำตอบทันที และกลุ่มที่ได้รับการเฉลยคำตอบหลังการทดสอบ 1 วัน ไม่แตกต่างกัน

นิวแมน วิลเลียม และฮิลเลอร์ (Newman, Williams and Hiller. 1974 : 55-59) ได้ศึกษาระยะเวลาในการให้ข้อมูลย้อนกลับ ที่มีผลต่อการเรียนรู้ของนักศึกษาปริญญาตรี ในประเทศสหรัฐอเมริกา กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 94 คน โดยให้อ่านบทความประมาณ 3,700 คำ แล้วทดสอบและแจ้งผลการทดสอบต่างกัน ดังนี้ กลุ่มที่ 1 ไม่รู้ผลการทดสอบ กลุ่มที่ 2 รู้ผลการทดสอบทันที กลุ่มที่ 3 รู้ผลภายหลังการทดสอบ 1 วัน กลุ่มที่ 4 รู้ผลภายหลังการทดสอบ 7 วัน กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดนี้ได้รับการทดสอบด้วยแบบทดสอบชุดเดิมภายหลังการทดสอบครั้งแรกเป็นเวลา 7 วัน ผลการทดสอบปรากฏว่าวิธีการทั้ง 4 วิธี ให้ผลต่อการเรียนรู้ไม่แตกต่างกัน แต่จากแบบสอบถามความคิดเห็นภายหลังการทดสอบสรุปได้ว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นสิ่งเร้าที่ดีที่สุด

เซอร์เบอร์และแอนเดอร์สัน (Serber and Anderson. 1975 : 170-173) ได้ศึกษาผลการเฉลยคำตอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในมลรัฐอินเดียนา ประเทศสหรัฐอเมริกา จำนวน 144 คน โดยจัดเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้ กลุ่มที่ 1 ได้รับการเฉลยคำตอบล่าช้า กลุ่มที่ 2 ได้รับการเฉลยคำตอบทันที และกลุ่มที่ 3 ไม่มีการเฉลยคำตอบภายหลังการทดสอบ 1 สัปดาห์นำกลุ่มตัวอย่างมาทดสอบความจำ ผลปรากฏว่ากลุ่มที่ได้รับการเฉลยคำตอบล่าช้าทำคะแนนได้ดีกว่ากลุ่มที่ได้รับการเฉลยคำตอบทันที

4.2.2 งานวิจัยภายในประเทศ

นิกร วรวิทย์ (2515 : 65) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลการเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษจากบทเรียนโปรแกรมแบบบอกคำตอบทันทีกับแบบบอกคำตอบล่าช้า ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี จังหวัดพิษณุโลก โดยให้กลุ่มทดลองได้รับข้อมูลย้อนกลับทันทีเมื่อทำบทเรียนแต่ละกรอบเสร็จสิ้น กลุ่มควบคุมได้รับข้อมูลย้อนกลับล่าช้า เมื่อทำบทเรียนทุกกรอบในแต่ละช่วงของบทเรียน ผลการทดลองปรากฏว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้เกี่ยวกับการสะกดคำของทั้ง 2 กลุ่มไม่แตกต่างกัน

สุริยะ ชัยประมงค์ (2524 : 27) ศึกษาเปรียบเทียบผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ และพฤติกรรมด้านความสนใจ ความวิตกกังวลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยให้กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการเฉลยคำตอบทันทีหลังการทดสอบย่อย กลุ่มที่ 2 เฉลยคำตอบล่าช้าไป 1 สัปดาห์ ผลการวิจัยปรากฏว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของทั้ง 2 กลุ่มไม่แตกต่างกัน

พรสุรีย์ สุริยง (2528 : 32) ศึกษาผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับและการไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้ คือ กลุ่มทดลองที่ 1 ให้ข้อมูลย้อนกลับทันที กลุ่มทดลองที่ 2 ให้ข้อมูลย้อนกลับทิ้งช่วง 1 สัปดาห์ และกลุ่มทดลองที่ 3 ไม่มีการให้ข้อมูลย้อนกลับ ผลการทดลองปรากฏว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับทันทีทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยสูงกว่าการสอนโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับทิ้งช่วง และการสอนโดยไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับ ส่วนการสอนโดยไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับทิ้งช่วง ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงกว่าการไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับ

สุชาติ ตั้งทรงสวัสดิ์ (2533 : 53) ศึกษาเปรียบเทียบผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับการบ้านที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยให้กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับการบ้านแบบวิพากษ์ กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับการบ้านแบบคะแนน และกลุ่มทดลองที่ 3 ได้รับข้อมูลย้อนกลับแบบวิพากษ์และแบบคะแนน ผลการทดลองปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับการบ้านแบบวิพากษ์และแบบคะแนนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงกว่ากลุ่มที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับการบ้านแบบคะแนน นอกนั้นไม่พบความแตกต่าง

อรษา เณรดาทอง (2535 : 51) ศึกษาเปรียบเทียบผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับทันทีกับการให้ข้อมูลย้อนกลับล่าช้า ที่มีต่อความสามารถในการแต่งประโยคภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยให้กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับข้อมูลย้อนกลับทันทีหลังการฝึกแต่งประโยคภาษาอังกฤษ และกลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับข้อมูลย้อนกลับล่าช้าหลังการฝึกแต่งประโยคภาษาอังกฤษ 3 วัน และ 4 วันสลับกัน ผลการทดลองปรากฏว่านักเรียนในกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม มีความสามารถในการแต่งประโยคไม่แตกต่างกัน

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ ซึ่งเป็นการให้ข้อมูลย้อนกลับทันที กับการให้ข้อมูลย้อนกลับล่าช้าและทั้ง 2 วิธีการนี้มีประโยชน์ต่อการเรียนการสอน และในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบทันที ซึ่งเป็นวิธีการเสริมแรงทางบวกไปใช้ควบคู่กับการใช้เทคนิคแม่แบบ เพื่อที่จะพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ในการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูดภาษาอังกฤษ

5.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพูดภาษาอังกฤษ

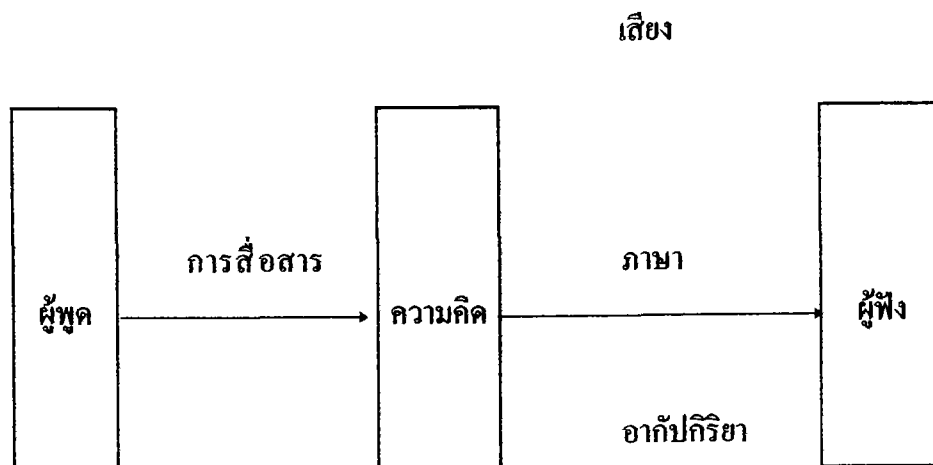
“ การพูดเป็นทั้งอาวุธและเกราะกำบังของคนอย่างหนึ่งที่จะต้องสนใจในการพูด ศึกษาวิธีการพูด เพื่อที่จะได้นำไปใช้ประโยชน์ในคราวที่จำเป็น ” การพูดจึงเป็นที่ยกย่องมาแต่โบราณกาล สมัยเมืองเอเธนส์ ประเทศกรีซ การพูดเป็นศิลปะอย่างหนึ่งที่เรียนในสมัยของกรีซและโรมันว่า The Fine Art of Rhetoric และสมัยต่อมาก็ได้รับความสนใจถึงกับการมีการเรียนการสอนกันอย่างจริงจัง และแพร่หลายไปทั่วโลก (สวัสดี บรรเทิงสุข. 2521 : 6-70)

5.1.1 ความหมายของการพูด

สวนิต ขมภักย์ (2535 : 1) ให้ความหมายของการพูดที่ดี คือ การใช้สำเนียงรวมทั้งกริยาอาการอย่างมีประสิทธิภาพ และถูกต้องตามจรรยาบรรณและประเพณีนิยมของสังคม เพื่อถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความรู้สึก และความต้องการที่เป็นคุณประโยชน์ให้ผู้ฟังรับรู้ และเกิดการตอบสนอง เพื่อสัมฤทธิ์ผลตรงตามจุดหมายของผู้พูด ดังนั้น การพูดเป็นกระบวนการสื่อสารมนุษย์ ซึ่งถ้าไม่นับรวมการสื่อสารกับตนเองแล้ว การสื่อสารของมนุษย์อาจแบ่งออกได้เป็น 4 ประเภทใหญ่ ๆ คือ การสื่อสารระหว่างบุคคล การสื่อสารในกลุ่ม การสื่อสารในที่ชุมชน และการสื่อสารมวลชน

สมปราชญ์ อัมมะพันธ์ (2529 : 3) กล่าวถึง วิชาที่เกี่ยวกับการพูดเพิ่งจะนิยมเปิดสอนในสถานศึกษาในประเทศไทยเมื่อไม่กี่ปีมานี้ และใช้ชื่อภาษาไทยต่าง ๆ กันไป เช่น วาทกรรม หลักการพูด วาทศิลป์ หรือสุนทรพจน์วิทยา ซึ่งความจริงเป็นวิชาเดียวกันกล่าวว่า การพูดหมายถึง พฤติกรรมตามธรรมชาติอย่างหนึ่งของมนุษย์ ที่ใช้เป็นเครื่องพูดในการสื่อความหมายให้เข้าใจซึ่งกันและกัน โดยใช้เสียง รหัส หรือสัญลักษณ์ต่าง ๆ เพื่อถ่ายทอดความรู้ ความรู้สึก ความคิดเห็นและความต้องการจากผู้พูดไปสู่ผู้ฟังให้ได้ผลตรงตามจุดหมายของผู้พูด เช่น ต้องการให้เกิดความรู้ เกิดความเข้าใจ หรือจงใจให้คล้อยตามความคิดเห็นของผู้พูด

ทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์ (2515 : 12) กล่าวว่า การพูด คือ การสื่อสารความคิดจากผู้พูดไปยังผู้ฟังโดยมีเสียง ภาษา และอากัปกริยา (Gesture) เป็นสื่อซึ่งแสดงเป็นภาพได้ ดังนี้

ภาพประกอบ 2 แสดงความหมายของการพูด (ทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์. 2515 : 12)

จินดา งามสุทธิ และอัมพร สุขเกษม (2516 : 2) ให้ความหมายของการพูดว่า การพูด คือ การเปล่งเสียงออกมาเป็นคำพูด เพื่อติดต่อสื่อสารให้เข้าใจระหว่างผู้พูด และผู้ฟัง หรือการพูด คือ การสื่อความหมายแบบหนึ่งที่เรียกว่า Oral Communication มิได้หมายความว่า เป็นการสื่อสารโดยใช้ปากเท่านั้น แต่เป็นการสื่อความหมายโดยใช้ภาษา เสียง กริยาท่าทางต่าง ๆ เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกของผู้พูดให้แก่ผู้ฟังให้ได้ผลตามความมุ่งหมายของผู้พูด

พนัส หันนาคินทร์ (ม.ป.ป. : sp-1) การพูดเป็นรูปหนึ่งของการติดต่อสื่อความหมายหรือความคิดด้วยถ้อยคำ (Oral Communication)

แวลเล็ท (ซูเกียร์ติ จาร์ตน์. 2535 : 25 ; อ้างอิงมาจาก Valette. 1977 : 120) การพูดมิได้เป็นการทำให้คนอื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด และถ้าจะให้ดีขึ้นการพูดต้องมีการเลือกใช้วลีภาษาที่ถูกต้อง และเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาคด้วย นอกจากนี้ การพูดเพื่อการสื่อสารที่ดีนั้นลักษณะท่าทางประกอบมีความสำคัญพอ ๆ กับความรู้เกี่ยวกับภาษา

สก๊อต (Scott. 1981 : 70) กล่าวว่า การพูดเป็นรูปแบบพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ซึ่งรวมเป็นผู้พูดและผู้ฟัง และมีปฏิริยาโต้ตอบกับสิ่งที่ได้ยิน ผู้ร่วมสนทนาแต่ละคนต้องสามารถตีความในสิ่งที่ได้ฟังซึ่งไม่สามารถทำนายได้ล่วงหน้าว่ามีรูปแบบภาษาใด (Form) และมีความหมายแบบใด รวมถึงการโต้ตอบด้วยภาษาที่ทำให้เกิดประโยชน์และสะท้อนความตั้งใจในการปฏิสัมพันธ์

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การพูด หมายถึง กระบวนการแลกเปลี่ยนข่าวสารระหว่างบุคคล ตั้งแต่ 2 ขึ้นไป โดยใช้เสียง ภาษา อากัปกิริยาที่ถูกต้อง และเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษา เป็นสื่อเพื่อถ่ายทอดความรู้สึก หรือจุดประสงค์ของผู้พูดสู่ผู้ฟังนั่นเอง

5.1.2 องค์ประกอบของการพูด

สุภาวดี แสงพลสิทธิ์ , ไพฑูรย์ ชรรณแสง , สุวิทย์ สังโยคะ และ เฉลิม จันปฐมพงษ์ (2526 : 9-10) กล่าวว่า การพูดที่สมบูรณ์ประกอบด้วยองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. ผู้พูด (Speaker) คือ ผู้ที่แสดงความสามารถถ่ายทอดความรู้สึก ความรู้เกี่ยวกับข้อเท็จจริง ทศนคติ ตลอดจนความคิดของตนเองไปสู่ผู้ฟัง โดยการใช้เสียง กิริยาท่าทาง และบุคลิกภาพของตนอย่างมีประสิทธิภาพ

2. เนื้อเรื่องที่จะพูด (Speech) เป็นสิ่งสำคัญยิ่งในการพูดทุกครั้ง ผู้พูดมีความสามารถจะต้องเลือกพูดในเรื่องที่ตนถนัด เพราะมีความรู้ในเรื่องนั้นจริง ๆ และก่อนพูดจะต้องเตรียมเรื่องให้พร้อม มีคำนำ เนื้อเรื่อง และบทสรุป จะทำให้ผู้ฟังเข้าใจดีขึ้น

3. ผู้ฟัง (Audience or Listener) คือ ผู้รับการสื่อความหมาย ผู้พูดจะประสบความสำเร็จได้ก็ถ้ารู้จักผู้ฟังว่าผู้ฟังพูดในแต่ละครั้ง ๆ นั้น เป็นใคร อายุ เพศ การศึกษา และสถานการณ์ทางสังคมเป็นอย่างไร เพราะสิ่งเหล่านี้เมื่อต่างกันจะทำให้ผู้ฟังมีความเข้าใจและต้องการในสิ่งต่าง ๆ ต่างกันอีกด้วย

4. เครื่องมือสื่อความหมาย (Communication) หมายถึง สิ่งที่ช่วยในการถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดของผู้พูด ไปสู่ผู้ฟัง เช่น เสียง กิริยาท่าทาง การเน้นหรือย้ำข้อความ เพื่อให้ผู้ฟังมองเห็นภาพพจน์ได้ชัดเจน และรวมถึงความกระตือรือร้นในการพูดด้วย

5. ความมุ่งหมายในการพูด และผลที่เกิดจากการพูดในแต่ละครั้ง (Speaking Situation) ผู้พูดจะต้องวางจุดมุ่งหมายในการพูดทุกครั้ง และสามารถวัดผลการพูดว่า ได้ตรงตามจุดมุ่งหมายหรือไม่ จากการแสดงออก (Response) ของผู้ฟัง เพราะนักจิตวิทยาการศึกษาได้กล่าวว่า บุคคลจะแสดงออกก็ต่อเมื่อได้มีสิ่งเร้า (Stimulate) ฉะนั้น ผู้พูดจึงเป็นสิ่งเร้าเพื่อให้ผู้แสดงออก เพื่อนำไปสู่จุดมุ่งหมายที่ผู้พูดต้องการนั่นเอง

นันทนา ขุนภักดี (2529 : 2-4) ได้เน้นเรื่องการพูดมีองค์ประกอบสำคัญ ดังนี้

1. ผู้พูด หมายถึง ผู้ถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความรู้สึก และความต้องการต่าง ๆ ไปยังผู้ฟัง ทำให้ผู้ฟังเกิดปฏิกิริยาอย่างใดอย่างหนึ่งตามจุดประสงค์ของตน ผู้พูดที่ดีควรมีลักษณะ ดังนี้

1.1 ควรมีความน่าประทับใจ ได้แก่ มีความรู้จริงในเรื่องที่พูด จะสามารถถ่ายทอดสาระของเรื่องให้ผู้ฟังเข้าใจได้อย่างชัดเจน ตลอดจนสามารถตอบหรือแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้อย่างเหมาะสม อีกทั้งมีจรรยาบรรณและคุณธรรมในการพูดและมีเจตนาดีต่อผู้ฟัง เป็นต้นว่า สร้างบรรยากาศการพูดที่เป็นกันเองกับผู้ฟัง หรือมีเรื่องพูดเป็นธรรมชาติคล้ายคุยกัน

1.2 มีเหตุผลที่ดีในการพูด หมายถึง มีการเสนอเรื่องราวหรือแนวความคิดที่มีเหตุผลอย่างเป็นระบบ โดยอาศัยองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญ 3 ประการ ซึ่งจะขาดอย่างใดอย่างหนึ่งไม่ได้คือ ข้อเท็จจริง หลักฐานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง และกระบวนการในการพิจารณาเหตุผล

1.3 มีอารมณ์ร่วมกับผู้ฟัง ได้แก่ มีวิธีการพูดที่สนุกสนาน สามารถแทรกอารมณ์ขันได้เหมาะสม หรือแทรกตัวอย่างแปลก ๆ ใหม่ ๆ เข้าไปทำให้ผู้ฟังไม่เบื่อหน่าย ใช้ภาษาหรือถ้อยคำได้กระชับและสื่อความหมายได้กระจ่าง รวมทั้งจัดเนื้อเรื่องให้ตรงกับความคิดหรือความต้องการของผู้ฟัง

2. สาร หมายถึง ถ้อยคำหรือเรื่องราวที่เป็นสาระรวมทั้งเป็นน้ำเสียงและกิริยาท่าทางต่าง ๆ ของผู้พูดที่แสดงออกควบคู่กันไป เพื่อใช้เป็นสื่อหรือเครื่องมือถ่ายทอดสู่ผู้ฟังตามความประสงค์ของตน สารที่ดีควรมีลักษณะ ดังนี้

- 2.1 มีการใช้ภาษาที่มีความหมายเดียว ไม่ควรใช้ภาษาที่มีหลายความหมาย
- 2.2 มีความถูกต้องตามข้อเท็จจริง และมีตัวอย่างหรือหลักฐานสนับสนุนอย่างเหมาะสม
- 2.3 มีความชัดเจนตลอดเรื่องไม่กำกวม ไม่สับสน ไม่วกวน และไม่ออกนอกเรื่อง
- 2.4 มีการใช้ภาษาได้เหมาะสมกับเวลา โอกาส สถานที่ และกลุ่มผู้ฟัง
- 2.5 มีลักษณะสร้างสรรค์ ให้แนวความคิดแปลกใหม่ที่น่าสนใจและเป็นประโยชน์
- 2.6 มีความสัมพันธ์กันประจวบเหมาะในแต่ละตอน และมีความสั้นยาวพอเหมาะกับเวลาและวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

3. สื่อหรือเครื่องมือที่ใช้พูด หมายถึง สิ่งที่จะช่วยให้การถ่ายทอดความรู้สึนึกคิด หรือความต้องการของผู้พูดไปยังผู้ฟังเป็นไปอย่างสะดวก รวดเร็วและแจ่มแจ้งยิ่งขึ้น ได้แก่ น้ำเสียง การแสดงสีหน้า แววตา กิริยามารยาท และท่าทางของผู้พูด รวมไปถึงโสตทัศนูปกรณ์ต่าง ๆ เช่น รูปภาพ ของจริง หรือเครื่องเสียง เป็นต้น สื่อหรือเครื่องมือที่ใช้พูดได้เป็น 2 ประเภท คือ สื่อธรรมชาติ ได้แก่ อากาศ คลื่นเสียง และแสงสว่าง เป็นอาทิ กับสื่อที่มนุษย์สร้างขึ้น ได้แก่ ไมโครโฟน วิทยุกระจายเสียง และวิทยุโทรทัศน์ เป็นต้น สื่อหรือเครื่องมือที่ใช้พูดที่ดีควรมีลักษณะ ดังนี้

- 3.1 อยู่ในสภาพที่พร้อมจะนำสารไปสู่ผู้ฟังอย่างมีประสิทธิภาพเสมอ
- 3.2 อยู่ในสภาพที่ไม่มีสิ่งต่าง ๆ รบกวน เป็นต้นว่า เสียงดังจากบริเวณใกล้เคียง
4. ผู้ฟัง หมายถึง ผู้ได้ยินหรือได้ฟังสารจากผู้พูด แล้วมีการแสดงออกโต้ตอบซึ่งกันและกันสอดคล้องกับเรื่องราวที่กำลังพูดอยู่ ผู้ฟังที่ดีควรมีลักษณะ ดังนี้
- 4.1 มีประสาทหูไว สามารถรับฟังถ้อยคำต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็วถูกต้องและรู้เรื่อง
- 4.2 มีสมาธิมั่นคง ทนต่อเสียงรบกวนได้

- 4.3 มีความรู้ในเรื่องที่กำลังฟังอยู่บ้างช่วยให้สามารถติดตามเรื่องและเข้าใจเรื่องได้
 - 4.4 มีความรู้เกี่ยวกับการใช้ถ้อยคำมากพอสมควร ทำให้เข้าใจเรื่องที่กำลังฟังอยู่ดีขึ้น
 - 4.5 มีจิตใจกว้างขวางพอที่จะรับฟังความคิดเห็นในแนวที่ตนไม่เห็นด้วย
 - 4.6 มีความสนใจในเรื่องที่กำลังพูด หาประโยชน์และพิจารณาคุณค่าของความคิดที่แปลกใหม่
 - 4.7 มีความสนใจผู้พูด เต็มใจที่จะรับความรู้และแลกเปลี่ยนความรู้ด้วยถ้าโอกาสอำนวย
 - 4.8 มีความสามารถจับใจความสำคัญที่ผู้พูดพูดได้ ควรจดบันทึกไว้เพื่อกันลืมและสามารถนำไปถ่ายทอดแก่ผู้อื่นได้อย่างครบถ้วนและถูกต้อง
 - 4.9 มีความสามารถตั้งคำถามเพื่อเสริมความเข้าใจให้แจ่มแจ้งยิ่งขึ้น
 5. ผลการพูด หมายถึง การกระทำตอบโต้ของผู้ฟังที่แสดงให้ผู้พูดทราบระหว่างพูด หรือพูดจบแล้วว่าผลการพูดครั้งนั้นเป็นอย่างไร เป็นต้นไป ไม่เข้าใจ หรือนำเบื้อหน้าย ผลการพูดควรมีลักษณะ ดังนี้
 - 5.1 มีความตรงไปตรงมา ปราศจากอคติ
 - 5.2 มีเจตนาไปในทางสร้างสรรค์ ไม่คิดทำลายกัน
 6. ประสพการณ์ร่วม หมายถึง ความชัดเจนที่เกิดจากการกระทำหรือได้พบเห็นมาทั้งผู้พูดและผู้ฟัง เช่น พื้นฐานด้านความรู้ ความคิด ความรู้สึก ทศนคติ และค่านิยม เป็นต้น ถ้าผู้พูดหรือผู้ฟังมีประสพการณ์ร่วมที่คล้ายคลึงกัน หรืออยู่ในสิ่งแวดล้อมเดียวกัน จะทำให้เข้าใจตรงกันและง่ายขึ้น ประสพการณ์ร่วมจึงเป็นสิ่งจำเป็นและสิ่งที่สำคัญซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการพูดอย่างยิ่ง ช่วยให้เกิดสัมฤทธิ์ผลตามเจตนารมณ์ของผู้พูดอย่างแท้จริง
- ดังนั้นการพูดทุกครั้งจะสมบูรณ์ได้ต้องพร้อมด้วยองค์ประกอบที่สำคัญทั้ง 6 ประการ ดังกล่าว จึงพอสรุปได้ว่า ในการพูดแต่ละครั้งจะต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญ ได้แก่
1. ผู้พูด ซึ่งเป็นผู้ที่กำลังพูดออกไป การกล่าวคำพูดออกไปแต่ละครั้งจะต้องมีจุดประสงค์ในการสื่อสาร
 2. เนื้อหา เนื้อหาที่จะต้องการกล่าวออกไปควรมีความเหมาะสม หรือสอดคล้องกับสถานการณ์หรือบุคคลที่พูดด้วย
 3. ผู้ฟัง ผู้ฟังจะต้องทราบว่าจะฟังเรื่องอะไร และใครเป็นผู้พูด
- 5.1.3 ความสามารถในการพูด
- แฮริส (Harris. 1969 : 81-82) กล่าวว่า 1 ความสามารถในการพูด หมายถึง ความสามารถในการนำองค์ประกอบ 5 ประการ ต่อไปนี้ มาใช้ในกระบวนการพูด

1. เสียง
2. ไวยากรณ์
3. คำศัพท์
4. ความคล่องแคล่ว
5. ความเข้าใจ

บาร์ทซ์ (Bartz. 1979 : 18-22) กล่าวว่า ความสามารถในการพูดจะต้องประกอบด้วย
สิ่งต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ความคล่องแคล่ว หมายถึง ความราบรื่นและความต่อเนื่องตลอดจน ความเป็น
ธรรมชาติในการพูด
2. ความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถที่จะพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด
3. ปริมาณข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้ หมายถึง ปริมาณของข้อความหรือข้อมูลที่
สามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจ
4. คุณภาพในการสื่อสาร หมายถึง ความถูกต้องทางภาษาของข้อความที่พูด
5. ความพยายามในการสื่อสาร หมายถึง ความพยายามที่จะทำให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด
โดยใช้คำพูดหรือท่าทางเพื่อการสื่อสาร

จึงกล่าวได้ว่า บุคคลที่มีความสามารถในการพูดนั้น หมายถึง บุคคลที่มีความสามารถในการ
เสนอข่าวสาร ความรู้สึกไปยังผู้ฟังได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งทั้งนี้ผู้พูดต้องมีความรู้ใน
เรื่องเสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์ ตลอดจนความคล่องแคล่วในการพูด เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจ
ได้อย่างถูกต้อง

5.1.4 ระดับความสามารถในการพูด

สถาบันบริการการสอบสัมภาษณ์ด้านต่างประเทศ (The Foreign Institute Oral
Interview) ได้จัดระดับความสามารถในการพูดไว้ 5 ระดับ (รตากรณ์ มานพพงศ์. 2529 : 36 ;
อ้างอิงมาจาก Oller. 1979 : 3210-3211) คือ

ระดับที่ 1 ความสามารถในการพูดระดับต้น (Elementary Proficiency) ผู้พูดสามารถ
เข้าใจคำถามและประโยคบอกเล่าง่าย ๆ โดยถามและตอบได้ด้วยความรู้ทางภาษาที่จำกัด

ระดับที่ 2 ความสามารถในการพูดระดับใช้งานได้ในวงจำกัด (Limited Working
Proficiency) ผู้พูดสามารถพูดในสถานการณ์พื้นฐานของสังคมได้ เช่น การแนะนำตัว และสนทนา
ในเรื่องง่าย ๆ มิได้เตรียมตัวมาก่อน เช่น เรื่องราวต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับครอบครัวและตนเอง

ระดับที่ 3 ความสามารถในการพูดระดับมืออาชีพขั้นต้น (Minimum Professional
Proficiency) ผู้พูดสามารถสนทนาเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ด้านอาชีพ และสังคมได้ รวมทั้งเรื่องที่ต้อง
ใช้ความรู้เฉพาะบางเรื่อง

ระดับที่ 4 ความสามารถในการพูดระดับมืออาชีพ (Full Professional Proficiency) ผู้พูดสามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้องในการสนทนาทุกระดับ โดยมีข้อบกพร่องด้านการออกเสียง และไวยากรณ์น้อยมาก และสามารถโต้ตอบได้อย่างเหมาะสมในทุกเรื่อง แม้แต่ในสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย

ระดับที่ 5 ความสามารถในการพูดระดับเจ้าของภาษา (Native or Bilingual Proficiency) ผู้พูดสามารถพูดได้เท่าเทียมกับเจ้าของภาษา ผู้ได้รับการศึกษาโดยรวมทั้งสามารถใช้ คำศัพท์ วลี คำพูด และอ้างอิงทางวัฒนธรรมได้

แวลเล็ท และคิลลิก (Valette and Disick. 1972 : 153-158) ได้จัดระดับความสามารถในการพูดเป็น 5 ระดับ ดังนี้

1. ระดับทักษะกลไก (Mechanical Skill) นักเรียนสามารถพูดเลียนแบบเสียง ระดับเสียง เสียงเน้นหนัก จังหวะ การหยุดและการออกเสียงเชื่อมระหว่างคำตามแบบเจ้าของภาษาได้ และสามารถท่องจำคำ ประโยค หรือข้อความบทสนทนาต่าง ๆ ตลอดจนสามารถออกเสียงข้อความที่เรียนมาแล้วได้ โดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจคำหรือข้อความเหล่านั้น
2. ระดับความรู้ (Knowledge) นักเรียนสามารถพูดเกี่ยวกับสิ่งที่เคยเรียน โดยใช้คำศัพท์ที่เรียนมาแล้วอย่างเข้าใจความหมาย
3. ระดับถ่ายโอน (Transfer) นักเรียนสามารถนำกฎไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้วสร้างรูปประโยคใหม่ ๆ ได้ตามต้องการ และสามารถพูดได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมตามกาลเทศะ
4. ระดับสื่อสาร (Communication) นักเรียนสามารถแสดงออกความคิด ความต้องการให้ผู้อื่นได้โดยเน้นความคล่องแคล่ว ความเข้าใจ ความสามารถในการสื่อความมากกว่าความถูกต้องทางไวยากรณ์
5. ระดับวิพากษ์วิจารณ์ (Criticism) นักเรียนสามารถวิเคราะห์เหตุการณ์ หรือสถานการณ์ต่าง ๆ แล้วเลือกใช้คำพูด วลี น้ำเสียง ตลอดจนลีลาการพูดที่เหมาะสม

จากการจัดระดับความสามารถในการพูดลักษณะต่าง ๆ ดังกล่าว จะเห็นว่า บางครั้งก็ยากที่จะตรวจสอบพฤติกรรมการพูดของผู้พูดให้ถูกต้องตามขั้นตอนที่วางไว้ เพราะพฤติกรรมของผู้พูดที่ระบุในแต่ละชั้นอาจคลุมเครือไม่ชัดเจน อย่างไรก็ตามระดับความสามารถในการพูดที่เหมาะสมสำหรับนำไปใช้ในการเรียนการสอนมาก ควรจะเป็นระดับความสามารถในการพูดของ แวลเล็ท และคิลลิก เพราะได้ระบุพฤติกรรมของผู้พูดไว้ชัดเจนในแต่ละระดับ และมีการเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก จึงทำให้ครูผู้สอนสามารถ จัดกิจกรรมการพูดให้นักเรียน ได้ถูกต้องตามขั้นตอนและสะดวกต่อการวัดผลประเมินผลอีกด้วย

5.1.5 การสอนทักษะการพูดภาษาต่างประเทศ

การพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจ จุดมุ่งหมายในการพูด ดังนั้น ทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในการประกอบอาชีพธุรกิจต่าง ๆ ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ทักษะการพูดจึงนับได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นมาก เพราะผู้พูดที่พูดได้ย่อมสามารถฟังผู้อื่นพูดได้เข้าใจ และช่วยให้การอ่านและเขียนง่ายขึ้นด้วย อย่างไรก็ตามทักษะการพูดเป็นทักษะทางภาษาที่ซับซ้อนและเกิดการฝึกฝนเป็นเวลานาน ไม่ใช่เกิดจากการเข้าใจและจดจำ จึงได้มีผู้เสนอขั้นตอนการสอนและกิจกรรมไว้ต่าง ๆ กัน ดังเช่น สก็อตต์ (Scott, 1981 : 70) ได้นำเสนอไว้ ดังนี้

1. ขึ้นบอกรัตนูปประสงค์ ผู้สอนควรจะบอกให้ผู้เรียน รู้ถึงสิ่งที่จะเรียน
2. ขึ้นเสนอเนื้อหา การเสนอเนื้อหาควรจะเป็นรูปบริบท ผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียน สังเกตลักษณะของภาษา ความหมายของข้อความที่จะพูดซึ่งจะต้องขึ้นกับบริบท เช่น ผู้พูดเป็นใคร มีความรับผิดชอบกับคู่สนทนาอย่างไร ผู้สนทนาพยายามจะบอกอะไร สิ่งที่ถูก สถานที่พูด และเนื้อหาที่พูดมีอะไรบ้าง

3. ขึ้นการฝึกและการถ่ายโอน การฝึกจะกระทำทันทีหลังจากเสนอเนื้อหาอาจจะฝึกพูดพร้อม ๆ กัน หรือเป็นคู่ ผู้สอนควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่เป็นจริง

ฟินอคชีโย และบรัมฟิต (Finocchiaro and Brumfit, 1983 : 141) ได้เสนอกิจกรรมต่าง ๆ ในการสอนทักษะการพูดซึ่งผู้สอนอาจเลือกใช้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละระดับได้ดังนี้

1. ให้ตอบคำถาม ซึ่งครูหรือเพื่อนในชั้นเป็นผู้ถาม
2. บอกให้เพื่อนทำตามคำสั่ง
3. ให้นักเรียนถามหรือตอบคำถามของเพื่อน ในชั้นเกี่ยวกับชั้นเรียน หรือประสบการณ์ต่าง ๆ นอกชั้นเรียน
4. ให้บอกลักษณะวัตถุสิ่งของต่าง ๆ จากภาพ
5. ให้เล่าประสบการณ์ต่าง ๆ ของนักเรียน โดยครูอาจให้คำสำคัญต่าง ๆ
6. ให้รายงานเรื่องราวต่าง ๆ ตามที่กำหนดหัวข้อให้
7. จัดสถานการณ์ต่าง ๆ ในชั้นเรียนให้นักเรียนใช้บทสนทนาต่าง ๆ กันไป เช่น ร้านอาหาร ธนาคาร เป็นต้น
8. ให้เล่นเกมต่าง ๆ ทางภาษา
9. ให้ได้วาที่ อภิปรายแสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่าง ๆ
10. ให้ฝึกการสนทนาทางโทรศัพท์
11. ให้อ่านหนังสือพิมพ์ไทย แล้วรายงานเป็นภาษาอังกฤษ

12. ให้แสดงบทบาทสมมติ

เบอร์น (ซูเกียรติ จารัตน์, 2535 : 32-33 ; อ้างอิงมาจาก Byrne, 1986 : 22-29) ได้เสนอขั้นตอนในการสอนทักษะการพูดเป็น 3 ขั้น คือ

1. ขั้นการให้ความรู้ (The Presentation Stage) ในขั้นนี้ครูเป็นผู้เลือกเนื้อหามาสอนให้ผู้เรียนเข้าใจและจดจำสิ่งที่นักเรียนจะต้องเรียนรู้ขั้นนี้คือ โครงสร้างทางภาษา ศัพท์ การสื่อความหมายเพื่อแสดงจุดมุ่งหมายทางสังคมของผู้พูดซึ่งควรใช้บทสนทนาในการสอน เพราะการใช้บทสนทนาทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในบทเรียนที่คล้ายคลึงกับสถานการณ์จริงจึงทำให้ผู้เรียนเข้าใจในภาษาและนำไปใช้พูดได้ตามต้องการ

2. ขั้นการฝึกฝน (The Practice Stage) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะมีบทบาทมากขึ้น โดยที่ครูจะทำหน้าที่แจกจ่ายงานให้นักเรียนทุกคน ได้มีโอกาสฝึกฝนบทเรียนด้วยการพูดให้มากที่สุด เช่น อาจจัดให้ผู้เรียนทำกิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมคู่ หรือกิจกรรมเดี่ยว

3. ขั้นการใช้ภาษาตามความต้องการ (The Production Stage) ในขั้นนี้ครูทำหน้าที่เป็นผู้แนะนำหรือที่ปรึกษา เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้นำความรู้ความเข้าใจมาใช้ในการสื่อความหมายอย่างเสรีตามความต้องการของตน เป็นการพิสูจน์ให้ผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่เรียนมาใช้ในการสถานการณ์จริงได้หรือไม่ ข้อผิดพลาดต่าง ๆ ที่เกิดกับผู้เรียน ได้มีความกล้าในการแสดงออกมา ซึ่งวิธีที่ใช้คือการแสดงบทบาทสมมติ

ทักษะ คือ ความคล่องแคล่วชำนาญในการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ทักษะการพูดและการคิดเป็นส่วนประกอบที่สำคัญยิ่งของสมรรถภาพในการพูด มีความสำคัญควบคู่กันเนื้อหาความรู้ของผู้พูด คนที่มีความรู้แต่ขาดทักษะต่าง ๆ ดังนี้ (สวนิต ชมาภัย, 2535 : 33-34)

1. การเลือกใช้ถ้อยคำเพื่อให้แทนความคิดที่ผู้พูดต้องแสดงออกให้ผู้ฟังรับรู้อย่างแจ่มชัด
2. การเรียงลำดับถ้อยคำให้ถูกต้องตามระเบียบของภาษาเพื่อให้สื่อสารได้ เป็นที่เข้าใจชัดเจน ไม่เกิดความกำกวมหรือไม่เป็นที่งุนงงแก่ผู้ฟัง
3. การออกเสียงถ้อยคำเหล่านั้นให้ถูกต้องตามความนิยมและมาตรฐานของภาษา
4. การใช้น้ำเสียงให้ สอดคล้องตามเจตนาของผู้พูด
5. การใช้โอกาบทักษะทางประกอบการพูดที่เหมาะสม ช่วยในการสื่อความหมายให้ตรงตามความประสงค์ของผู้พูด

6. การสังเกตอากัปกิริยาท่าทางของผู้ฟังให้รู้ได้ว่า ในขณะที่กำลังฟังอยู่ผู้ฟังมีความรู้สึกละและความต้องการอย่างไร เพื่อจะได้ดัดแปลงเนื้อหาและวิธีพูดที่เหมาะสมกับปฏิกิริยาของผู้ฟัง

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 77) ได้กล่าวถึงการพัฒนาทักษะการพูดว่าหลังจากผู้เรียนมีประสบการณ์ในการฟังมากพอ ผู้สอนควรพยายามหากิจกรรมต่าง ๆ ที่จะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนพูดจริง ๆ ในชั้น ซึ่งอาจจะเป็นการพูดตามอย่างที่เคยได้ยิน หรือพูดอย่างอิสระ ผู้เรียนควรได้รับ

การสนับสนุนให้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นของคนออกมาเป็นคำพูด และควรพูดเกี่ยวกับเรื่องที่ผู้เรียนได้ฟังมาก่อน เพราะจะทำให้ผู้เรียนพูดได้อย่างมั่นใจและเป็นธรรมชาติ ความคิดรวบยอดทางภาษาที่ผู้เรียนพัฒนามาจากการฟังพร้อมทั้งเสียงต่าง ๆ ที่ๆ ได้ยิน เมื่อผู้เรียนพร้อมที่จะพูด ผู้เรียนย่อมพูดได้อย่างเข้าใจความหมาย และสื่อความหมายได้ถูกต้อง

หน้าที่ของผู้สอนในการช่วยผู้เรียนพัฒนาทักษะการพูดมี 2 ประการ คือ

1. ผู้สอนจะเป็นผู้ตัดสินใจ และแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้ภาษาของผู้เรียน
2. ผู้สอนจะทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยสนับสนุน และทบทวนการพูดของผู้เรียนซึ่งมีส่วนร่วมในการพูดของนักเรียนเสมอ

5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

5.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ราเชด (Rashed. 1990 : 732 - A) ได้ทดลองสอนภาษาอังกฤษโดยใช้การสอนแบบ T.P.R. เปรียบเทียบกับวิธีสอนภาษาแบบฟัง - พูด กับนักเรียนที่เริ่มเรียนวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนเตรียม ประเทศอียิปต์ เมื่อสิ้นสุดการทดลองพบว่า นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษด้วยการสอนแบบ T.P.R. สามารถพูดและเข้าใจภาษาอังกฤษได้ดีกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบฟังพูด โดยมีความแตกต่างกันสูงมาก

แซงเลอร์ (Zuengler. 1993 : 403-432) ได้ทดลองส่งเสริมกิจกรรมการสนทนาภาษาอังกฤษที่มหาวิทยาลัยวิสคอนซิน - เมดิสัน ประเทศสหรัฐอเมริกา กลุ่มทดลองเป็นนักศึกษาชายวิชาเอกเดียวกัน ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ 22 คน กับนักศึกษาชายที่ไม่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ 23 คน รวม 45 คน โดยให้ทั้ง 45 คนฟังบทสนทนาซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับวิชาเอกของตน ใช้หูฟังในห้องปฏิบัติการพร้อมกัน 1 บท แล้วให้คนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่จับคู่กับคนที่ไม่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ 15 คู่ ส่วนอีก 15 คนที่เหลือเป็นผู้สังเกตการณ์ จากนั้นให้นักเรียน 15 คู่เดิม ฟังบทสนทนาที่ 2 ด้วยกันในขณะที่ฟังบทสนทนาให้ทุกคนมีโอกาสพูดคุยกันให้มากที่สุด มีการหยุดเทปเพื่อทำความเข้าใจเป็นระยะ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงปฏิกิริยาตอบสนองว่าเข้าใจหรือไม่เข้าใจด้วยท่าทาง หรือน้ำเสียง จนผู้พูดและผู้ฟังสามารถสื่อสารเข้าใจตรงกัน ผู้สอนจะใช้คำถามเพื่อให้คู่สนทนาได้มีโอกาสพูดคุยถึงสิ่งอื่น ๆ ที่ขยายออกไปจากการฟังบทสนทนา หลังการเรียนปรากฏว่า ผู้เรียนมีการปะทะสังสรรค์กันเป็นอย่างดี และสามารถใช้อังกฤษในการสื่อสาร ได้อย่างรวดเร็ว และผู้สังเกตการณ์ก็สามารถเรียนรู้ไปพร้อม ๆ กัน เมื่อผู้ทดลองได้นำไปทดลองกับกลุ่มนักศึกษาหญิง และกลุ่มสหศึกษาก็ได้ผลดีเช่นเดียวกัน

ฮาลีย์ (Haley. 1987 : 295 A) ได้ศึกษาผลการโต้ตอบในทันทีและการใช้ท่าทางในการตอบที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ทักษะคิด แรงจูงใจ และความสนใจของ

นักเรียนระดับที่ 1 ของสเปน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนจากโรงเรียนมัธยมศึกษาในบัลติมอร์ 3 โรงเรียน จำนวน 178 คน ซึ่งศึกษาโดยการให้พูดวัดทัศนคติ แรงจูงใจ และตอบแบบสอบถาม โดยพิจารณาว่า ผู้เรียนภาษาต่างประเทศประสบความสำเร็จในทักษะการพูดหรือไม่ เมื่อได้รับการสอนแบบใช้ทำทาง ในการตอบผลการศึกษาพบว่านักเรียนมีความสามารถสูงขึ้น แสดงให้เห็นว่าการเรียนโดยให้นักเรียนลงมือกระทำเป็นวิธีการที่ได้ผล ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

เฮ็นโก เอสโคลา อีวอนเน (กมลทิพย์ เสวตมาลย์. 2530 : 30 ; อ้างอิงมาจาก Henko Escola Yvonne. 1980 : 1985-1986-A) ได้ศึกษาผลของการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารที่มีต่อการพัฒนาของทักษะฟังและพูด โดยใช้แบบสอบถาม Modern Language Association Cooperative Foreign Language Test เปรียบเทียบผลการเรียนของนักเรียนชาวเยอรมันระดับ 2 และ 4 ซึ่งกำลังศึกษาในระดับเตรียมอุดมศึกษามลรัฐแมริแลนด์ จำนวน 2 กลุ่ม กลุ่มละ 30 คน โดยให้กลุ่มทดลองได้รับการฝึกทักษะการฟัง - พูด จากกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร แต่กลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบเดิม ผลปรากฏว่าความสามารถด้านการพูดของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 ในระดับที่ 2 และ .01 ในระดับที่ 4 ส่วนทักษะการฟัง พบว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในระดับที่ 2 แต่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ในระดับ 4 แสดงให้เห็นว่าการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารจะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนา ด้านทักษะฟังและพูดมากขึ้น

5.2.2 งานวิจัยภายในประเทศ

ครรรชนี ยุทธเสรี (2528 : 72) ได้ทดลองสอนภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนแบบการให้คำปรึกษาเปรียบเทียบกับวิธีการสอนตามคู่มือครู กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนครนายกวิทยาคม จังหวัดนครนายก ระยะเวลา 24 คาบ พบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของ นักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนแบบการให้คำปรึกษากับการสอนตามคู่มือครูต่างกัน
 2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีบุคลิกภาพเก็บตัว และแสดงตัวที่เรียนโดยวิธีสอนแบบการให้คำปรึกษากับการสอนตามคู่มือครูไม่แตกต่าง
 3. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีสอนกับบุคลิกภาพของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มไม่แตกต่างกัน
- สุวรรณ์ ภัทรานนท์ (2531 : 41-58) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย” โดยผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษจำนวน 1 ฉบับ จำนวน 66 ข้อ โดยคำนึงถึงการจัดระดับความสามารถด้านการพูด 5 ขั้น ของแวลเล็ทและดิสคิก (Valette and Disick. 1972 : 153-158)

และจุดประสงค์การเรียนรู้ด้านการ พุควิชาภาษาอังกฤษ 1 (อ 011) ภาษาอังกฤษ 6 (อ 016) ตาม หลักสูตรมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษาจาก 12 เขตการศึกษาและท้องที่ในเขตกรุงเทพ รวมทั้งสิ้น 330 คน ผลการวิจัยพบว่าระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ 1 ระดับทักษะกลไกซึ่งเป็นเพียงระดับเริ่มต้นของพฤติกรรมพูด แสดงว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในระดับต่ำมาก

สุชาติ หล่อกลาง (2536 : 89) ได้เปรียบเทียบการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ โดยใช้การคุ้นกับการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน จันทบุรีเบกษาพิสัย จังหวัดร้อยเอ็ด ใช้เวลา 14 คาบเรียน พบว่าความสามารถด้านทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษด้วยการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การคุ้นกับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน จะเห็นว่าความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ เป็นทักษะที่สำคัญทักษะหนึ่งในวิชาภาษาอังกฤษ ที่ควรได้รับการพัฒนา ให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างรวดเร็ว และในการ ศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยประสงค์จะใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคมและเทคนิค แม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ เพื่อพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อไป

6. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต

6.1 ความหมายและจุดมุ่งหมายของการสังเกต

กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ (2528 : 8-9) ได้ให้ความหมายของการสังเกตว่า หมายถึง การเฝ้าดู อย่างมีจุดหมาย และได้แบ่งชนิดของการสังเกตโดยใช้เกณฑ์ต่าง ๆ 3 เกณฑ์ คือ ใช้วิธีการในการ สังเกตเป็นเกณฑ์ ใช้ผู้สังเกตเป็นเกณฑ์ และใช้ผู้ถูกสังเกตเป็นเกณฑ์

สำหรับจุดมุ่งหมายของการสังเกตนั้น สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2536 : 63) กล่าวว่า การสังเกตพฤติกรรมนั้น จะทำให้ครูได้ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline Data) ของพฤติกรรมที่ต้องการ ที่จะพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลง

กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ (2528 : 32) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของการสังเกตที่ใช้ใน การแนะแนว คือ

1. เพื่อให้ได้ข้อมูลหรือข้อเท็จจริงด้วยตนเอง ข้อเท็จจริงนี้อาจได้เป็นครั้งแรก หรือ อาจได้เพื่อเพิ่มข้อมูลรายละเอียดซึ่งเคยได้รับคำบอกเล่าจากผู้อื่น

2. เพื่อเข้าใจพฤติกรรมที่แสดงออกของผู้ถูกสังเกตว่ามีลักษณะปกติหรือไม่ เพื่อใช้ในการประกอบการแนะแนวบุคคลให้เป็นบุคคลที่มีประสิทธิภาพในสังคมต่อไป

3. เพื่อค้นหาสาเหตุบางประการซึ่งอาจเป็นปัญหาแต่ไม่มีผู้ใดทราบ เพื่อนำมาใช้ในการให้คำปรึกษาและแนะแนวต่อไป

4. เพื่อให้ผู้สังเกตเป็นผู้มีความรอบคอบ และไวต่อการมีปฏิกิริยาได้ตอบจากสิ่งแวดล้อมจนเป็นผู้ที่ปรับตัวได้ดี และรวดเร็วในแต่ละสถานการณ์

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 28) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของการสังเกต คือ เพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ประสงค์จะศึกษา แล้วนำข้อมูลที่รวบรวมไว้นั้นไปวิเคราะห์ต่อไป เพื่อจะได้ทราบว่าพฤติกรรมที่ประสงค์จะปรับนั้นเปลี่ยนแปลงหรือไม่ หรือเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด

6.2 หลักในการสังเกตและการบันทึกพฤติกรรม

ในการสังเกตพฤติกรรมของบุคคลใดบุคคลหนึ่งนั้น ผู้สังเกตจะต้องไม่รู้ตัวว่าถูกสังเกต โดยผู้สังเกตต้องอยู่ในห้องสังเกตพฤติกรรม หรือนั่งอยู่หลังชั้นเรียนหรือนั่งอยู่ในที่ที่เหมาะสมที่สุด และไม่ควรนั่งใกล้กับนักเรียนคนใดคนหนึ่งจนเกินไป อีกทั้งจะต้องไม่แสดงความสนใจนักเรียนคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษ และไม่ควรให้นักเรียนเห็นแบบบันทึกพฤติกรรมด้วย (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 28-30)

ส่วนการบันทึกพฤติกรรมนั้น (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 30-35) มีขั้นตอนดังนี้

1. กำหนดลักษณะพฤติกรรมที่ประสงค์จะสังเกตและบันทึก ก่อนดำเนินการสังเกตและบันทึกพฤติกรรม จำเป็นจะต้องกำหนดลักษณะพฤติกรรมที่พึงประสงค์จะสังเกตและบันทึกให้ชัดเจน เพื่อจะได้สังเกตและบันทึกพฤติกรรมนั้น ๆ ได้ถูกต้อง

2. ลักษณะของการบันทึกพฤติกรรม ผู้สังเกตอาจจะบันทึกความถี่หรือจำนวนครั้งของพฤติกรรมที่ประสงค์จะสังเกตที่เกิดขึ้นในเวลาที่กำหนด หรือผู้สังเกตอาจแบ่งเวลาออกเป็นช่วง ๆ แล้วนับจำนวนช่วงเวลาที่เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์จะศึกษา ในการบันทึกพฤติกรรมนั้น อาจกำหนดรหัสในการบันทึกพฤติกรรมที่ประสงค์จะศึกษา เช่น ต. หมายถึง ตีเพื่อน ท. หมายถึง ทำงานตามที่ครูสั่ง 1. หมายถึง คูยกับเพื่อน เป็นต้น

3. การเลือกแบบสังเกตและบันทึกพฤติกรรม

เพื่อให้สามารถเลือกสังเกตและบันทึกพฤติกรรมที่ต้องการจะศึกษาได้ถูกต้องและสอดคล้องกับลักษณะของพฤติกรรมที่ต้องการจะศึกษา และจุดมุ่งหมายของการปรับพฤติกรรมที่ได้กำหนดไว้ การเลือกสังเกตพฤติกรรมอาจจะเลือกสังเกตพฤติกรรมแบบสุ่มเหตุการณ์ (Event Sampling) หรือแบบสุ่มเวลา (Time Sampling)

ก. การสังเกตพฤติกรรมแบบสุ่มเหตุการณ์ เป็นการเลือกสังเกตเฉพาะพฤติกรรมที่ต้องการศึกษาในช่วงเวลาหนึ่ง ๆ เท่านั้น โดยนับความถี่หรือจำนวนครั้งของพฤติกรรมที่ประสงค์จะศึกษาที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่สังเกตนั้น การกำหนดช่วงเวลาที่สั้นหรือยาวเพียงใดนั้น จะขึ้นกับจุดมุ่งหมายในการศึกษาการปรับพฤติกรรมนั้น ๆ เพราะฉะนั้นช่วงเวลาอาจจะเป็นช่วงสั้น ๆ เช่น 3 วินาที 5 วินาที 10 วินาที ก็ได้ และเพื่อความเที่ยงของการสังเกตพฤติกรรมดังกล่าว ควรจะสังเกตและบันทึกความถี่ของพฤติกรรมที่ประสงค์จะศึกษาที่เกิดขึ้นในแต่ละช่วงหลาย ๆ ช่วงด้วย

ข. การสังเกตพฤติกรรมแบบสุ่มเวลา เป็นการสังเกตที่ผู้สังเกตแบ่งเวลาออกเป็นช่วง ๆ แล้วนับเฉพาะจำนวนช่วงเวลาที่เกิดพฤติกรรมที่ประสงค์จะศึกษา นั่นคือ ผู้สังเกตจะสังเกตเพียง 1 ครั้ง ในแต่ละช่วงเวลา

สำหรับพฤติกรรมที่ควรจะสังเกตแบบสุ่มเวลา ได้แก่ พฤติกรรมที่เกิดอย่างต่อเนื่อง ที่ยากที่จะนับความถี่ได้ เพราะฉะนั้นจึงนับจำนวนช่วงเวลาที่เกิดพฤติกรรมที่ประสงค์จะศึกษา ส่วนเกณฑ์การนับช่วงเวลานั้นจะต้องกำหนดให้แน่นอน โดยจะต้องให้สอดคล้องกับลักษณะของพฤติกรรมที่ต้องการจะศึกษา และจุดมุ่งหมายของการปรับพฤติกรรมที่ได้กำหนดไว้ เช่น สังเกตพฤติกรรมช่วง 5 นาที ทุก ๆ 6 นาที เป็นเวลา 1 ชั่วโมง เพราะฉะนั้นในเวลา 1 ชั่วโมงจะสังเกตพฤติกรรมได้ 10 ครั้ง ข้อมูลที่ได้จากการสังเกตนี้ จะเป็นพฤติกรรมของนักเรียนคนนั้น ๆ ในช่วงเวลานั้น ๆ

เนื่องด้วยการสังเกตแบบสุ่มเวลาสามารถสังเกตพฤติกรรมของผู้ถูกสังเกตได้ครั้งละหลาย ๆ คน โดยการสลับสังเกตช่วงเวลาละ 1 คน เช่น สังเกตพฤติกรรมตั้งใจทำแบบฝึกหัดคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 20 คน และใช้เวลาในการสังเกตช่วงละ 10 วินาที เพราะฉะนั้นในช่วงเวลาที่ 1 จะสังเกตนักเรียนคนที่ 1 ช่วงเวลาที่ 2 สังเกตนักเรียนคนที่ 2 จนครบทั้ง 20 คน จะใช้เวลา 200 วินาที แล้วก็กลับมาเริ่มต้นสังเกตนักเรียนคนที่ 1 อีก จนครบ 20 คน ข้อมูลที่ได้จากการสังเกตสามารถแยกเป็นพฤติกรรมของนักเรียนแต่ละคน หรือรวมเป็นพฤติกรรมของนักเรียนทั้ง 20 คนได้

6.3 วิธีการเสนอข้อมูลที่ได้จากการบันทึกพฤติกรรม

วิธีการเสนอข้อมูลนั้นนิยมเสนอในรูปของกราฟ และนิยมเสนอในรูปของกราฟเส้นตรง ซึ่งในกราฟรูปเดียวนั้นอาจจะเสนอเพียงพฤติกรรมเดียว หรือหลาย ๆ พฤติกรรมของบุคคลเดียว หรือของหลาย ๆ บุคคลก็ได้ เพื่อที่จะได้เปรียบเทียบระหว่างพฤติกรรมเดียวของหลาย ๆ บุคคล หรือหลาย ๆ พฤติกรรมของบุคคลเดียว ในการสร้างโปรแกรมเพื่อที่จะพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียน เส้นกราฟนี้จะแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมได้อย่างชัดเจนอีกด้วย การเสนอข้อมูลด้วยกราฟนั้น จะต้องบอกพฤติกรรมที่สังเกตวันเวลาที่สังเกตอีกทั้งบุคคลที่สังเกตด้วย (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2526 : 20)

6.4 ประโยชน์ของการสังเกตและการบันทึกพฤติกรรม

ผ่องพรรณ เกศพิทักษ์ (2536 : 39) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการสังเกต และบันทึกพฤติกรรมไว้ดังนี้

1. จะช่วยให้ผู้สังเกตสามารถเลือกสังเกตและบันทึกพฤติกรรมที่ประสงค์จะศึกษาได้ถูกต้อง
2. จะช่วยให้ผู้สังเกตสามารถเลือกวิธีปรับพฤติกรรมให้สอดคล้องกับพฤติกรรมที่ประสงค์จะปรับ และเป้าหมายของการปรับพฤติกรรมชนิดนั้น ๆ
3. จะช่วยให้ทราบถึงทิศทางของพฤติกรรมที่ประสงค์จะปรับนั้นว่าเปลี่ยนแปลงหรือไม่หรือเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด
4. จะช่วยให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมพื้นฐานที่ได้เปลี่ยนแปลงไป ภายหลังการปรับแล้ว และสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้อง

จากข้อความที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า การสังเกตเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาตามหลักพฤติกรรม ลักษณะพฤติกรรมที่สังเกตจะต้องเป็นพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออก กระทำตอบโต้สิ่งใดสิ่งหนึ่งในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง และจะต้องเป็นพฤติกรรมที่สามารถเห็นได้ นับได้ ได้ยินได้ และวัดได้ โดยการใช้การสังเกตโดยอาศัยข้อวัชระสัมผัสของผู้สังเกตโดยตรง และในการสังเกต และบันทึกพฤติกรรมนั้นจำเป็นต้องอย่างยิ่งที่ผู้สังเกตจะต้องรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ประสงค์จะศึกษา แล้วนำข้อมูลที่รวบรวมได้นั้น ไปวิเคราะห์ต่อไป เพื่อจะได้ทราบว่าพฤติกรรมที่ประสงค์จะปรับนั้นเปลี่ยนแปลงหรือไม่ หรือเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด ด้วยเหตุนี้ ในระหว่างการสังเกต และบันทึกพฤติกรรมที่จะศึกษา การสังเกตจะต้องกำหนดพฤติกรรมที่พึงประสงค์จะสังเกตและบันทึกให้ชัดเจน โดยจะต้องทราบถึงประเภทของพฤติกรรมที่จะศึกษา ลักษณะของการบันทึกพฤติกรรม การเลือกแบบสังเกตและบันทึกพฤติกรรม ตลอดจนประโยชน์ของการสังเกตและการบันทึกพฤติกรรมด้วย

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนโคกเจริญวิทยา อำเภอโคกเจริญ จังหวัดลพบุรี ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำกว่าร้อยละ 50 ตามเกณฑ์ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ และมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 50 จำนวน 39 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนโคกเจริญวิทยา อำเภอโคกเจริญ จังหวัดลพบุรี ปีการศึกษา 2541 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2540 ต่ำกว่าร้อยละ 50 ตามเกณฑ์ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ และมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 50 ลงมาจำนวน 16 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร โดยมีขั้นตอนการสุ่มตัวอย่างดังนี้

2.1 ผู้วิจัยคัดเลือกนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จาก 160 คน โดยคัดเลือกเฉพาะคนที่มีคะแนนการพูดภาษาอังกฤษในวิชาภาษาอังกฤษ ภาคเรียนที่ 2 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2540 ต่ำกว่าร้อยละ 50 ตามเกณฑ์ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ได้จำนวน 78 คน

2.2 ผู้วิจัยขอความร่วมมือครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ โดยทำความเข้าใจกับนิยามศัพท์เฉพาะและแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ แล้วจึงให้ครูประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 78 คน ที่มีคะแนนการพูดภาษาอังกฤษ ในวิชาภาษาอังกฤษ ปีการศึกษา 2540 ต่ำกว่าร้อยละ 50 ตามเกณฑ์ของกรมวิชาการ แล้วนำคะแนนที่ได้มาเรียงลำดับจากสูงไปต่ำ แล้วคัดเลือกเฉพาะนักเรียนที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 50 ลงมาได้จำนวน 39 คน

2.3 ผู้วิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีคะแนนการพูดภาษาอังกฤษในวิชาภาษาอังกฤษ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2540 ต่ำกว่าร้อยละ 50 อีกครั้งหนึ่ง แล้วนำคะแนนที่ได้จากการสังเกตและบันทึกมาเรียงลำดับจากสูงไปต่ำ แล้วคัดเลือกเฉพาะนักเรียนที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 50 ลงมาได้จำนวน 39 คน

2.4. ผู้วิจัยคัดเลือกนักเรียนในข้อ 2.2 และ 2.3 ที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 50 ลงมา ที่มีรายชื่อตรงกัน ได้นักเรียน จำนวน 39 คน

2.5 ผู้วิจัยสอบถามความสนใจในการเข้าร่วมการทดลองของนักเรียนในข้อ 2.4 ปรากฏว่านักเรียนสมัครใจทุกคน ผู้วิจัยจึงสุ่มอย่างง่ายมา 16 คน

2.6 ผู้วิจัยสุ่มนักเรียนอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มละ 8 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แบบประเมินพฤติกรรมกรการพูดภาษาอังกฤษ
2. แบบบันทึกพฤติกรรมกรการพูดภาษาอังกฤษ
3. โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม
4. โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ

1. แบบประเมินพฤติกรรมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษผู้วิจัยดำเนินการสร้างดังนี้

1.1 ผู้วิจัยศึกษาดำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

1.2 สัมภาษณ์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เกี่ยวกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

1.3 ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมกรการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อีกครั้งหนึ่ง นำข้อมูลที่ได้จากการสังเกตและข้อมูลจากข้อ 1.1 และ 1.2 มาสร้างแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษแล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน ได้แก่ ศาสตราจารย์ ดร. ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ และอาจารย์ท่านอง เจริญรูป ตรวจสอบรายละเอียดของแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

1.4 นำแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษไปให้ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

2. แบบบันทึกความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยดำเนินการสร้างดังนี้

2.1 ผู้วิจัยศึกษาคำรา เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

2.2 ผู้วิจัยสังเกตความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน และสัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ

2.3 ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จาก 2.1 - 2.2 มาสร้างแบบบันทึกความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษตามนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน ได้แก่ ศาสตราจารย์ ดร. ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ และอาจารย์ท่านอง เจริญรูป ตรวจสอบรายละเอียดของแบบบันทึกความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

2.4 นำแบบบันทึกความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนโคกเจริญวิทยา อำเภอโคกเจริญ จังหวัดลพบุรี จำนวน 8 คน ที่มีใช้กลุ่มตัวอย่าง แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขก่อนนำมาใช้ในการทดลอง

ลักษณะของแบบบันทึกพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษ

แบบบันทึกพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษ เป็นแบบบันทึกพฤติกรรมที่ได้จากการสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เกิดขึ้นในชั่วโมงภาษาอังกฤษ ภายหลังจากครูสอนเนื้อหาเกี่ยวกับบทสนทนาภาษาอังกฤษจบในแต่ละชั่วโมง แล้วมีการฝึกพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษโดยผู้วิจัยบันทึกพฤติกรรมดังกล่าวในช่วงการฝึกพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษ โดยสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนทุกคนมาพร้อมกัน

การให้คะแนนพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษ

1. ถ้าพฤติกรรมเป้าหมายเกิดขึ้นในช่วงเวลาของการสังเกตให้นับทุกครั้ง โดยเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงไปในแบบบันทึกพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษ ที่เกิดพฤติกรรมนั้นขึ้น

2. ถ้าพฤติกรรมเป้าหมายไม่เกิดขึ้นในช่วงเวลาของการสังเกตให้เขียน 0 ลงในแบบบันทึกพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษที่ไม่เกิดพฤติกรรมนั้นขึ้น

การเตรียมการก่อนการทดลอง

1. ขอความร่วมมือครูผู้ช่วยวิจัย 1 คน ซึ่งเป็นครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนโคกเจริญวิทยา อำเภอโคกเจริญ จังหวัดลพบุรี เมื่อผู้วิจัยได้รับความร่วมมือ

จากครูผู้ช่วยวิจัยแล้ว จึงชี้แจงให้ผู้ช่วยวิจัยทราบรายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับการดำเนินการทดลอง และสิ่งที่ต้องการทำตลอดการทดลอง

2. ผู้วิจัยอธิบายให้ครูผู้ช่วยวิจัยเข้าใจวิธีการสังเกตจนเข้าใจ และฝึกการสังเกตให้ครูผู้ช่วยวิจัยเป็นเวลา 2 สัปดาห์ ก่อนเริ่มการทดลอง

การสังเกตและบันทึกพฤติกรรม

1. ผู้วิจัยและครูผู้ช่วยวิจัยทำความเข้าใจจุดมุ่งหมายของการวิจัยและศึกษานิยามศัพท์เฉพาะความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษให้เข้าใจตรงกัน เพื่อสามารถบันทึกการสังเกตได้อย่างถูกต้อง โดยผู้วิจัย และผู้ช่วยวิจัยฝึกการสังเกตบันทึกพฤติกรรมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน และหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องก่อนเริ่มการทดลองเป็นเวลา 2 สัปดาห์ จนได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องตั้งแต่ .80 ขึ้นไป

2. การวิจัยครั้งนี้ใช้การสังเกตแบบสุ่มเหตุการณ์ (Event Sampling) โดยสังเกตพฤติกรรมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สัปดาห์ละ 2 ครั้ง โดยครูผู้วิจัยและครูผู้ช่วยวิจัยสังเกตพฤติกรรมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ก่อนการทดลองเป็นเวลา 2 สัปดาห์ ขณะดำเนินการทดลอง 7 สัปดาห์ และหลังการทดลอง 2 สัปดาห์ โดยการสังเกตแต่ละครั้งจะสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษ ภายหลังจากที่ครูสอนเนื้อหาในแต่ละชั่วโมง ครั้งละ 20 นาที ตามวันเวลาที่ทดลอง ดังนี้

2.1 ผู้วิจัยและครูผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ในวันอังคารเวลา 14.40 – 15.30 น. และวันพฤหัสบดีเวลา 9.20 – 10.10 น. ตั้งแต่วันที่ 26 พฤษภาคม 2541 ถึง วันที่ 6 สิงหาคม 2541 และวันที่ 9 กรกฎาคม 2541 ตรงกับวันหยุดราชการผู้วิจัยได้สังเกตและบันทึกพฤติกรรมชัดเจนในวันที่ 10 กรกฎาคม 2541

2.2 ผู้วิจัยและครูผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ในวันพุธเวลา 8.30 – 9.20 น. และวันศุกร์เวลา 9.20 – 10.10 น. ตั้งแต่วันที่ 27 พฤษภาคม 2541 ถึงวันที่ 7 สิงหาคม 2541 และวันที่ 8 กรกฎาคม 2541 ตรงกับวันหยุดราชการ ผู้วิจัยได้สังเกตและบันทึกพฤติกรรมชัดเจนในวันที่ 10 กรกฎาคม 2541

ผู้วิจัยและครูผู้ช่วยวิจัยเข้าไปสังเกตพฤติกรรมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในห้องเรียน และนั่งอยู่ในตำแหน่งที่มองเห็นพฤติกรรมและได้ยินเสียงของนักเรียนชัดเจน โดยไม่รบกวนการเรียนการสอนหรือให้ความสนใจนักเรียนคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษ และไม่ให้นักเรียนเห็นแบบบันทึกพฤติกรรม

ดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต

การหาดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตแบบสุ่มเหตุการณ์ หาได้จากการใช้สัมประสิทธิ์ความสอดคล้องระหว่างผลการสังเกตของผู้สังเกต 2 คน ซึ่งดัชนีความเที่ยงตรงของการสังเกตควรมีค่าตั้งแต่ .80 ขึ้นไป การสังเกตนั้นจึงจะได้ชื่อว่าเชื่อถือได้ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 38 ; อ้างอิงมาจาก Wright. 1966) โดยใช้สูตรในการคำนวณดังนี้

$$\text{ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง} = \frac{\text{ความถี่รวมต่ำ}}{\text{ความถี่รวมสูง}}$$

2. โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม

2.1 ผู้วิจัยศึกษา คำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคแม่แบบและการเสริมแรงทางสังคม

2.2 ศึกษาขอบข่ายและเนื้อหาเกี่ยวกับพฤติกรรมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อวางขอบข่ายและเนื้อหาในการสร้างแม่แบบ

2.3 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้วิทัศน์ เพื่อหาเทคนิคและวิธีการเสนอแม่แบบ

2.4 สร้างและคัดเลือกวลี ประโยค และบทสนทนาภาษาอังกฤษ ที่จะเป็แม่แบบตามแนวทางที่กำหนดในนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน ได้แก่ ศาสตราจารย์ ดร. ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพโรจน์ เบาใจ และ อาจารย์ทำนอง เจริญรูป ตรวจสอบแล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

2.5 นำวิทัศน์ที่ตรวจแก้ไขเรียบร้อยแล้ว ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน ได้แก่ ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพโรจน์ เบาใจ และ อาจารย์ทำนอง เจริญรูป ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์อีกครั้ง แล้วนำไปแก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

2.6 นำโปรแกรมไปทดลองใช้กับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนโคกเจริญวิทยา จำนวน 8 คนที่มีใช้กลุ่มตัวอย่าง เพื่อดูความเหมาะสมของเนื้อหา วิธีการ และเวลาที่ใช้ทดลอง

2.7 โปรแกรมที่ทดลองใช้แล้ว มาปรับปรุงแก้ไขเพื่อใช้ในการวิจัย

สำหรับ โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม ใช้เวลาในการทดลอง 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง รวม 14 ครั้ง ๆ ละ 15 นาที โดยทดลองในวันจันทร์และวัน

พฤษภาคม 2541 ถึง วันที่ 22 กรกฎาคม 2541 เวลา 15.30 – 17.30 น. โดยใช้กับนักเรียนเป็นรายบุคคล ในช่วงที่ไม่มีเรียนการสอน (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

3. โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

3.1 ผู้วิจัยศึกษา ดำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคแม่แบบและการให้ข้อมูลย้อนกลับ

3.2 ศึกษาขอบข่ายและเนื้อหาเกี่ยวกับพฤติกรรมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อวางแผนขอบข่ายและเนื้อหาในการสร้างแม่แบบ

3.3 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้วิทัศน์ เพื่อหาเทคนิคและวิธีการเสนอแม่แบบ

3.4 สร้างและคัดเลือกวลี ประโยค และบทสนทนาภาษาอังกฤษ ที่จะเป็แม่แบบตามแนวทางที่กำหนดในนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน ได้แก่ ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพโรจน์ เมาใจ และอาจารย์ทำนอง เจริญรูป ตรวจสอบแล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

3.5 นำวิทัศน์ที่ตรวจแก้ไขเรียบร้อยแล้ว ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน ได้แก่ ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพโรจน์ เมาใจ และอาจารย์ทำนอง เจริญรูป ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์อีกครั้ง แล้วนำไปแก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

3.6 นำโปรแกรมไปทดลองใช้กับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนโคกเจริญวิทยา จำนวน 8 คนที่มีใช้กลุ่มตัวอย่างเพื่อดูความเหมาะสมของเนื้อหา วิธีการ และเวลาที่ใช้ในการทดลอง

3.7 นำโปรแกรมที่ทดลองใช้แล้ว มาปรับปรุงแก้ไขเพื่อใช้ในการวิจัย

สำหรับโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ ใช้เวลาในการทดลอง 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง รวม 14 ครั้ง ๆ ละ 15 นาที โดยทดลองในวันอังคาร และวันพฤหัสบดีตั้งแต่วันที่ 9 มิถุนายน ถึง วันที่ 23 กรกฎาคม 2541 เวลา 15.30 – 17.30 น. โดยใช้กับนักเรียนเป็นรายบุคคล ในช่วงที่ไม่มีเรียนการสอน (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล

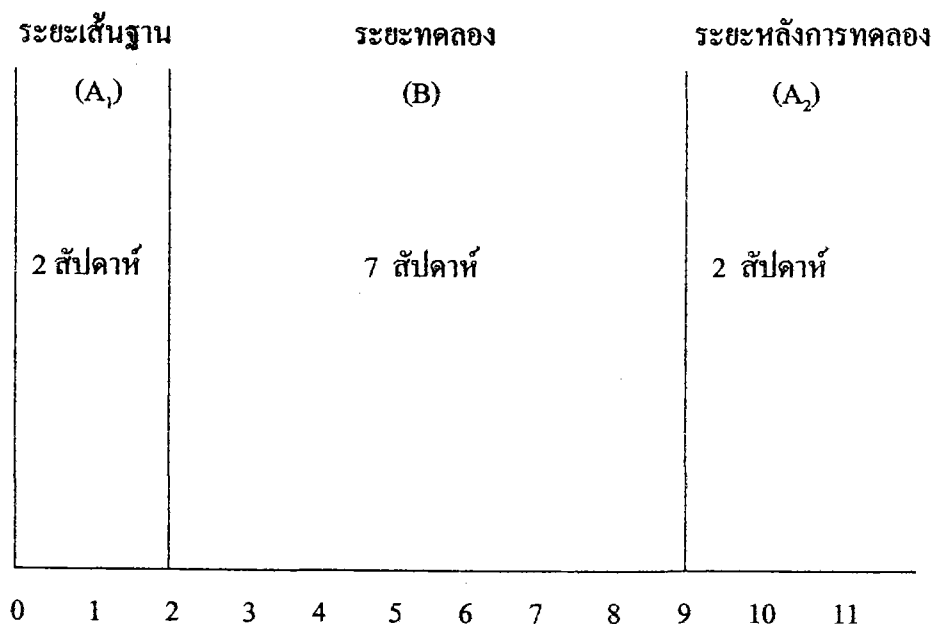
แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการทดลองแบบสลับกลับ (ABA Design) (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2530 : 155-159) โดยแบ่งระยะการทดลอง ดังนี้

ระยะที่ 1 ระยะพื้นฐานพฤติกรรม (A_1) ใช้เวลา 2 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 1-2) ผู้วิจัยและครูผู้ช่วยวิจัยทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ในช่วงชั่วโมงวิชาภาษาอังกฤษ โดยที่ยังไม่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม และการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ เมื่อหมดเวลาการสังเกตแต่ละครั้ง ผู้วิจัยและครูผู้ช่วยวิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง

ระยะที่ 2 ระยะทดลอง (B) ใช้เวลา 7 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 3-9) ผู้วิจัยและครูผู้ช่วยวิจัยสังเกต และบันทึกพฤติกรรมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ในช่วงชั่วโมงการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ระยะนี้กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม และกลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยทำการทดลองเป็นรายบุคคลในช่วงที่ไม่มีเรียนการสอน

ระยะที่ 3 ระยะหลังการทดลอง (A_2) ใช้เวลา 2 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 10-11) ในระยะนี้ไม่ได้ใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม และการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยผู้วิจัยและครูผู้ช่วยวิจัยสังเกต และบันทึกพฤติกรรมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ในสภาพการเรียนการสอนปกติในวิชาภาษาอังกฤษ

ภาพประกอบ 3 ภาพแสดงระยะต่าง ๆ ของการทดลอง

การดำเนินการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการทดลองแบบ สลับกลับ (ABA Design) ในการทดลองครั้งนี้ผู้วิจัย และครูผู้ช่วยวิจัยทำหน้าที่สังเกตพฤติกรรมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ โดยแบ่งการทดลองออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้

1. ระยะพฤติกรรมพื้นฐาน (A_1) ใช้เวลา 2 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 1-2) ตั้งแต่วันที่ 26 พฤษภาคม 2541 ถึง วันที่ 5 มิถุนายน 2541 ในระยะพื้นฐานพฤติกรรมนี้ ยังไม่ใช้การใช้เทคนิค แม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม และการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูล ย้อนกลับ ในระยะนี้ผู้วิจัยและครูผู้ช่วยวิจัยสังเกต และบันทึกพฤติกรรมความสามารถในการพูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ในวันอังคารเวลา 14.40 – 15.30 น. และวันพฤหัสบดี เวลา 9.20 – 10.10 น. และกลุ่มทดลองที่ 2 ในวันพุธเวลา 8.30 – 9.20 น. และวันศุกร์เวลา 9.20 – 10.10 น. เป็นเวลา 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ในช่วงเวลาเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สภาพการ เรียนการสอนปกติ เมื่อหมดเวลาการสังเกต ผู้วิจัยและครูผู้ช่วยวิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรม ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง ซึ่งมีค่า เท่ากับ .94 และ .95 ตามลำดับ แล้วผู้วิจัยจะบันทึกพฤติกรรมความสามารถในการพูดภาษา ภาษาอังกฤษของนักเรียนแต่ละคนไว้ เพื่อนำมาเขียนกราฟความถี่ของพฤติกรรมความสามารถใน การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนการทดลอง

2. ระยะทดลอง (B) ใช้เวลา 7 สัปดาห์ (ทำการทดลองตั้งแต่สัปดาห์ที่ 3-9) ตั้งแต ่ วันที่ 9 มิถุนายน 2541 ถึง วันที่ 24 กรกฎาคม 2541 ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 กลุ่มทดลองที่ 1 ดำเนินการทดลองตามโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับ การเสริมแรงทางสังคมโดยดำเนินการทดลองเป็นรายบุคคลในช่วงเวลาที่ไม่มี การเรียนการสอนใน วันจันทร์และวันพุธ เวลา 15.30 – 17.30 น. เป็นเวลา 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 15 นาที หลังจากนั้น ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ในช่วงเวลาเรียนวิชาภาษาอังกฤษในสภาพการเรียนการสอนปกติ ใน วันอังคารเวลา 14.40 - 15.30 น. และวันพฤหัสบดีเวลา 9.20 – 10.10 น. โดยใช้การสังเกตแบบสุ่ม เหตุการณ์ เมื่อหมดเวลาแต่ละครั้งผู้วิจัยและครูผู้ช่วยวิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมความ สามารถในการพูดภาษาอังกฤษมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง ซึ่งมีค่าเท่ากับ .95 และนำคะแนน ของนักเรียนแต่ละคนไปเขียนกราฟเพื่อดูการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมพูดภาษาอังกฤษขณะ ทดลอง

2.2 กลุ่มทดลองที่ 2 ดำเนินการทดลองตามโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการ ให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยดำเนินการทดลองเป็นรายบุคคลในช่วงเวลาที่ไม่มี การเรียนการสอนในวัน อังคารและวันพฤหัสบดี เวลา 15.30 – 17.30 น. เป็นเวลา 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 15 นาที

หลังจากนั้น ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ในช่วงโรงเรียนวิชาภาษาอังกฤษในสภาพการเรียนการสอนปกติ ในวันพุธเวลา 8.30 – 9.20 น. และวันศุกร์เวลา 9.20 – 10.10 น. โดยให้การสังเกตแบบสุ่มเหตุการณ์ เมื่อหมดเวลาการสังเกต ผู้วิจัยและครูผู้ช่วยวิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง ซึ่งมีค่าเท่ากับ .96 และนำคะแนนของนักเรียนแต่ละคนไปเขียนกราฟเพื่อดูความเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษขณะทดลอง

3. ระยะหลังการทดลอง (A_2) ใช้เวลา 2 สัปดาห์ (ตั้งแต่สัปดาห์ที่ 10-11) วันที่ 28 กรกฎาคม 2541 ถึง วันที่ 7 สิงหาคม 2541 ตั้งแต่ในขณะนี้ไม่ได้ใช้การใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม และการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ ในระยะนี้ ผู้วิจัย และครูผู้ช่วยวิจัยสังเกต และบันทึกพฤติกรรมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ทุกวันอังคารเวลา 14.40 - 15.30 น. และวันพฤหัสบดีเวลา 9.20 – 10.10 น. และนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ทุกวันพุธเวลา 8.30 – 9.20 น. และวันศุกร์เวลา 9.20 – 10.10 น. ในวิชาภาษาอังกฤษในสภาพการเรียนการสอนปกติ เมื่อหมดเวลาการสังเกตผู้วิจัยและครูผู้ช่วยวิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน มาหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องซึ่งมีค่าเท่ากับ .94 และ .97 ตามลำดับ แล้วผู้วิจัยจดบันทึกพฤติกรรมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนแต่ละคนไปเขียนกราฟเพื่อดูความเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการทดลอง

วิธีดำเนินการจัดกระทำข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม
2. เปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ
3. เปรียบเทียบผลต่างของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม และนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ
4. ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้อจากการสังเกตทั้ง 3 ระยะคือ ระยะก่อนการทดลอง ระยะทดลอง และระยะหลังการทดลอง มาเขียนกราฟเพื่อดูความเปลี่ยนแปลงความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังนี้

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 ค่ามัธยฐาน (Median)

1.2 ค่าเบี่ยงเบนควอไทล์ (Quartile Deviation)

2. สถิติสำหรับทดสอบสมมติฐาน

2.1 เปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองภายในกลุ่ม โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon's Matched Pairs Signed - Ranks Test)

2.2 เปรียบเทียบผลต่างของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม และกลุ่มที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยใช้การทดสอบของแมน - วิตนีย์ (The Mann - Whitney U test)

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูลศึกษาค้นคว้า

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์และการแปลผล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้แทนความหมายดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
Mdn	แทน	ค่ามัธยฐานของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
Mdn _{diff}	แทน	ค่ามัธยฐานของผลต่างของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลอง
Q.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนควอไทล์ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
Q.D. _{diff}	แทน	ค่าเบี่ยงเบนควอไทล์ของผลแตกต่างของความสามารถในการพูด ภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง
U	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการทดสอบของแมน - วิทนี
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการทดสอบของวิตคอกซ์
**	แทน	นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. เปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 1

ตาราง 1 เปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม

กลุ่มทดลองที่ 1	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนการทดลอง	8	21.35	1.43	0 **
หลังการทดลอง	8	132.50	16.50	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 1 พบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 เพิ่มขึ้น หลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า การใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคมทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น

2. เปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 2

ตาราง 2 เปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

กลุ่มทดลองที่ 2	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนการทดลอง	8	25.48	4.02	0 **
หลังการทดลอง	8	126.30	30.79	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 2 พบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 เพิ่มขึ้น หลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า การใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น

3. เปรียบเทียบผลต่างของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม และนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 3

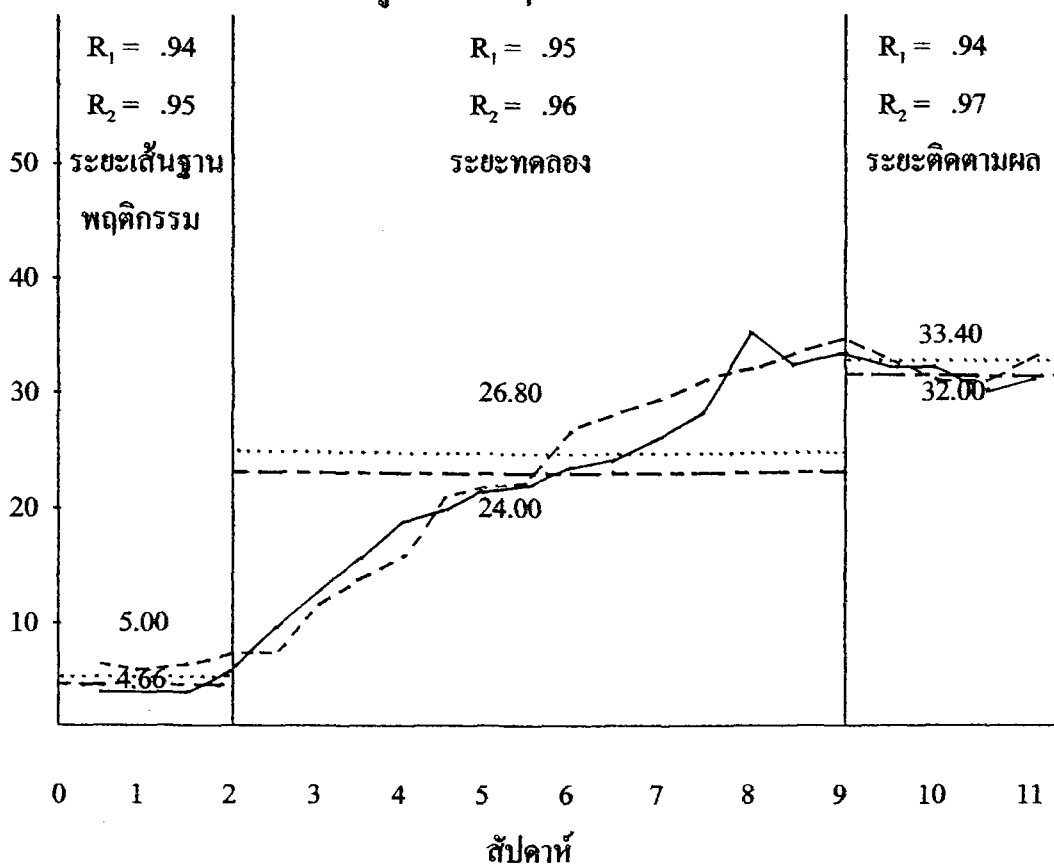
ตาราง 3 เปรียบเทียบผลต่างของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม และนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

กลุ่มทดลอง	N	Mdn _{diff}	Q.D. _{diff}	U
กลุ่มทดลองที่ 1	8	112.50	16.50	27.50
กลุ่มทดลองที่ 2	8	106.30	22.05	

จากตาราง 3 พบว่า ภายหลังจากทดลอง นักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม และนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า การใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม และการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ ทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น ไม่แตกต่างกัน

4. แสดงค่ามัธยฐานของความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
กลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม และนักเรียน
กลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยการเขียน
กราฟเส้นตรง

ความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

ภาพประกอบ 4 แสดงค่ามัธยฐานของความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของ
นักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม
และนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ
———— ค่ามัธยฐานของความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
 กลุ่มทดลองที่ 1 ในแต่ละระยะ
----- ค่ามัธยฐานของความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
 กลุ่มทดลองที่ 2 ในแต่ละระยะ
..... ค่าเฉลี่ยค่ามัธยฐานของความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
 กลุ่มทดลองที่ 1 ในแต่ละระยะ

— — — — — ค่าเฉลี่ยค่ามัธยฐานของความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของ
นักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ในแต่ละระยะ

R_1 = ค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษใน
แต่ละระยะของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1

R_2 = ค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษใน
แต่ละระยะของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2

จากภาพประกอบ 4 แสดงให้เห็นว่า ค่ามัธยฐานของความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคมในระยะพื้นฐานพฤติกรรม และระยะทดลองเพิ่มขึ้นจาก 4.66 เป็น 24.00 และค่ามัธยฐานของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในช่วงติดตามผล มีค่าเท่ากับ 32.00 แสดงว่า การใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม สามารถทำให้ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 เพิ่มขึ้น

ส่วนกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ ค่ามัธยฐานของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในระยะพื้นฐานพฤติกรรมและระยะทดลองเพิ่มขึ้นจาก 5.00 เป็น 26.80 และค่ามัธยฐานของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในช่วงติดตามผล มีค่าเท่ากับ 33.40 แสดงว่า การใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ สามารถทำให้ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 เพิ่มขึ้น

เมื่อเปรียบเทียบค่ามัธยฐานของความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม และนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ ในระยะพฤติกรรมพื้นฐานพบว่า ค่ามัธยฐานของความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม มีค่าเท่ากับ 4.66 และ 5.00 ตามลำดับ ส่วนในระยะทดลอง ค่ามัธยฐานของความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มเพิ่มขึ้น คือ มีค่าเท่ากับ 24.00 และ 26.80 ตามลำดับ และช่วงติดตามผล ค่ามัธยฐานของความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ต่างเพิ่มขึ้น โดยค่ามัธยฐานของความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ นักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม มีค่าเท่ากับ 32.00 และนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ มีค่าเท่ากับ 33.40 ตามลำดับ

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคมกับนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม
2. นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ
3. นักเรียนได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคมและนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนโคกเจริญวิทยา จังหวัดลพบุรี หมดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำกว่าร้อยละ 50 ตามเกณฑ์ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ และมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 50 ลงมา จำนวน 39 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนโคกเจริญวิทยา จังหวัดลพบุรี ปีการศึกษา 2541 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2540 เกวรา้อยละ 50 ตามเกณฑ์ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการและมีความสามารถในการ

พูดภาษาอังกฤษต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 50 ลงมา จำนวน 16 คน ซึ่งได้รับการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม ๆ ละ 8 คน แล้วจึงสุ่มอีกครั้งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษารวบรวมข้อมูล

1. แบบประเมินพฤติกรรมพูดภาษาอังกฤษ
2. แบบบันทึกพฤติกรรมพูดภาษาอังกฤษ
3. โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม
4. โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

การดำเนินการทดลอง

1. ระยะก่อนทดลอง

1.1 ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้ ขอความร่วมมือจากครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ประเมินพฤติกรรมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนก่อนคัดเลือกนักเรียนเป็นกลุ่มตัวอย่าง

1.2 ผู้วิจัยเลือกครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษเป็นครูผู้ช่วยวิจัย

1.3 ผู้วิจัยฝึกการสังเกตและบันทึกพฤติกรรม ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนให้กับครูผู้ช่วยวิจัย

1.4 ผู้วิจัยและครูผู้ช่วยวิจัยฝึกบันทึกการสังเกตพฤติกรรมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ จนได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง เท่ากับ .80

2. ระยะดำเนินการทดลอง

ใช้เวลาดำเนินการทดลอง 11 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 26 พฤษภาคม 2541 ถึงวันที่ 7 สิงหาคม 2541 การทดลองครั้งนี้เป็นการทดลองแบบสลับกลับ (ABA Design) โดยผู้วิจัยแบ่งการทดลองเป็น 3 ระยะ คือ

2.1 ระยะที่ 1 ระยะเสถียรพฤติกรรม (A_1) ใช้เวลา 2 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 26 พฤษภาคม 2541 ถึงวันที่ 5 มิถุนายน 2541 ให้เวลาสังเกตและบันทึกพฤติกรรม ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที โดยผู้วิจัยและครูผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ในขณะที่ ครูสอนในสภาพการเรียนการสอนปกติ วิชาภาษาอังกฤษ ได้ค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตพฤติกรรมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน กลุ่มทดลองที่ 1 และนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 มี ค่าเท่ากับ .94 และ .95 ตามลำดับ

2.2 ระยะที่ 2 ระยะทดลอง (B) ดำเนินการทดลองเริ่มตั้งแต่ สัปดาห์ที่ 3-9 ตั้งแต่วันที่ 9 มิถุนายน 2541 ถึงวันที่ 24 กรกฎาคม 2541 โดยผู้วิจัยใช้โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคมกับกลุ่มทดลองที่ 1 โดยดำเนินการทดลองเป็นรายบุคคล ในช่วงเวลาที่ไม่มีการเรียนการสอน ทุกวันจันทร์ และวันพุธ เวลา 15.30 - 17.30 น. และใช้โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับกับกลุ่มทดลองที่ 2 โดยดำเนินการทดลองเป็นรายบุคคล ในช่วงเวลาที่ไม่มีการเรียนการสอน ทุกวันอังคารและวันพฤหัสบดี เวลา 15.30- 17.30 น. ใช้เวลาในการให้โปรแกรม เป็นเวลา 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 15 นาที โดยผู้วิจัยและครูผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมความสามารถของนักเรียนในช่วงเวลาเรียน วิชาภาษาอังกฤษ ในสภาพการเรียนการสอนปกติ โดยกลุ่มทดลองที่ 1 สังเกตและ บันทึกพฤติกรรมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ทุกวันอังคาร เวลา 14.40 - 15.30 น. และวันพฤหัสบดี เวลา 9.20 - 10.10 น. กลุ่มทดลองที่ 2 สังเกตและบันทึกพฤติกรรมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ทุกวันพุธเวลา 8.30 - 9.20 น. และ วันศุกร์ เวลา 9.20 - 10.10 น. ใช้เวลาสังเกตและบันทึกพฤติกรรมดังกล่าว เป็นเวลา 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที ได้ดัชนี ความเชื่อมั่นของการสังเกตพฤติกรรมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 มีค่าเท่ากับ .95 และ .96 ตามลำดับ

2.3 ระยะที่ 3 ระยะหลังการทดลอง (A_2) ใช้เวลา 2 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 28 กรกฎาคม 2541 ถึงวันที่ 7 สิงหาคม 2541 ผู้วิจัยและครูผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึก พฤติกรรมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม ในขณะที่ครูสอนในสภาพการเรียนการสอนปกติ วิชาภาษาอังกฤษ ใช้เวลาการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษดังกล่าว สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที ในระยะนี้ไม่ใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม และการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ ได้ดัชนี ความเชื่อมั่นของการสังเกตพฤติกรรมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 มีค่าเท่ากับ .94 และ .97 ตามลำดับ

3. หลังการทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการทดลองดังนี้

3.1 นำผลการสังเกตจากแบบบันทึกพฤติกรรมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนมาหาค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต

3.2 นำผลการสังเกตจากแบบบันทึกพฤติกรรม ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม มาวิเคราะห์ ตามวิธีการทางสถิติ

3.3 นำเสนอข้อมูลด้วยกราฟเส้นตรง

การจัดกระทำข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลัง จากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon's Matched Pairs Signed - Ranks Test)
2. เปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลัง จากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon's Matched Pairs Signed - Ranks Test)
3. เปรียบเทียบผลต่างของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม และนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยใช้การทดสอบของ (The Mann - Whitney U Test)
4. ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการสังเกตทั้ง 3 ระยะ คือ ระยะก่อนทดลอง ระยะทดลอง และระยะหลังการทดลอง มาเขียนกราฟเพื่อดูความเปลี่ยนแปลงความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษาค้นคว้า สรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม และนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นการเปรียบเทียบผลของการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม และการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ เพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนโคกเจริญวิทยา อำเภอโคกเจริญ จังหวัดลพบุรี ผลการศึกษาค้นคว้าสรุปได้ดังนี้ คือ

1. นักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า การใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม เป็นวิธีการที่ช่วยให้นักเรียนเรียนรู้พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างเหมาะสม และสามารถเพิ่มความถี่พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ ในการทดลองเป็นรายบุคคลแต่ละครั้ง ทั้งนี้เพราะผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการทดลอง และสนทนากล้งถามนักเรียนเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษในแต่ละครั้ง แล้วเสนอแม่แบบวิธีทัศนเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ ภายหลังจากดูแม่แบบวิธีทัศน ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึก เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วจึงให้นักเรียนเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ เมื่อนักเรียนเลียนแบบโดยการพูดตามแม่แบบแล้ว ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียนได้เลียนแบบ หลังจากนั้นผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดในสิ่งที่นักเรียนได้เลียนแบบมาอีกครั้ง ถ้านักเรียนพูดไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยจะให้นักเรียนดูแม่แบบอีกครั้ง แล้วจึงให้นักเรียนพูดภาษาอังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องและผู้วิจัยจึงให้การเสริมแรงทางสังคมตามเงื่อนไขที่กำหนด หลังจากนั้นผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น และสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียนได้เรียนรู้จากแม่แบบในแต่ละครั้ง จากการสังเกตนักเรียนในช่วงเวลาการเรียนการสอนปกติของผู้วิจัย พบว่า นักเรียนมีความกระตือรือร้นและตั้งใจในการเพิ่มพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษ ภายหลังจากที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม ซึ่งเป็นผลให้พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนเพิ่มขึ้นจากในระยะฐานพฤติกรรม ทั้งในระยะทดลอง และระยะติดตามผล ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าพฤติกรรมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนแต่ละคนส่งผลต่อตัวเสริมแรงที่นักเรียนแต่ละคนจะได้รับ จึงทำให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นและจากการสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงเพิ่มขึ้นหลังการทดลอง อาจเป็นเพราะเป็นวิธีการที่ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้จากแม่แบบที่เป็นเจ้าของภาษา โดยการฟังสังเกต และเลียนแบบการพูดภาษาอังกฤษจากแม่แบบ เมื่อนักเรียนพูดภาษาอังกฤษได้ถูกต้องชัดเจน นักเรียนก็จะได้รับการเสริมแรงทางสังคมทันที โดยจะได้แรงเสริมทุกครั้งที่นักเรียนพูดภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามเงื่อนไขที่กำหนด

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับแนวความคิดของ บอร์นสไตน์และคนอื่น ๆ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 65 ; อ้างอิงมาจาก Bornstein and others. 1977) กล่าวว่า การให้ตัวแบบเพียงประการเดียวในการสร้างหรือสอนพฤติกรรมใหม่ การเกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์จะเกิดขึ้นด้วยเหตุนี้จึงควรใช้การให้ตัวแบบควบคู่กับการเสริมแรงทางบวก การให้ข้อมูลย้อนกลับ หรือสิ่งเร้าที่จำแนกความแตกต่าง เพื่อให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ที่ต้องการจะสร้างหรือสอนนั้น

เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว และสอดคล้องกับแนวความคิดของ รอตเตอร์ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์, 2530 : 86 ; อ้างอิงมาจาก Rotter. n.d. ; citing Melaughlin. 1971) ที่กล่าวว่า ความถี่ของการเกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์และเป็นที่ยอมรับของสังคมจะสัมพันธ์กับวิธีการเสริมแรงที่บุคคลนั้นได้รับ อีกทั้งโอกาสของการเกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์นั้นเกิดขึ้นได้มากที่สุดหากบุคคลนั้น ๆ ได้รับการเสริมแรงในสิ่งที่เขาพอใจ เพราะมีโอกาเลือกสิ่งเสริมแรงที่ต้องการ และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ เสาวคนธ์ ศรีพุทธคิลก (2537 : 60 - 61) ที่ศึกษาผลของการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรง ที่มีต่อการอ่านคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านราษฎร์ดำเนินอำเภอหนองบัวแดง จังหวัดชัยภูมิ ผลการทดลอง ปรากฏว่านักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรง มีคะแนนการอ่านคำควบกล้ำสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ เดือนใน รงค์โสภณ (2537 : 73) ที่ได้ศึกษาพบว่าการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรง ทำให้นักเรียนมีคะแนนสุขภาพส่วนบุคคลสูงขึ้น

2. นักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า การใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ เป็นวิธีการที่ช่วยให้นักเรียนเรียนรู้พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างเหมาะสม และสามารถเพิ่มความถี่พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ ในการทดลองเป็นรายบุคคลแต่ละครั้ง ทั้งนี้เพราะผู้วิจัยจะอธิบายวัตถุประสงค์ของการทดลอง และสนทนาชักถามนักเรียนเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษในแต่ละครั้ง แล้วเสนอแม่แบบวิธีทัศนเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ ภายหลังจากดูแม่แบบวิธีทัศน ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วจึงให้นักเรียนเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ เมื่อนักเรียนเลียนแบบโดยการพูดตามแม่แบบแล้ว ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียนได้เลียนแบบ หลังจากนั้นผู้วิจัยให้นักเรียนพูดในสิ่งที่นักเรียนได้เลียนแบบมาอีกครั้ง ถ้านักเรียนพูดไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยจะให้นักเรียนดูแม่แบบอีกครั้ง แล้วจึงให้นักเรียนพูดภาษาอังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องและผู้วิจัยจึงให้การให้ข้อมูลย้อนกลับตามเงื่อนไขที่กำหนด หลังจากนั้น ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น และสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียนได้เรียนรู้จากแม่แบบในแต่ละครั้ง จากการสังเกตนักเรียนในช่วงโม่งการเรียนการสอนปกติของผู้วิจัย พบว่า นักเรียนมีความกระตือรือร้นและตั้งใจในการเพิ่มพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษ ภายหลังจากที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ ซึ่งเป็นผลให้พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนเพิ่มขึ้นจากในระยะเส้นฐานพฤติกรรม ทั้งในระยะทดลอง และระยะติดตามผล และจากการสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับเพิ่มขึ้นหลังการทดลอง อาจเป็นเพราะเป็น

วิธีการที่ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้จากแม่แบบที่เป็นเจ้าของภาษา โดยการฟัง สังเกต และ เลียนแบบการพูดภาษาอังกฤษจากแม่แบบ เมื่อนักเรียนพูดภาษาอังกฤษได้ถูกต้องชัดเจน นักเรียนก็จะได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับทันที โดยการบอกให้ทราบผลของการกระทำของตนเอง ข้อบกพร่อง วิธีแก้ไขที่ถูกต้อง ตลอดจนความก้าวหน้าของตนเองแก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของ พอชซ์ โบรวเวอร์ และ สเวียร์ินเจน (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2530 : 35 ; อ้างอิงมาจาก Poch , Brouwer and Swearingen. 1981) ที่ได้ศึกษาพบว่า การใช้เทคนิคแม่แบบและการเสริมแรงทางบวกสามารถสอนพฤติกรรมใหม่ ให้เกิดขึ้นได้ และสอดคล้องกับแนวความคิดของ บอร์นสไตน์และคนอื่น ๆ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 65 ; อ้างอิงมาจาก Bornstein and others. 1977) กล่าวว่า การให้ตัวแบบเพียง ประการเดียวในการสร้างหรือสอนพฤติกรรมใหม่ การเกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์จะเกิดช้า ด้วยเหตุนี้จึงควรใช้การให้ตัวแบบควบคู่กับการเสริมแรงทางบวก การให้ข้อมูลย้อนกลับ หรือสิ่งเร้า ที่จำแนกความแตกต่าง เพื่อให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ที่ต้องการจะสร้างหรือสอนนั้นเกิดขึ้น อย่างรวดเร็ว และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ เพ็ญภาภรณ์ ทองบุญตา (2541 : 72 - 73) ที่ศึกษาผลของการให้ตัวแบบควบคู่กับการชี้แนะ และการให้ตัวแบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อการอภิปรายกลุ่ม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านโคกกะเทียม จังหวัดลพบุรี ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการให้ตัวแม่แบบควบคู่กับการชี้แนะและการให้ตัวแบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ มีการอภิปรายกลุ่มสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ เสาวคนธ์ ศรีพุทธศิลป์ (2537 : 59) ที่ได้ศึกษา ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรง ที่มีต่อการอ่านควบกล้ำของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านราษฎร์ดำเนิน อำเภอนองบัวแดง จังหวัดชัยภูมิ ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรง มีการอ่านควบกล้ำสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. นักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม กับนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ เพิ่มขึ้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 ทั้งนี้เพราะ นักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ต่างก็ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบที่เป็น วิถีทัศน์เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเป็นรายบุคคล ในแต่ละครั้งได้แสดงความคิด ความรู้สึก ภายหลังที่นักเรียนได้เลียนแบบการพูดภาษาอังกฤษจากแม่แบบ แล้วผู้วิจัยให้การเสริมแรงทางสังคมตามเงื่อนไขที่กำหนดกับนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ส่วนนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับทันที เพื่อให้นักเรียนทราบผลของการกระทำว่าถูกต้องหรือไม่ พร้อมทั้งให้ทราบถึง

ข้อบกพร่อง และวิธีแก้ไขที่ถูกต้อง หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียนได้เรียนรู้จากแม่แบบในแต่ละครั้งแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมพร้อมทั้งให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน จึงทำให้นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นไม่แตกต่างกัน

นอกจากนี้ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของ สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2536 : 271) กล่าวว่า การที่จะทำให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ที่เกิดจากการใช้เทคนิคแม่แบบเกิดเร็วขึ้นและมีประสิทธิภาพ ควรเสนอตัวแบบควบคู่กับการเสริมแรงและเนื่องจากการเสริมแรงทางสังคมและการให้ข้อมูลย้อนกลับ เป็นวิธีการเสริมแรงทางบวก เช่นเดียวกันซึ่งสามารถทำให้พฤติกรรมที่พึงประสงค์เกิดขึ้นได้ (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2525 : 42 – 46 ; อ้างอิงมาจาก Kazdin. 1980 : 131 – 149) แสดงให้เห็นว่า การใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคมหรือเทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับก็สามารถทำให้นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

อย่างไรก็ตามจากการสังเกตในขณะที่ทำการทดลองนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ผู้วิจัยพบว่า นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม จะให้ความสนใจ กระตือรือร้น และร่วมมือในการแสดงพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น การใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม และการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ ทำให้ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนเพิ่มขึ้นไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ในการนำวิธีการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม และการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ ไปใช้ในการปรับพฤติกรรมนั้นสามารถพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษได้ผลดีทั้ง 2 วิธีไม่แตกต่างกัน ดังนั้นผู้ที่นำไปใช้จึงควรเลือกวิธีที่เหมาะสมกับพฤติกรรมที่ผู้วิจัยต้องการพัฒนาให้ดีขึ้น

1.2 ในการนำวิธีการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม และการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับไปใช้ ผู้ที่จะนำไปใช้ควรจะมี ความชำนาญ ต้องศึกษาและทำความเข้าใจจุดมุ่งหมาย ลำดับขั้นตอนของวิธีการต่าง ๆ ก่อนที่จะนำไปใช้ในการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

1.3 ในการศึกษาทดลอง ควรจะมีระยะเวลาในช่วงศึกษาความคงทนของพฤติกรรม ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการ เสริมแรงทางสังคม และเทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

2. ข้อเสนอแนะในการศึกษาวิจัย

2.1 การนำวิธีการการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม และเทคนิค แม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ไปใช้กับ นักเรียนระดับชั้นอื่น ๆ ที่มีปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษ

2.2 ควรนำวิธีการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม และเทคนิคแม่แบบ ควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับไปใช้พัฒนาตัวแปรตามอื่น ๆ เช่น การพูดภาษาไทย พฤติกรรม การเรียนในวิชาต่าง ๆ เป็นต้น

2.3 ควรศึกษาวิธีการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้ตัวแปรต้นอื่น ๆ เช่น การใช้บทบาทสมมติ การใช้สถานการณ์จำลอง เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลทิพย์ เสวตมालย์. ระดับความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534. ²⁵³⁰ อัดสำเนา.
- กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.
- กันยา ประสงค์เจริญ. ผลการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อพัฒนาจริยธรรมด้านความรู้สึกรับผิดชอบ. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526. อัดสำเนา.
- กุสุมา ลำน้ำข. “การสร้างเจตคติในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ,” วารสารศึกษาศาสตร์, 11(1) : 78 ; มกราคม - มิถุนายน 2539.
- กณิต เขียววิชัย. ผลของผลย้อนกลับจากครูต่อการเรียนรู้ทางกีฬาเทเบิลเทนนิส. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522. ²⁵²⁵ อัดสำเนา.
- จินดา งามสุทธิ และอัมพร สุขเกษม. การพูด. พิมพ์ครั้งที่ 2. กอพนันท์ : โรงพิมพ์จิตภัณฑ์ การพิมพ์, 2516.
- จูเกียรติ จารัตน์. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง - พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่สอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและสอนตามคู่มือครู. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535. อัดสำเนา.
- ดรรรณี ยุทธเสรี. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยวิธีสอนแบบการให้คำปรึกษากับการสอนตามคู่มือครูของหนังสือ Getting through to people. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528. อัดสำเนา.
- เดือนใจ รงค์โสภณ. ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงที่มีต่อสุขภาพส่วนบุคคลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านอำบด อำเภอกาบเชิง จังหวัดสุรินทร์. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 2537. อัดสำเนา.
- ทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์. ศิลปการพูดต่อหน้าชุมชน. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัดโรงพิมพ์อักษรไทย, 2515.
- ธีระ ชัยยุทธขรรยง. “พฤติกรรมของเด็กกับโทรทัศน์,” วารสารแนะแนว, 57 : 65 -66 ; มิถุนายน-กรกฎาคม 2521.

นันทา ขุนภักดิ์. การพูด. นครปฐม : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร พระราชวังสนามจันทร์
นครปฐม, 2529.

นิกร วรวิทย์. การเปรียบเทียบผลการเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษจากแบบเรียนโปรแกรมแบบ
คำตอบทันทีกับแบบบอกคำตอบช้า ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. ปรินญาณินท์
กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. ⁹⁵¹⁵ อัดสำเนา.

บำรุง ไตรรัตน์. วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและ
วิธีสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2524.

เบญจกุล จินาพันธ์. การปรับปรุงพฤติกรรมภายในโรงเรียน : ศึกษาเฉพาะพฤติกรรมอยู่ไม่เป็นสุขเกิน
ปกติ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524. ⁹⁵¹⁵ อัดสำเนา.

ประพันธ์ จุมคำมูล. การสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน. กรุงเทพฯ : โอเคียนสไตร์, 2532.

ประเสริฐศรี เอื้อนครินทร์. การทดลองใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อพัฒนาจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์
ปรินญาณินท์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524.
อัดสำเนา.

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. การปรับปรุงพฤติกรรมเบื้องต้น. ขอนแก่น : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ขอนแก่น, 2527.

_____. การปรับปรุงพฤติกรรมเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : โครงการส่งเสริมการแต่งหนังสือ
ทบทวนมหาวิทยาลัย, 2530.

_____. การปรับปรุงพฤติกรรมเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2536.

พนัส หันนาคินทร์. เอกสารประกอบคำบรรยายวิชา SP 201 Fundamentals of Speech (วาทการ
เบื้องต้น). พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก, ม.ป.ป.

พรสุริย์ สุริยง. การศึกษามูลค่าให้ข้อมูลย้อนกลับและการไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนวิชาภาษาไทย และการเรียนการสอนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.
ปรินญาณินท์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.
อัดสำเนา.

พัชรประภา อุดลวิทย์. หลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ :
ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2530.

เพ็ญภาภรณ์ ทองบุญตา. การเปรียบเทียบผลของการให้ตัวแบบควบคู่กับการชี้แนะและการให้ตัวแบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อการอภิปรายกลุ่มของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านโคกระเทียม จังหวัดลพบุรี. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2540. อัดสำเนา.

เรณู ผดุงกลิ่น. การใช้การเสริมแรงทางสังคมเพื่อปรับพฤติกรรมก้าวร้าว. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517. อัดสำเนา.

ลักขณา กฤษณา. ผลของการเสริมแรงด้วยเบี้ยจรรยาต่อการถาม - ตอบคำถามและการทำ
การบ้านวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524. อัดสำเนา.

ลัดดา สุขปริดี. เทคโนโลยีการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : โอเคเอ็นสโตร์, 2523.

วรรณา เปลี่ยนศรี. “การปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ,” สารพัฒนาหลักสูตร. 125 : 17-19 ; เมษายน - มิถุนายน 2539.

วัชร ทรัพย์มี. ทฤษฎีและกระบวนการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525. อัดสำเนา.

วีระ อุดสาหะ. ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบต่อการบาทในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 1 โรงเรียนสรรพยา จังหวัดชัยนาท. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530. อัดสำเนา.

ศรินยา ชัยเพียรเจริญ. ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบต่อการประหยัดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 1 โรงเรียนชลกันยานุกูล จังหวัดชลบุรี. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530. อัดสำเนา.

ศิริกุล อำพันแสง. ประสิทธิผลการใช้เทปโทรทัศน์ในเด็กวัยเรียนต่อการลดความกลัวและการเพิ่ม
พฤติกรรมร่วมมือในการร่อนฟัน. วิทยานิพนธ์ วท.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล, 2532. อัดสำเนา.

ศิริลักษณ์ รักษาทรัพย์. การเปรียบเทียบผลของการใช้หลักฟรีแมคกับการเสริมแรงทางสังคมที่มี
ต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียน
รักษาททรัพย์พิทยากร อำเภอกบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534. อัดสำเนา.

สุกมาศ เพชรสมบัติ. ผลของการใช้สถานการณ์จำลองควบคู่กับการเสริมแรงที่มีต่อพฤติกรรม
ประชาธิปไตยด้านการระดมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้าน
หันทราย อำเภอรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2540. อัดสำเนา.

ศิริรัตน์ ภัทรานนท์. ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา

ตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.

อัคราณา.

สมปราชญ์ อัมมะพันธ์. หลักการพูด. ปัตตานี : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี, 2529.

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. การปรับปรุงพฤติกรรม. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524.

_____. การปรับปรุงพฤติกรรม. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.

_____. การปรับปรุงพฤติกรรม. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.

_____. ทฤษฎีและการปรับปรุงพฤติกรรม. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.

สวนา พรพัฒน์กุล. อิทธิพลของตัวแบบที่มีต่อการพัฒนาด้านความคิดและการเรียนรู้ทางสังคมของเด็กไทย. กรุงเทพฯ : รายงานการวิจัยฉบับที่ 3. ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525.

สวณิต ขมาภัย และถิรนนท์ ธนวัชรวิวงศ์. หลักการพูดขั้นพื้นฐาน. พิมพ์ครั้งที่ 8. ภาควิชา วาทยวิทยา คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.

สวัสดิ์ บรรเทงสุข. เทคนิคการพูด. เชียงใหม่ : สโมสรฝึกพูดแห่งลานนาไทย (เชียงใหม่), 2521.

สิริ แหวนทอง. "การเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบเพื่อนคู่คิด - มิตรคู่ใจ," สารพัฒนาหลักสูตร, 125 : 20 - 21 ; เมษายน - มิถุนายน 2539.

สุชาติ ตั้งตรงสวัสดิ์. การเปรียบเทียบผลการให้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับการบ้านที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533. อัคราณา.

สุชาติ ศิริสุขไพบูลย์. ทฤษฎีการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : ภาควิชาครุศาสตร์เครื่องกล คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและวิทยาศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ, 2528.

สุชาติ หล่อกลาง. การเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการฟัง - การพูด และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การกระตุ้นการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2536. อัคราณา.

สุโท เจริญสุข. จิตวิทยาการศึกษา(ฉบับมูลฐานสำหรับครู). กรุงเทพฯ : แพรวพิทยา, 2515.

- สุริยะ ชัยประมงค์. การศึกษาผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนคณิตศาสตร์และพฤติกรรมด้านความพอใจ ทักษะคิด ความวิตกกังวลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524. อัดสำเนา.
- สุไร พงษ์ทองเจริญรศจ. วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2520.
- สุภาวดี แสงพลสิทธิ์และคนอื่น ๆ. วาทกรรมสำหรับครู. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โอเคียนสโตร์, 2526.
- สุวดี ศรีเลณวดี. “ความสนใจของเด็กต่อการเล่น,” การส่งเสริมคุณภาพการปฏิบัติการพยาบาล. รายงานการประชุมวิชาการในโอกาสฉลอง 84 ปี คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล 4 - 7 สิงหาคม 2525 โดยคณะกรรมการจัดประชุมวิชาการ. กรุงเทพฯ : เรือนแก้วการพิมพ์, 2526.
- สำเนา วราศักดิ์กุล. “สื่อมวลชนกับการศึกษา,” ครุศาสตร์. 4 : 136 - 140 ; มิถุนายน-กันยายน 2514.
- เสาวคันธี ศรีพุทธคิดก. ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงที่มีต่อการอ่านคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านราษฎร์ดำเนิน อำเภอนองบัวแดง จังหวัดชัยภูมิ. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2537. อัดสำเนา.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เล่มที่ 2. หน้า 25 - 27. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534.
- อรณา เณรคาก้อง. การเปรียบเทียบผลการให้ข้อมูลย้อนกลับทันทีกับการให้ข้อมูลย้อนกลับล่าช้าที่มีต่อความสามารถในการแต่งประโยคภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535. อัดสำเนา.
- อรสา กุมาริ ปุณทุต. “หนังสือสำหรับเด็ก,” ใน เอกสารคำสอนชุดวิชาการพัฒนาพฤติกรรมเด็ก หน่วยที่ 14. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2524.
- อุบลศรี อุบลสวัสดิ์. การศึกษาเปรียบเทียบการเรียนด้านความรู้ ความเข้าใจจากหนังสือการ์ตูนซึ่งนักเรียนมีส่วนร่วมในการประกอบภาพเอง โดยมีการให้ผลย้อนกลับพร้อมทั้งการอธิบายและไม่มีการอธิบายกับไม่ให้ผลย้อนกลับ. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526. อัดสำเนา.

- Bandura Albert. Social Learning Theory. New Jersey : Prentice - Hall 1977.
- Bandura, Albert and R.H. Walters. Social Learning and Personality Development. New York : Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1963.
- Bandura, Albert., Joan E. Grusec and Frances L. Menlove. "Observational Learning As a Function of Symbolization and Incentive Set," Child development. 37 : 499 - 506 ; September, 1968.
- Bartz, Walter H. "Teaching Oral Communication," in The Foreign Language Classroom : Language in Education : Theory and Practice. Virginia : the Centre for Applied Linguistics, 1979.
- Beeson, R.O. "Immediate Knowledge of Result and Test Performance," The Journal of Education Research. 66 : 224 - 226 ; January, 1973.
- Blackman, Carth J. and Silberman Adolph. Modification of Child and Adolescent Behavior. Belmont, California : Wadsworth Publishing Company Inc., 1975.
- Bornstein, M.R., A.S. Bellack and M.Herson. "Social - Skills Training for Unassertive Children : A Multiple Baseline Analysis," Journal of Applied Behavior Analysis. 10 : 183 - 185 ; 1977.
- Clarke - Stewart, Alison. "The Effects of Television," Child Development : Infancy through Adolescence. New York : John Wiley and Sons, 1943.
- Craighead, Edward W., Allen E. Kadin and M.J. Mahoney. Behavior Modification. Boston : Houghton Mifflin Company, 1976.
- Deese, James and Steward H.Hulse. The Psychology of Learning. 3rd ed. New York : McGraw Hill, 1967.
- Ferguson, George A. Statistical Analysis in Psychology and Education. 5th ed. Auckland, McGraw. Hill, 1981.
- Finocchiaro, Mary and Christopher Brumfit. The Functional National Approach : From Theory to Practice. New York : Oxford University Press, 1983.
- Haley, Majorie Hall. "A Study of the Effectiveness of Simultaneous Oral Production and the Total Physical Responses Strategy on the Speaking Achievement, Attitude, Motivation, and Interest of Level I Spanish," Dissertation Abstracts International. 1987.
- Harris, David P. Testing English as a Second Language. New York : McGraw - Hill, 1969.

Kalish, Harry I. From Behavioral Science to Behavioral Modification. New York : McGraw - Hill, 1981.

X Kazdin, Alan E. Behavior Modification in Applied Setting. Homewood, Illinois : Dorsey Perss, 1984.

Lado, Robert. Language Testing : The Construction and Use of Foreign Language Test a Teacher of Book. London : Longmans, 1961.

Midlarsky, E., Jame H. Bryan and Phillip Brickman. "Aversive Appraisal : Interaction Effect of Modeling and Reinforcement on Altruistic Behavior," Child Development. 44 : 321 - 328 ; June, 1975.

More, A.J. "Delay of Feedback and The Acquisition and Retention of Verbal Material in the Classroom," Journal of Educational Psychology. 60 : 39 - 342 ; October, 1969.

Newman, M.I., R.G. Williams and J. H. Hiller. "Delay of Information Feedback in an Applied Setting : Effect on Initially Learned and Unlearned Items," The Journal of Experimental Education. 42 - 45 ; Summer , 1974.

O'Connor, Robert D. "Modification of Social Withdrawal Through Symbolic Modeling," Journal of Applied Behavior Analysis. 2 : 15-22 ; 1969.

Rashed, Mohamed Khyrat Mahrat Mahmoud. "The Effect of the Total Physical Response Method Versus the Audio - Lingual Method on the Rate of Attainment in Listening Comprehension of Egyptian Beginners of English as a Foreign Language," Dissertation Abstract International. 51203 A : 732 ; September, 1990.

Rivers, Wilga M. A. Practical Guide to the Teaching of English as a Second or Foreign Language. New York : Oxford University Press, 1972.

Romiszowski, A. J. "The Selection and Use of Teaching Aids," in The Further Vision Education Television Today. Compiled by Allen B. Koenig and Ruane B. Hill, Madison : The University of Wisconsin Press, 1969.

Scott, Roger, "Speaking in Keith, John and Keith, Morrow (Eds) ," Communication in the Classroom. Longman Group Ltd., 1981.

Serber, J.R. and R.C. Anderson. "Delay Retention Effect in Natural Classroom Settings," Journal of Educational Psychology. 67 : 170 - 173 ; April, 1975.

Valette, Rebecca M. and Rence Desick. Modern Language Performance Objective and Individualization. New York : Horcourt Brace Jobanovich, 1972.

Zuengler, Jane. "Encouraging Learners' Conversational Participation : The Effect of Content Knowledge," Language Learning. (43) : 431 - 432 ; September, 1993.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

1. โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม
2. โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ
3. รายละเอียดโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม
4. รายละเอียดโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ
5. แบบประเมินพฤติกรรมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
6. แบบบันทึกพฤติกรรมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
7. แบบสำรวจตัวเสริมแรงทางสังคม

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
1	ปฐมนิเทศ	1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างนักเรียนกับผู้วิจัยและระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่เข้าร่วมการทดลอง 2. เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการปรับพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษ 3. เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม	1. ผู้วิจัยแนะนำตัวเองให้นักเรียนรู้จัก 2. ให้นักเรียนร่วมกิจกรรมสร้างความคุ้นเคย โดยผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนหยิบชิ้นส่วนรูปหัวใจที่แบ่งออกเป็น ส่วน ๆ คนละ 1 ชิ้น 3. ให้นักเรียนนำชิ้นส่วนรูปหัวใจที่ได้มาไปประกอบกับชิ้นส่วนรูปหัวใจของเพื่อน ๆ ให้เป็นรูปหัวใจที่สมบูรณ์ และสนทนาสอบถามข้อมูลกัน 4. ให้นักเรียนออกมาแนะนำข้อมูลของเพื่อนที่เป็นคู่ของตนให้นักเรียนคนอื่นทราบจนครบทุกคน จากนั้นผู้วิจัยสนทนากับนักเรียนเพื่อสร้างความคุ้นเคยมากขึ้น 5. ผู้วิจัยกล่าวถึงการพูดภาษาอังกฤษ ได้ถูกต้องว่ามีประโยชน์และมีความสำคัญมาก การพูดภาษาอังกฤษไม่ชัดเจนจะมีผลเสีย ซึ่งควรจะได้รับ การแก้ไข และในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีความประสงค์ที่จะเพิ่มความถูกต้องในการพูดภาษาอังกฤษให้แก่ นักเรียน 6. ผู้วิจัยชี้แจงจุดมุ่งหมาย วิธีดำเนินการและขั้นตอนการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทาง สังคมเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ	1. กระดาษรูปหัวใจ 4 รูป แต่ละรูปมีการตัดแบ่งและขนาดที่แตกต่างกัน ออกเป็น 2 ส่วน 2. แบบสำรวจตัวเสริมแรง

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
			7. ผู้วิจัยให้นักเรียนตอบแบบสำรวจตัวเสริมแรง 8. ผู้วิจัยชี้แจงเงื่อนไขการให้การเสริมแรงทางสังคมให้นักเรียนทราบ ซึ่งผู้วิจัยจะให้การเสริมแรงแก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด 8.1 นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษได้ถูกต้องชัดเจนจากพฤติกรรมพื้นฐาน 5 วลีหรือประโยคขึ้นไป นักเรียนจะได้รับการเสริมแรงทางสังคมอันดับ 1 8.2 นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษได้ถูกต้องชัดเจนจากพฤติกรรมพื้นฐาน 4 วลีหรือประโยคขึ้นไป นักเรียนจะได้รับการเสริมแรงทางสังคมอันดับ 2 8.3 นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษได้ถูกต้องชัดเจนจากพฤติกรรมพื้นฐาน 3 วลีหรือประโยคขึ้นไป นักเรียนจะได้รับการเสริมแรงทางสังคมอันดับ 3 8.4 นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษได้ถูกต้องชัดเจนจากพฤติกรรมพื้นฐาน 2 วลีหรือประโยคขึ้นไป นักเรียนจะได้รับการเสริมแรงทางสังคมอันดับ 4	

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
2	ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ : การออกเสียง การใช้ภาษา และความคล่องแคล่วในการถามและตอบ ชื่อ ที่อยู่ และหมายเลขโทรศัพท์	1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวลีและประโยคการใช้ภาษาในการถามและตอบชื่อ ที่อยู่ และหมายเลขโทรศัพท์โดยการฟังและพูด 2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่ว ในการถามและตอบ ชื่อ ที่อยู่	8.5 นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษได้ถูกต้องชัดเจนจากพฤติกรรมพื้นฐาน 1 วลีหรือประโยคขึ้นไป นักเรียนจะได้รับการเสริมแรงทางสังคมอันดับ 5 9. ผู้วิจัยให้นักเรียนซักถาม สรุป และนัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ ที่จะพบกันในการทดลอง <u>ขั้นที่ 1</u> ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการถามและตอบชื่อ ที่อยู่ และหมายเลขโทรศัพท์ <u>ขั้นที่ 2</u> ขั้นเสนอแม่แบบ 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิดิทัศน์เกี่ยวกับบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการถามและตอบ ชื่อ ที่อยู่ และหมายเลขโทรศัพท์ หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึก เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูดตามวิดิทัศน์ในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และความคล่องแคล่ว เมื่อพูดตามครบทุกวลีแล้ว ให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึก เกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนพูด	1. วิดิทัศน์ 2. เอกสารประกอบ การพูด 3. เอกสารประกอบ การพูด ก่อนให้การเสริมแรงทางสังคม

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
		และหมายเลขโทรศัพท์	2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการถาม ชื่อ ที่อยู่ และหมายเลขโทรศัพท์อีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดพูดวลีหรือประโยคใดไม่ถูกต้องในด้านใด ผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีหรือประโยคนั้นอีกครั้งเดียวโดยใช้วิธีทัศน์เป็นแม่แบบ 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และให้การเสริมแรงทางสังคมแก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด <u>ขั้นที่ 3</u> ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียนได้เรียนรู้จากแม่แบบ และการเสริมแรงทางสังคม แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมแล้วมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน	
3	ความสามารถในการพูดภาษา	1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวลีและประโยคการใช้ภาษาในการทักทาย	<u>ขั้นที่ 1</u> ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการทักทายในช่วงเวลาต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน	1. ทัศนคติ 2. เอกสารประกอบ การพูด

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
3	ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ : การออกเสียง การใช้ภาษา และความคล่องแคล่วในการทักทายในช่วงเวลาต่าง ๆ	1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวลีและประโยคการใช้ภาษาในการทักทายในช่วงเวลาต่าง ๆ โดยการฟังและพูด 2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง การใช้ภาษา และความคล่องแคล่วในการทักทายในช่วงเวลาต่าง ๆ	<u>ขั้นที่ 1</u> ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการทักทายในช่วงเวลาต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน <u>ขั้นที่ 2</u> ขั้นเสนอแม่แบบ 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิดิทัศน์เกี่ยวกับบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการทักทายในช่วงเวลาต่าง ๆ หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูดตามวิดิทัศน์ในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และความคล่องแคล่ว เมื่อพูดตามครบทุกวลีแล้วให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งนักเรียนพูด 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการทักทายในช่วงเวลาต่าง ๆ อีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดพูดวลีหรือประโยคใดไม่ถูกต้องในด้านใด ผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีหรือประโยคนั้นอีกครั้งเดียว โดยใช้วิดิทัศน์เป็นแม่แบบ	1. วิดิทัศน์ 2. เอกสารประกอบ การพูด 3. เอกสารประกอบ การพูด ก่อนให้การเสริมแรงทางสังคม

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
4	ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ : การออกเสียง การใช้ภาษา และความคล่องแคล่วในการทักทายบุคคลอื่น	1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวลีและประโยคการใช้ภาษาในการทักทายบุคคลอื่น โดยการฟังและพูด 2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความ	2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และให้การเสริมแรงทางสังคมแก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด <u>ขั้นที่ 3</u> ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียนได้เรียนรู้จากแม่แบบ และการเสริมแรงทางสังคม แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมแล้วมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน <u>ขั้นที่ 1</u> ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการทักทายบุคคลอื่น <u>ขั้นที่ 2</u> ขั้นเสนอแม่แบบ 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิธีทัศนเกี่ยวกับบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการทักทายบุคคลอื่น หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูดตามวิธีทัศนในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และความ	1. วิธีทัศน 2. เอกสารประกอบ การพูด 3. เอกสารประกอบ การพูด ก่อนให้การเสริมแรงทางสังคม

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
		คล่องแคล่ว ในการ ชักทายบุคคลอื่น	คล่องแคล่ว เมื่อพูดตามครบทุกวลีแล้ว ให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึก เกี่ยวกับสิ่งนักเรียนพูด 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาที่มี วลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ใน การชักทายบุคคลอื่นอีกครั้งหนึ่ง ถ้า นักเรียนคนใดพูดวลีหรือประโยคใด ไม่ถูกต้องในด้านใด ผู้วิจัยจะให้นัก เรียนพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลี หรือประโยคนั้นอีกครั้งเดียวโดยใช้วั คิทัศน์เป็นแม่แบบ 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบท สนทนาที่มีวลีและประโยคภาษา อังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบ ความถูกต้อง และให้การเสริมแรงทาง สังคมแก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด <u>ขั้นที่ 3</u> ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียน แสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับ การพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียน ได้ เรียนรู้จากแม่แบบ และการเสริมแรง ทางสังคม แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมแล้ว มอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่ บ้านและที่โรงเรียน	

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
5	ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ : การออกเสียง การใช้ภาษา และความคล่องแคล่วในการแนะนำบุคคลอื่น	1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวลีและประโยคการใช้ภาษาในการแนะนำบุคคลอื่น โดยการฟังและพูด 2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่ว ในการแนะนำบุคคลอื่น	<u>ขั้นที่ 1</u> ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการแนะนำบุคคลอื่น <u>ขั้นที่ 2</u> ขั้นเสนอแม่แบบ 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิธีทัศนเกี่ยวกับบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการแนะนำบุคคลอื่น หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูดตามวิธีทัศนในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และความคล่องแคล่ว เมื่อพูดตามครบทุกวลีแล้ว ให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งนักเรียนพูด 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการทักทายบุคคลอื่นอีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดพูดวลีหรือประโยคใดไม่ถูกต้องในด้านใด ผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีหรือประโยคนั้นอีกครั้งเดียวโดยใช้วิธีทัศนเป็นแม่แบบ	1. วิธีทัศน 2. เอกสารประกอบ การพูด 3. เอกสารประกอบ การพูด ก่อนให้การเสริมแรงทางสังคม

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
6	ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ : การออกเสียง การใช้ภาษา และความคล่องแคล่วในการกล่าวลา	1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวลีและประโยคการใช้ภาษาในการกล่าวลา โดยการฟังและพูด 2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา ใน การพูดภาษาอังกฤษ	2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และให้การเสริมแรงทางสังคมแก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด <u>ขั้นที่ 3</u> ขึ้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียน ได้เรียนรู้จากแม่แบบ และการเสริมแรงทางสังคม แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมแล้วมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน <u>ขั้นที่ 1</u> ขึ้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการกล่าวลา <u>ขั้นที่ 2</u> ขึ้นเสนอแม่แบบ 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิดิทัศน์เกี่ยวกับบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการกล่าวลา หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูดตามวิดิทัศน์ในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และความคล่องแคล่ว เมื่อพูดตามครบทุกวลีแล้ว ให้นักเรียน	1. วิดิทัศน์ 2. เอกสารประกอบ การพูด 3. เอกสารประกอบ การพูด ก่อนให้การเสริมแรงทางสังคม

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
		ในและด้านความ คล่องแคล่ว ในการ กล่าวลา	แสดงความคิด ความรู้สึก เกี่ยวกับสิ่ง นักเรียนพูด 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาที่มี วลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ใน การกล่าวลาอีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคน ใดพูดวลีหรือประโยคใดไม่ถูกต้องใน ด้านใด ผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดบท สนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีหรือ ประโยคนั้นอีกครั้งเดียวโดยใช้วิธีทัศน์ เป็นแม่แบบ 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบท สนทนาที่มีวลีและประโยคภาษา อังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบ ความถูกต้อง และให้การเสริมแรงทาง สังคมแก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด <u>ขั้นที่ 3</u> ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียน แสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับ การพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียน ได้ เรียนรู้จากแม่แบบ และการเสริมแรง ทางสังคม แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมแล้ว มอบหมายให้นักเรียน ไปฝึกต่อทั้งที่ บ้านและที่โรงเรียน	

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
7	ความสามารถในการพูดภาษา อังกฤษ : การออกเสียง การใช้ภาษา และความคล่องแคล่วในการแนะนำสมาชิกในครอบครัว	1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวลีและประโยคการใช้ภาษาในการแนะนำสมาชิกในครอบครัว โดยการฟังและพูด 2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่ว ในการแนะนำสมาชิกในครอบครัวบุคคลอื่น	<u>ขั้นที่ 1</u> ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการแนะนำสมาชิกในครอบครัว <u>ขั้นที่ 2</u> ขั้นเสนอแม่แบบ 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิดิทัศน์เกี่ยวกับบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการแนะนำสมาชิกในครอบครัวบุคคลอื่น หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูดตามวิดิทัศน์ในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และความคล่องแคล่ว เมื่อพูดตามครบทุกวลีแล้ว ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก เกี่ยวกับสิ่งนักเรียนพูด 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการกล่าวถามบุคคลอื่นอีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดพูดวลีหรือประโยคใดไม่ถูกต้องในด้านใด ผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีหรือประโยคนั้นอีกครั้งเดียว โดยใช้วิดิทัศน์เป็นแม่แบบ	1. วิดิทัศน์ 2. เอกสารประกอบ การพูด 3. เอกสารประกอบ การพูด ก่อนให้การเสริมแรงทางสังคม

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
8	ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ : การออกเสียง การใช้ภาษา และความคล่องแคล่วใน	1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวลีและประโยคการใช้ภาษาในการถามและตอบเกี่ยวกับสถานที่อยู่และอาชีพโดยการฟังและพูด	2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และให้การเสริมแรงทางสังคมแก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด <u>ขั้นที่ 3</u> ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียน ได้เรียนรู้จากแม่แบบ และการเสริมแรงทางสังคม แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมแล้วมอบหมายให้นักเรียน ไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน <u>ขั้นที่ 1</u> ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการถามและตอบเกี่ยวกับสถานที่อยู่และอาชีพ <u>ขั้นที่ 2</u> ขั้นเสนอแม่แบบ 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิธีทัศนเกี่ยวกับการพูดสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการถามและตอบเกี่ยวกับสถานที่อยู่และอาชีพ หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก เกี่ยวกับการพูดภาษา	1. วิดีทัศน์ 2. เอกสารประกอบ การพูด 3. เอกสารประกอบ การพูด ก่อนให้การเสริมแรงทางสังคม

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
	การถามและตอบเกี่ยวกับสถานที่อยู่และอาชีพ	2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียงด้านการใช้ภาษาและด้านความคล่องแคล่ว ในการถามและตอบเกี่ยวกับสถานที่อยู่และอาชีพ	อังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูดตามวิธีทัศนในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และความคล่องแคล่ว เมื่อพูดตามครบทุกวลีแล้ว ให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึก เกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนพูด 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการถามและตอบเกี่ยวกับสถานที่อยู่และอาชีพอีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดพูดวลีหรือประโยคใดไม่ถูกต้องในด้านใด ผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีหรือประโยคนั้นอีกครั้งเดียวโดยใช้วิธีทัศนเป็นแม่แบบ 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และให้การเสริมแรงทางสังคมแก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด	

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
9	ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ : การออกเสียง การใช้ภาษา และความคล่องแคล่วในการสั่งอาหารและเครื่องดื่ม	1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวลีและประโยคการใช้ภาษาในการสั่งอาหารและเครื่องดื่ม โดยการฟังและพูด 2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่ว ในการสั่งอาหารและเครื่องดื่ม	<u>ขั้นที่ 3</u> ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียน ได้เรียนรู้จากแม่แบบ และการเสริมแรงทางสังคม แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมแล้วมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน <u>ขั้นที่ 1</u> ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสั่งอาหารและเครื่องดื่ม <u>ขั้นที่ 2</u> ขั้นเสนอแม่แบบ 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิธีทัศนเกี่ยวกับบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสั่งอาหารและเครื่องดื่ม หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูดตามวิธีทัศนในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และความคล่องแคล่ว เมื่อพูดตามครบทุกวลีแล้ว ให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งนักเรียนพูด 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสั่งอาหารและเครื่องดื่มอีกครั้ง	1. วิธีทัศน 2. เอกสารประกอบ การพูด 3. เอกสารประกอบ การพูด ก่อนให้การเสริมแรงทางสังคม

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
			ถ้านักเรียนคนใดพูดวลีหรือประโยคใด ไม่ถูกต้องในด้านใด ผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีหรือประโยคนั้นอีกครั้งเดียวโดยใช้วิธีทัศน์เป็นแม่แบบ 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และให้การเสริมแรงทางสังคมแก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด <u>ขั้นที่ 3</u> ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียน ได้เรียนรู้จากแม่แบบ และการเสริมแรงทางสังคม แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมแล้วมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน	
10	ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ : การออกเสียง การใช้ภาษา และความ	1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวลีและประโยคการใช้ภาษาในการซื้อของ โดยการฟังและพูด 2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษใน	<u>ขั้นที่ 1</u> ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการซื้อของ <u>ขั้นที่ 2</u> ขั้นเสนอแม่แบบ 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิธีทัศน์เกี่ยวกับบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการซื้อของ หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก เกี่ยวกับการพูด	1. วิธีทัศน์ 2. เอกสารประกอบ การพูด 3. เอกสารประกอบ การพูด ก่อนให้การเสริมแรงทางสังคม

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
	คลัง แคล้วใน การซื้อของ	ด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา ใน การพูดภาษาอังกฤษ ในและด้านความ คลังแคล้ว ในการ ซื้อของ	ภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูด ตามวิธีทัศนในด้านการออกเสียง ด้าน การใช้ภาษา และความคลังแคล้ว เมื่อ พูดตามครบทุกวลีแล้ว ให้นักเรียน แสดงความคิด ความรู้สึก เกี่ยวกับสิ่ง นักเรียนพูด 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาที่มี วลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ใน การถามและตอบเกี่ยวกับการซื้อของ อีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดพูดวลี หรือประโยคใดไม่ถูกต้องในด้านใด ผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดบทสนทนา ภาษาอังกฤษที่มีวลีหรือประโยคนั้น อีกครั้งเดียวโดยใช้วิธีทัศนเป็นแม่แบบ 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบท สนทนาที่มีวลีและประโยคภาษา อังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบ ความถูกต้อง และให้การเสริมแรงทาง สังคมแก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด <u>ขั้นที่ 3</u> ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียน แสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับการ การพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียน ได้ เรียนรู้จากแม่แบบ และการเสริมแรง ทางสังคม แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมแล้ว มอบหมายให้นักเรียน ไปฝึกต่อทั้งที่ บ้านและที่โรงเรียน	

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
11	ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ : การออกเสียง การใช้ภาษา และความคล่องแคล่วในการถามราคาสินค้า	1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวลีและประโยคการใช้ภาษาในการถามราคาสินค้า โดยการใช้ฟังและพูด 2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา ในการพูดภาษาอังกฤษในและด้านความคล่องแคล่ว ในการถามราคาสินค้า	<u>ขั้นที่ 1</u> ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการถามราคาสินค้า <u>ขั้นที่ 2</u> ขั้นเสนอแม่แบบ 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิดิทัศน์เกี่ยวกับบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการถามราคาสินค้า หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึก เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูดตามวิดิทัศน์ในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และความคล่องแคล่ว เมื่อพูดตามครบทุกวลีแล้ว ให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึก เกี่ยวกับสิ่งนักเรียนพูด 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการถามราคาสินค้าอีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดพูดวลีหรือประโยคใดไม่ถูกต้องในด้านใด ผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีหรือประโยคนั้นอีกครั้งเดียวโดยใช้วิดิทัศน์เป็นแม่แบบ 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษพูดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบ	1. วิดิทัศน์ 2. เอกสารประกอบ การพูด 3. เอกสารประกอบ การพูด ก่อนให้การเสริมแรงทางสังคม

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
13	ความสามารถในด้านการพูดภาษาอังกฤษ : การออกเสียง การใช้ภาษา และความคล่องแคล่วในการถามและตอบเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังกระทำ	1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการถามและตอบเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังกระทำ 2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา ในการพูดภาษาอังกฤษในและด้านความคล่องแคล่ว ในการถามและตอบเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังกระทำ	<u>ขั้นที่ 1</u> ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการถามและตอบเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังกระทำ <u>ขั้นที่ 2</u> ขั้นเสนอแม่แบบ 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิดิทัศน์เกี่ยวกับบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการแสดงความรู้สึกชอบ หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูดตามวิดิทัศน์ในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และความคล่องแคล่ว เมื่อพูดตามครบทุกวลีแล้ว ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก เกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนพูด 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการถามและตอบเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังกระทำอยู่อีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดพูดวลีหรือประโยคใดไม่ถูกต้องในด้านใด ผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีหรือประโยคนั้นอีกครั้งเดียวโดยใช้วิดิทัศน์เป็นแม่แบบ	1. วิดิทัศน์ 2. เอกสารประกอบ การพูด 3. เอกสารประกอบ การพูด ก่อนให้การเสริมแรงทางสังคม

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
14	ปัจฉิมนิเทศ	1. เพื่อให้นักเรียนสรุปผลที่ได้จากการทดลองโดยใช้โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม	2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และให้การเสริมแรงทางสังคมแก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด <u>ขั้นที่ 3</u> ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียน ได้เรียนรู้จากแม่แบบ และการเสริมแรงทางสังคม แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม แล้วมอบหมายให้นักเรียน ไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน 1. ผู้วิจัยให้นักเรียนกล่าวถึงผลที่ได้จากการทดลอง หลังจากนั้นผู้วิจัยกล่าวสรุปเพิ่มเติม 2. ผู้วิจัยกล่าวขอขอบใจนักเรียนทุกคน	

หมายเหตุ การทดลองแต่ละครั้งเป็นรายบุคคลใช้เวลาคนละ 15 นาที

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
1	ปฐมนิเทศ	1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างนักเรียนกับผู้วิจัยและระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่เข้าร่วมการทดลอง 2. เพื่อให้ให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการปรับพฤติกรรมภาษาพูดภาษาอังกฤษ 3. เพื่อให้ให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม	1. ผู้วิจัยแนะนำตัวเองให้นักเรียนรู้จัก 2. ให้นักเรียนร่วมกิจกรรมสร้างความคุ้นเคย โดยผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนหยิบชิ้นส่วนรูปหัวใจที่แบ่งออกเป็น ส่วน ๆ คนละ 1 ชิ้น 3. ให้นักเรียนนำชิ้นส่วนรูปหัวใจที่ได้มาประกอบกับชิ้นส่วนรูปหัวใจของเพื่อน ๆ ให้เป็นรูปหัวใจที่สมบูรณ์และสนทนาสอบถามข้อมูลกัน 4. ให้นักเรียนออกมาแนะนำข้อมูลของเพื่อนที่เป็นคู่ของตนให้นักเรียนคนอื่นทราบจนครบทุกคน จากนั้นผู้วิจัยสนทนากับนักเรียนเพื่อสร้างความคุ้นเคยมากขึ้น 5. ผู้วิจัยกล่าวถึงการพูดภาษาอังกฤษได้ถูกต้องว่ามีประโยชน์และมีความสำคัญมาก การพูดภาษาอังกฤษไม่ชัดเจนจะมีผลเสีย ซึ่งควรจะได้รับกำลังใจ และในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีความประสงค์ที่จะเพิ่มความถูกต้องในการพูดภาษาอังกฤษให้แก่ นักเรียน 6. ผู้วิจัยชี้แจงจุดมุ่งหมาย วิธีดำเนินการและขั้นตอนการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคมเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ	1. กระดาษรูปหัวใจ 4 รูป แต่ละรูปมีการตัดแบ่งและขนาดที่แตกต่างกัน ออกเป็น 2 ส่วน

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
			7. ผู้วิจัยชี้แจงเงื่อนไขการให้การเสริมแรงทางสังคมให้นักเรียนทราบ ซึ่งผู้วิจัยจะให้การเสริมแรงแก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด 7.1 นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษไม่ถูกต้องในด้านการออกเสียง นักเรียนจะได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับว่า “นักเรียนพูดออกเสียงไม่ถูกต้อง” พร้อมทั้งบอกข้อบกพร่องและวิธีแก้ไขที่ถูกต้อง 7.2 นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษไม่ถูกต้องในด้านการใช้ภาษา นักเรียนจะได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับว่า “นักเรียนใช้ภาษาไม่ถูกต้อง” พร้อมทั้งบอกข้อบกพร่องและวิธีแก้ไขที่ถูกต้อง 7.3 นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษไม่ถูกต้องในด้านความคล่องแคล่ว นักเรียนจะได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับว่า “นักเรียนพูดไม่คล่องแคล่ว” พร้อมทั้งบอกข้อบกพร่องและวิธีแก้ไขที่ถูกต้อง 8. ผู้วิจัยให้นักเรียนซักถาม สรุปรูป และนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ที่จะพบกันในการทดลอง	

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
2	ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ : การออกเสียง การใช้ภาษา และความคล่องแคล่วในการถามและตอบ ชื่อ ที่อยู่ และหมายเลขโทรศัพท์	1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวลีและประโยคการใช้ภาษาในการถามและตอบชื่อ ที่อยู่ และหมายเลขโทรศัพท์โดยการฟังและพูด 2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่ว ในการถามและตอบ ชื่อ ที่อยู่ และหมายเลขโทรศัพท์	<u>ขั้นที่ 1</u> ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการถามและตอบชื่อ ที่อยู่ และหมายเลขโทรศัพท์ <u>ขั้นที่ 2</u> ขั้นเสนอแม่แบบ 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิธีทัศนเกี่ยวกับบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการถามและตอบ ชื่อ ที่อยู่ และหมายเลขโทรศัพท์ หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึก เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูดตามวิธีทัศนในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และความคล่องแคล่ว เมื่อพูดตามครบทุกวลีแล้ว ให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึก เกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนพูด 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการถาม ชื่อ ที่อยู่ และหมายเลขโทรศัพท์อีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดพูดวลีหรือประโยคใดไม่ถูกต้องในด้านใด ผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีหรือประโยคนั้นอีกครั้งเดียวโดยใช้วิธีทัศนเป็นแม่แบบ	1. วิธีทัศน 2. เอกสารประกอบ การพูด 3. เอกสารประกอบ การพูด ก่อนให้การเสริมแรงทางสังคม

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
3	ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ : การออกเสียง การใช้ภาษา และความคล่องแคล่วในการทักทาย	1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวลีและประโยคการใช้ภาษาในการทักทายในช่วงเวลาต่าง ๆ โดยการฟังและพูด 2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง การใช้ภาษา และความคล่องแคล่ว	2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และให้การเสริมแรงทางสังคมแก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด <u>ขั้นที่ 3</u> ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียนได้เรียนรู้จากแม่แบบ และการเสริมแรงทางสังคม แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมแล้วมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน <u>ขั้นที่ 1</u> ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการทักทายในช่วงเวลาต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน <u>ขั้นที่ 2</u> ขั้นเสนอแม่แบบ 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิดิทัศน์เกี่ยวกับบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการทักทายในช่วงเวลาต่าง ๆ หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูดตามวิดิทัศน์ในด้านการ	1. วิดิทัศน์ 2. เอกสารประกอบ การพูด 3. เอกสารประกอบ การพูด ก่อนให้การเสริมแรงทางสังคม

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
		ในการทักทายในช่วงเวลาต่าง ๆ	ออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และความคล่องแคล่ว เมื่อพูดตามครบทุกวลีแล้วให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งนักเรียนพูดที่ 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการทักทายในช่วงเวลาต่าง ๆ อีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดพูดวลีหรือประโยคใดไม่ถูกต้องในด้านใด ผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีหรือประโยคนั้นอีกครั้งเดียวโดยใช้วิธีทัศน์เป็นแม่แบบ 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และให้การเสริมแรงทางสังคมแก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียนได้เรียนรู้จากแม่แบบ และการเสริมแรงทางสังคม แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมแล้วมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน	

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
4	ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ : การออกเสียง การใช้ภาษา และความคล่องแคล่วในการทักทายบุคคลอื่น	1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวลีและประโยคการใช้ภาษาในการทักทายบุคคลอื่น โดยการฟังและพูด 2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่ว ในการทักทายบุคคลอื่น	<u>ขั้นที่ 1</u> ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการทักทายบุคคลอื่น <u>ขั้นที่ 2</u> ขั้นเสนอแม่แบบ 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวลีทัศนเกี่ยวกับบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการทักทายบุคคลอื่น หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูดตามวลีทัศนในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และความคล่องแคล่ว เมื่อพูดตามครบทุกวลีแล้ว ให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งนักเรียนพูด 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการทักทายบุคคลอื่นอีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดพูดวลีหรือประโยคใดไม่ถูกต้องในด้านใด ผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีหรือประโยคนั้นอีกครั้งเดียวโดยใช้วลีทัศนเป็นแม่แบบ	1. วลีทัศน 2. เอกสารประกอบ การพูด 3. เอกสารประกอบ การพูด ก่อนให้การเสริมแรงทางสังคม

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
5	ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ : การออกเสียง การใช้ภาษา และความคล่องแคล่วในการแนะนำบุคคลอื่น	1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับบทลีและประโยคการใช้ภาษาในการแนะนำบุคคลอื่น โดยการฟังและพูด 2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่ว ในการแนะนำบุคคลอื่น	2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และให้การเสริมแรงทางสังคมแก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด <u>ขั้นที่ 3</u> ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียน ได้เรียนรู้จากแม่แบบ และการเสริมแรงทางสังคม แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมแล้วมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน <u>ขั้นที่ 1</u> ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับบทลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการแนะนำบุคคลอื่น <u>ขั้นที่ 2</u> ขั้นเสนอแม่แบบ 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิธีทัศนเกี่ยวกับบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการแนะนำบุคคลอื่น หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนพูดให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึก เกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนพูด	1. วิดีทัศน์ 2. เอกสารประกอบ การพูด 3. เอกสารประกอบ การพูด ก่อนให้การเสริมแรงทางสังคม

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
			2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการทักทายบุคคลอื่นอีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดพูดวลีหรือประโยคใดไม่ถูกต้องในด้านใด ผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีหรือประโยคนั้นอีกครั้งเดียวโดยใช้วิธีทัศน์เป็นแม่แบบ 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และให้การเสริมแรงทางสังคมแก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด <u>ขั้นที่ 3</u> <u>ขั้นสรุป</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียน ได้เรียนรู้จากแม่แบบ และการเสริมแรงทางสังคม แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมแล้วมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน	

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
6	ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ : การออกเสียง การใช้ภาษา และความคล่องแคล่วในการกล่าวลา	1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวลีและประโยคการใช้ภาษาในการกล่าวลา โดยการฟังและพูด 2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา ใน การพูดภาษาอังกฤษ ในและด้านความคล่องแคล่ว ในการกล่าวลา	<u>ขั้นที่ 1</u> ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการกล่าวลา <u>ขั้นที่ 2</u> ขั้นเสนอแม่แบบ 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวลีทัศนเกี่ยวกับบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการกล่าวลา หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึก เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูดตามวลีทัศนในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และความคล่องแคล่ว เมื่อพูดตามครบทุกวลีแล้ว ให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึก เกี่ยวกับสิ่งนักเรียนพูด 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการกล่าวลาอีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดพูดวลีหรือประโยคใด ไม่ถูกต้องใน ด้านใด ผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีหรือประโยคนั้นอีกครั้งเดียว โดยใช้วลีทัศนเป็นแม่แบบ 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และให้การเสริมแรงทางสังคมแก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด	1. วลีทัศน 2. เอกสารประกอบ การพูด 3. เอกสารประกอบ การพูด ก่อนให้การเสริมแรงทางสังคม

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
7	ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ : การออกเสียง การใช้ภาษา และความคล่องแคล่วในการแนะนำสมาชิกในครอบครัว	1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวลีและประโยคการใช้ภาษาในการแนะนำสมาชิกในครอบครัว โดยการฟังและพูด 2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่ว ในการแนะนำสมาชิกในครอบครัวบุคคลอื่น	<u>ขั้นที่ 3</u> ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียน ได้เรียนรู้จากแม่แบบ และการเสริมแรงทางสังคม แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมแล้วมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน <u>ขั้นที่ 1</u> ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการแนะนำสมาชิกในครอบครัว <u>ขั้นที่ 2</u> ขั้นเสนอแม่แบบ 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิดิทัศน์เกี่ยวกับบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการแนะนำสมาชิกในครอบครัวบุคคลอื่น หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูดตามวิดิทัศน์ในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และความคล่องแคล่ว เมื่อพูดตามครบทุกวลีแล้ว ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก เกี่ยวกับสิ่งนักเรียนพูด	1. วิดิทัศน์ 2. เอกสารประกอบ การพูด 3. เอกสารประกอบ การพูด ก่อนให้การเสริมแรงทางสังคม

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
8	ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ :	1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวลีและประโยคการใช้ภาษาในการถามและตอบเกี่ยวกับ	2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการกล่าวลาบุคคลอื่นอีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดพูดวลีหรือประโยคใดไม่ถูกต้องในด้านใด ผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีหรือประโยคนั้นอีกครั้งเดียวโดยใช้วีดิทัศน์เป็นแม่แบบ 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และให้การเสริมแรงทางสังคมแก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด <u>ขั้นที่ 3</u> ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียน ได้เรียนรู้จากแม่แบบ และการเสริมแรงทางสังคม แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมแล้วมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน <u>ขั้นที่ 1</u> ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการถามและตอบเกี่ยวกับสถานที่อยู่และอาชีพ	1.วีดิทัศน์ 2. เอกสารประกอบ การพูด

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
	การออกเสียง การใช้ภาษา และความคล่องแคล่วในการถามและตอบเกี่ยวกับสถานที่อยู่และอาชีพ	สถานที่อยู่และอาชีพโดยการฟังและพูด 2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่ว ในการถามและตอบเกี่ยวกับสถานที่อยู่และอาชีพ	<u>ขั้นที่ 2</u> ขั้นเสนอแม่แบบ 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิทัศน์เกี่ยวกับบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการถามและตอบเกี่ยวกับสถานที่อยู่และอาชีพ หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูดตามวิทัศน์ในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และความคล่องแคล่ว เมื่อพูดตามครบทุกวลีแล้ว ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนพูด 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการถามและตอบเกี่ยวกับสถานที่อยู่และอาชีพอีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดพูดวลีหรือประโยคใด ไม่ถูกต้องในด้านใด ผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีหรือประโยคนั้นอีกครั้งเดียว โดยใช้วิทัศน์เป็นแม่แบบ 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และให้การเสริมแรงทางสังคมแก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด	3. เอกสารประกอบ การพูด ก่อนให้การเสริมแรงทางสังคม

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
9	ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ : การออกเสียง การใช้ภาษา และความคล่องแคล่วในการสั่งอาหารและเครื่องดื่ม	1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวลีและประโยคการใช้ภาษาในการสั่งอาหารและเครื่องดื่ม โดยการฟังและพูด 2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่ว ในการสั่งอาหารและเครื่องดื่ม	<u>ขั้นที่ 3</u> ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียน ได้เรียนรู้จากแม่แบบ และการเสริมแรงทางสังคม แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมแล้วมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน <u>ขั้นที่ 1</u> ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสั่งอาหารและเครื่องดื่ม <u>ขั้นที่ 2</u> ขั้นเสนอแม่แบบ 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวีดิทัศน์เกี่ยวกับบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสั่งอาหารและเครื่องดื่ม หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูดตามวีดิทัศน์ในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และความคล่องแคล่ว เมื่อพูดตามครบทุกวลีแล้วให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนพูด 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสั่งอาหารและเครื่องดื่มอีกครั้ง	1.วีดิทัศน์ 2. เอกสารประกอบ การพูด 3. เอกสารประกอบ การพูด ก่อนให้การเสริมแรงทางสังคม

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
10	ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ : การออกเสียง การใช้ภาษา และความ	1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวลีและประโยคการใช้ภาษาในการซื้อของ โดยการฟังและพูด 2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษใน	ถ้านักเรียนคนใดพูดวลีหรือประโยคใดไม่ถูกต้องในด้านใด ผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีหรือประโยคนั้นอีกครั้งโดยใช้วิธีทัศน์เป็นแม่แบบ 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และให้การเสริมแรงทางสังคมแก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด <u>ขั้นที่ 3</u> ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียน ได้เรียนรู้จากแม่แบบ และการเสริมแรงทางสังคม แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมแล้วมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน <u>ขั้นที่ 1</u> ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการซื้อของ <u>ขั้นที่ 2</u> ขั้นเสนอแม่แบบ 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิธีทัศน์เกี่ยวกับการพูดสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการซื้อของ หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึก เกี่ยวกับการพูด	1.วิธีทัศน์ 2. เอกสารประกอบ การพูด 3. เอกสารประกอบ การพูด ก่อนให้การเสริมแรงทางสังคม

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
	คลัง แคล่วใน การซื้อของ	ด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา ใน การพูดภาษาอังกฤษ ในและด้านความ คลังแคล่ว ในการ ซื้อของ	ภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูด ตามวิดิทัศน์ในด้านการออกเสียง ด้าน การใช้ภาษา และความคลังแคล่ว เมื่อ พูดตามครบทุกวลีแล้ว ให้นักเรียน แสดงความคิด ความรู้สึก เกี่ยวกับสิ่ง นักเรียนพูด 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาที่มี วลีและประ โยคภาษาอังกฤษที่ใช้ใน การถามและตอบเกี่ยวกับการซื้อของ อีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดพูดวลี หรือประโยคใดไม่ถูกต้องในด้านใด ผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดบทสนทนา ภาษาอังกฤษที่มีวลีหรือประโยคนั้น อีกครั้งเดียวโดยใช้วิดิทัศน์เป็นแม่แบบ 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบท สนทนาที่มีวลีและประ โยคภาษา อังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบ ความถูกต้อง และให้การเสริมแรงทาง สังคมแก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียน แสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับ การพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียน ได้ เรียนรู้จากแม่แบบ และการเสริมแรง ทางสังคม แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมแล้ว มอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่ บ้านและที่โรงเรียน	

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
11	ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ : การออกเสียง การใช้ภาษา และความคล่องแคล่วในการถามราคาสินค้า	1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวลีและประโยคการใช้ภาษาในการถามราคาสินค้า โดยการฟังและพูด 2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา ในการพูดภาษาอังกฤษ ในและด้านความคล่องแคล่ว ในการถามราคาสินค้า	<u>ขั้นที่ 1</u> ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการถามราคาสินค้า <u>ขั้นที่ 2</u> ขั้นเสนอแม่แบบ 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิดิทัศน์เกี่ยวกับบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการถามราคาสินค้า หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึก เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูดตามวิดิทัศน์ในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และความคล่องแคล่ว เมื่อพูดตามครบทุกวลีแล้ว ให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึก เกี่ยวกับสิ่งนักเรียนพูด 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการถามราคาสินค้าอีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดพูดวลีหรือประโยคใดไม่ถูกต้องในด้านใด ผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีหรือประโยคนั้นอีกครั้งเดียวโดยใช้วิดิทัศน์เป็นแม่แบบ 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบ	1. วิดิทัศน์ 2. เอกสารประกอบ การพูด 3. เอกสารประกอบ การพูด ก่อนให้การเสริมแรงทางสังคม

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
12	ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ : การออกเสียง การใช้ภาษา และความคล่องแคล่วในการแสดงความรู้สึกรักชอบ	1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวลีและประโยคการใช้ภาษาในการแสดงความรู้สึกรักชอบ โดยการฟังและพูด 2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา ในการพูดภาษาอังกฤษ ในและด้านความคล่องแคล่ว ในการแสดงความรู้สึกรักชอบ	ความถูกต้อง และให้การเสริมแรงทางสังคมแก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด <u>ขั้นที่ 3</u> ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียน ได้เรียนรู้จากแม่แบบ และการเสริมแรงทางสังคม แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมแล้วมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน <u>ขั้นที่ 1</u> ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการแสดงความรู้สึกรักชอบ <u>ขั้นที่ 2</u> ขั้นเสนอแม่แบบ 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิดิทัศน์เกี่ยวกับบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการแสดงความรู้สึกรักชอบ หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูดตามวิดิทัศน์ในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และความคล่องแคล่ว เมื่อพูดตามครบทุกวลีแล้ว ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก เกี่ยวกับสิ่งนักเรียนพูด	1. วิดิทัศน์ 2. เอกสารประกอบ การพูด 3. เอกสารประกอบ การพูด ก่อนให้การเสริมแรงทางสังคม

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
			2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการแสดงความรู้สึกรับอีกครึ่งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดพูดวลีหรือประโยคใดไม่ถูกต้องในด้านใด ผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีหรือประโยคนั้นอีกครั้งเดียว โดยใช้วิธีทัศน์เป็นแม่แบบ 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และให้การเสริมแรงทางสังคมแก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียน ได้เรียนรู้จากแม่แบบ และการเสริมแรงทางสังคม แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมแล้วมอบหมายให้นักเรียน ไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน	

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
13	ความสามารถในด้านการพูดภาษาอังกฤษ : การออกเสียง การใช้ภาษา และความคล่องแคล่วในการถามและตอบเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังกระทำ	1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการถามและตอบเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังกระทำ 2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา ในการพูดภาษาอังกฤษในและด้านความคล่องแคล่ว ในการถามและตอบเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังกระทำ	ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการถามและตอบเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังกระทำ ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิธีทัศนเกี่ยวกับบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการแสดงความรู้สึกชอบ หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึก เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูดตามวิธีทัศนในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และความคล่องแคล่ว เมื่อพูดตามครบทุกวลีแล้ว ให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึก เกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนพูด 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการถามและตอบเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังกระทำอยู่อีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดพูดวลีหรือประโยคใดไม่ถูกต้องในด้านใด ผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีหรือประโยคนั้นอีกครั้งเดียวโดยใช้วิธีทัศนเป็นแม่แบบ	1. วิธีทัศน 2. เอกสารประกอบ การพูด 3. เอกสารประกอบ การพูด ก่อนให้การเสริมแรงทางสังคม

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
14	ปัจฉิมนิเทศ	1. เพื่อให้นักเรียนสรุปผลที่ได้จากการทดลองโดยใช้โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ	2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และให้การเสริมแรงทางสังคมแก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด <u>ขั้นที่ 3</u> ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียน ได้เรียนรู้จากแม่แบบ และการเสริมแรงทางสังคม แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม แล้วมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน 1. ผู้วิจัยให้นักเรียนกล่าวถึงผลที่ได้จากการทดลอง หลังจากนั้นผู้วิจัยกล่าวสรุปเพิ่มเติม 2. ผู้วิจัยกล่าวขอขอบใจนักเรียนทุกคน	

หมายเหตุ การทดลองแต่ละครั้งเป็นรายบุคคลใช้เวลาคนละ 15 นาที

รายละเอียดโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม การทดลองครั้งที่ 1

เรื่อง ปฐมนิเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างนักเรียนกับผู้วิจัย และระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่เข้าร่วมการทดลอง
2. เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการปรับพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษ
3. เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม

เวลา 50 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยแนะนำตนเองให้นักเรียนทุกคนรู้จัก
2. ให้นักเรียนร่วมกิจกรรมสร้างความคุ้นเคย โดยผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนหยิบชิ้นส่วนแจกชิ้นส่วนรูปหัวใจที่แบ่งออกเป็น ส่วน ๆ คนละ 1 ชิ้น
3. ให้นักเรียนนำชิ้นส่วนรูปหัวใจที่ได้มาไปประกอบกับชิ้นส่วนรูปหัวใจของเพื่อน ๆ ให้เป็นรูปหัวใจที่สมบูรณ์และสนทนาสอบถามข้อมูลซึ่งกันและกัน
4. ให้นักเรียนแต่ละคู่ออกมาแนะนำเพื่อนที่เป็นคู่ของตนให้นักเรียนคนอื่นทราบจนครบทุกคน จากนั้นผู้วิจัยสนทนากับนักเรียนเพื่อสร้างความคุ้นเคยกันมากขึ้น
5. ผู้วิจัยกล่าวถึงการพูดภาษาอังกฤษ ได้ถูกต้องว่ามีประโยชน์และมีความสำคัญมาก การพูดภาษาอังกฤษ ไม่ถูกต้อง ไม่ชัดเจนจะมีผลเสีย ซึ่งควรจะได้รับการแก้ไข และในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีความประสงค์ที่จะเพิ่มความถูกต้องในการพูดภาษาอังกฤษให้แก่ นักเรียน
6. ผู้วิจัยชี้แจงจุดมุ่งหมาย วิธีดำเนินการ และขั้นตอนของการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม เพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
7. ผู้วิจัยให้นักเรียนตอบแบบสำรวจตัวเสริมแรง
8. ผู้วิจัยชี้แจงเงื่อนไขการให้การเสริมแรงทางสังคมให้นักเรียนทราบ ซึ่งผู้วิจัยจะให้การเสริมแรงทางสังคมแก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนดโดย
 - 8.1 นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ได้ถูกต้องชัดเจนจากพฤติกรรมพื้นฐาน 5 วลีหรือประโยคขึ้นไป นักเรียนจะได้รับการเสริมแรงทางสังคมอันดับ 1

8.2 นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ได้ถูกต้องชัดเจนจากพฤติกรรม
 เส้นฐาน 4 วลีหรือประโยคขึ้นไป นักเรียนจะได้รับการเสริมแรงทางสังคมอันดับ 2

8.3 นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ได้ถูกต้องชัดเจนจากพฤติกรรม
 เส้นฐาน 3 วลีหรือประโยคขึ้นไป นักเรียนจะได้รับการเสริมแรงทางสังคมอันดับ 3

8.4 นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ได้ถูกต้องชัดเจนจากพฤติกรรม
 เส้นฐาน 2 วลีหรือประโยคขึ้นไป นักเรียนจะได้รับการเสริมแรงทางสังคมอันดับ 4

8.5 นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ได้ถูกต้องชัดเจนจากพฤติกรรม
 เส้นฐาน 1 วลีหรือประโยคขึ้นไป นักเรียนจะได้รับการเสริมแรงทางสังคมอันดับ 5

9. ผู้วิจัยให้นักเรียนซักถาม สรุป และนัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ที่จะพบกันในการ
 ทดลอง

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจและการซักถาม
2. สังเกตความร่วมมือในการทำกิจกรรม

รายละเอียดโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม
การทดลองครั้งที่ 2

เรื่อง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการถามและตอบชื่อ ที่อยู่ และหมายเลขโทรศัพท์

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวลี และประโยค ในการใช้ภาษาในการถามและตอบชื่อ ที่อยู่ และหมายเลขโทรศัพท์โดยการฟังและพูด
2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการถามและตอบชื่อ ที่อยู่ และหมายเลขโทรศัพท์

เวลา เป็นรายบุคคลใช้เวลาคนละ 15 นาที

อุปกรณ์ที่ใช้ วัสดุทัศนเรื่อง การถามและตอบชื่อ ที่อยู่ และหมายเลขโทรศัพท์

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนา และซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการถามและตอบชื่อ ที่อยู่ และหมายเลขโทรศัพท์ว่านักเรียนเคยเรียนมาบ้างหรือไม่ อย่างไร

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบทัศนบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษ ที่ใช้ในการถามและตอบชื่อ ที่อยู่ และหมายเลขโทรศัพท์ หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูดตามทัศน ในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่ว เมื่อพูดตามครบทุกวลีและประโยคแล้ว ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนพูด

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการถามและตอบชื่อ ที่อยู่ และหมายเลขโทรศัพท์อีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดพูดวลีหรือประโยคภาษาอังกฤษใด ไม่ถูกต้องในด้านใด ผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีหรือประโยคนั้นใหม่อีกครั้งเดียวโดยใช้ทัศนเป็นแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบทสนทนาชุดเดิมที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องก่อนที่จะให้ตัวเสริมแรงทางสังคม แก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียนได้เรียนรู้จากแม่แบบและการเสริมแรงทางสังคมแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

อุปกรณ์การเรียนการสอน

1. วัสดุทัศน
2. เอกสารประกอบการพูด
3. เอกสารประกอบการพูด ก่อนให้การเสริมแรงทางสังคม

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจของนักเรียนขณะดูทัศน
2. สังเกตจากความสนใจและการตอบคำถามและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
3. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรม

รายละเอียดโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม
การทดลองครั้งที่ 3

เรื่อง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการทักทายในช่วงเวลาต่าง ๆ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้ เกี่ยวกับวลี และประโยค ในการใช้ภาษาในการทักทายในช่วงเวลาต่าง ๆ
2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการทักทายในช่วงเวลาต่าง ๆ

เวลา เป็นรายบุคคลใช้เวลาคนละ 15 นาที

อุปกรณ์ที่ใช้ วิดีทัศน์เรื่อง การทักทายในช่วงเวลาต่าง ๆ

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนา และซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการทักทายในช่วงเวลาต่าง ๆ ว่านักเรียนเคยเรียนมาบ้างหรือไม่ อย่างไร

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวลีที่เกี่ยวกับบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการทักทายในช่วงเวลาต่าง ๆ หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูดตามวลีที่สอน ในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่ว เมื่อพูดตามครบทุกวลีและประโยคแล้ว ให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนพูด

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการทักทายในช่วงเวลาต่าง ๆ อีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดพูดวลีหรือประโยคภาษาอังกฤษวลีหรือประโยคใดไม่ถูกต้องในด้านใด ผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีหรือประโยคนั้นใหม่อีกครั้งเดียวโดยใช้วลีที่สอนเป็นแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบทสนทนาชุดเดิมที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และผู้วิจัยจะให้การเสริมแรงทางสังคม แก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียนได้เรียนรู้จากแม่แบบและการเสริมแรงทางสังคมแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

อุปกรณ์การเรียนการสอน

1. วิดีทัศน์
2. เอกสารประกอบการพูด
3. เอกสารประกอบการพูด ก่อนให้การเสริมแรงทางสังคม

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจของนักเรียนขณะดูวิดีโอ
2. สังเกตจากความสนใจและการตอบคำถามและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
3. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรม

รายละเอียดโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม
การทดลองครั้งที่ 4

เรื่อง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการทักทายบุคคลอื่น

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวลี และประโยค ในการใช้ภาษาในการทักทายบุคคลอื่น โดยการฟังและพูด
2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการทักทายบุคคลอื่น

เวลา เป็นรายบุคคลใช้เวลาคนละ 15 นาที

อุปกรณ์ที่ใช้ วิดีทัศน์เรื่อง การทักทายบุคคลอื่น

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนา และซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการทักทายบุคคลอื่นว่านักเรียนเคยเรียนมาบ้างหรือไม่ อย่างไร

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวลีที่เกี่ยวกับบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษ ที่ใช้ในการทักทายบุคคลอื่น หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูดตามวลีที่สนทนาในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่ว เมื่อพูดตามครบทุกวลีและประโยคแล้ว ให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนพูด

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการทักทายบุคคลอื่นอีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดพูดวลีหรือประโยคภาษาอังกฤษวลีหรือประโยคใดไม่ถูกต้องในด้านใด ผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีหรือประโยคนั้นใหม่อีกครั้ง เดียวโดยใช้วลีที่สนทนาเป็นแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบทสนทนาชุดเดิมที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และผู้วิจัยจะให้การเสริมแรงทางสังคม แก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียนได้เรียนรู้จากแม่แบบและการเสริมแรงทางสังคมแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

อุปกรณ์การเรียนการสอน

1. วิดีทัศน์
2. เอกสารประกอบการพูด
3. เอกสารประกอบการพูด ก่อนให้การเสริมแรงทางสังคม

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจของนักเรียนขณะดูวีดิทัศน์
2. สังเกตจากความสนใจและการตอบคำถามและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
3. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรม

**รายละเอียดโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม
การทดลองครั้งที่ 5**

เรื่อง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการแนะนำบุคคลอื่น

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวลี และประโยค ในการใช้ภาษาในการแนะนำบุคคลอื่น โดยการฟังและพูด
2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการแนะนำบุคคลอื่น

เวลา เป็นรายบุคคลใช้เวลาคนละ 15 นาที

อุปกรณ์ที่ใช้ วิดีทัศน์เรื่อง การแนะนำบุคคลอื่น

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนา และซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการแนะนำบุคคลอื่นว่านักเรียนเคยเรียนมาบ้างหรือไม่ อย่างไร

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวลีที่เกี่ยวกับบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษ ที่ใช้ในการแนะนำบุคคลอื่น หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูดตามวลีที่สอน ในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่ว เมื่อพูดตามครบทุกวลีและประโยคแล้ว ให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนพูด

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการแนะนำบุคคลอื่นอีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดพูดวลีหรือประโยคภาษาอังกฤษวลีหรือประโยคใดไม่ถูกต้องในด้านใด ผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีหรือประโยคนั้นใหม่อีกครั้ง เดียวโดยใช้วลีที่สอนเป็นแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบทสนทนาชุดเดิมที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และผู้วิจัยจะให้การเสริมแรงทางสังคม แก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียนได้เรียนรู้จากแม่แบบและการเสริมแรงทางสังคมแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

อุปกรณ์การเรียนการสอน

1. วิดีทัศน์
2. เอกสารประกอบการพูด
3. เอกสารประกอบการพูด ก่อนให้การเสริมแรงทางสังคม

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจของนักเรียนขณะดูวิดีโอ
2. สังเกตจากความสนใจและการตอบคำถามและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
3. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรม

รายละเอียดโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม
การทดลองครั้งที่ 6

เรื่อง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการกล่าวถา

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวลี และประโยค ในการใช้ภาษาในการกล่าวถาโดยการฟังและพูด

2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการกล่าวถา

เวลา เป็นรายบุคคลใช้เวลาคนละ 15 นาที

อุปกรณ์ที่ใช้ วิดีทัศน์เรื่อง การกล่าวถา

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนา และซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการกล่าวถา ว่านักเรียนเคยเรียนมาบ้างหรือไม่ อย่างไร

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิดิทัศน์เกี่ยวกับบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษ ที่ใช้ในการกล่าวถา หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูดตามวิดิทัศน์ ในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่ว เมื่อพูดตามครบทุกวลีและประโยคแล้ว ให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนพูด

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการกล่าวถา อีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดพูดวลีหรือประโยคภาษาอังกฤษวลีหรือประโยคใด ไม่ถูกต้องในด้านใด ผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีหรือประโยคนั้นใหม่อีกครั้ง เดียวโดยใช้วิดิทัศน์เป็นแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบทสนทนาชุดเดิมที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และผู้วิจัยจะให้การเสริมแรงทางสังคม แก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียนได้เรียนรู้จากแม่แบบและการเสริมแรงทางสังคมแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

อุปกรณ์การเรียนการสอน

1. วิดีทัศน์
2. เอกสารประกอบการพูด
3. เอกสารประกอบการพูด ก่อนให้การเสริมแรงทางสังคม

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจของนักเรียนขณะดูวีดิทัศน์
2. สังเกตจากความสนใจและการตอบคำถามและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
3. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรม

รายละเอียดโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม

การทดลองครั้งที่ 7

เรื่อง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการแนะนำสมาชิกในครอบครัว

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวลี และประโยค ในการใช้ภาษาในการแนะนำสมาชิกในครอบครัวโดยการฟังและพูด

2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการแนะนำสมาชิกในครอบครัว

เวลา เป็นรายบุคคลใช้เวลาคนละ 15 นาที

อุปกรณ์ที่ใช้ วิดีทัศน์เรื่อง การแนะนำสมาชิกในครอบครัว

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนา และซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการแนะนำสมาชิกในครอบครัว ว่านักเรียนเคยเรียนมาบ้างหรือไม่ อย่างไร

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิดีโอเกี่ยวกับบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษ ที่ใช้ในการแนะนำสมาชิกในครอบครัว หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูดตามวิดีโอ ในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่ว เมื่อพูดตามครบทุกวลีและประโยคแล้ว ให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนพูด

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการแนะนำสมาชิกในครอบครัวอีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดพูดวลีหรือประโยคภาษาอังกฤษวลีหรือประโยคใด ไม่ถูกต้องในด้านใด ผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีหรือประโยคนั้นใหม่ อีกครั้งเดียวโดยใช้วิดีโอเป็นแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบทสนทนาชุดเดิมที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และผู้วิจัยจะให้การเสริมแรงทางสังคม แก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียนได้เรียนรู้จากแม่แบบและการเสริมแรงทางสังคมแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

อุปกรณ์การเรียนการสอน

1. วิดีทัศน์
2. เอกสารประกอบการพูด
3. เอกสารประกอบการพูด ก่อนให้การเสริมแรงทางสังคม

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจของนักเรียนขณะดูวิดีโอ
2. สังเกตจากความสนใจและการตอบคำถามและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
3. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรม

รายละเอียดโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม การทดลองครั้งที่ 8

เรื่อง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการถามและตอบเกี่ยวกับสถานที่อยู่และอาชีพ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวลี และประโยค ในการใช้ภาษาในการถามและตอบเกี่ยวกับสถานที่อยู่และอาชีพ โดยการฟังและพูด
2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการถามและตอบเกี่ยวกับสถานที่อยู่และอาชีพ

เวลา เป็นรายบุคคลใช้เวลาคนละ 15 นาที

อุปกรณ์ที่ใช้ วิดีทัศน์เรื่อง การถามและตอบเกี่ยวกับสถานที่อยู่และอาชีพ

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนา และซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการถามและตอบเกี่ยวกับสถานที่อยู่และอาชีพ ว่านักเรียนเคยเรียนมาบ้างหรือไม่ อย่างไร

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิดีโอเกี่ยวกับบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษ ที่ใช้ในการถามและตอบเกี่ยวกับสถานที่อยู่และอาชีพ หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูดตามวิดีโอ ในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่ว เมื่อพูดตามครบทุกวลีและประโยคแล้ว ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนพูด

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการถามและตอบเกี่ยวกับสถานที่อยู่และอาชีพอีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดพูดวลีหรือประโยคภาษาอังกฤษวลีหรือประโยคใดไม่ถูกต้องในด้านใด ผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีหรือประโยคนั้นใหม่อีกครั้งโดยใช้วิดีโอเป็นแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบทสนทนาชุดเดิมที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และผู้วิจัยจะให้การเสริมแรงทางสังคม แก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียนได้เรียนรู้จากแม่แบบและการเสริมแรงทางสังคมแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

อุปกรณ์การเรียนการสอน

1. วิดีทัศน์
2. เอกสารประกอบการพูด
3. เอกสารประกอบการพูด ก่อนให้การเสริมแรงทางสังคม

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจของนักเรียนขณะดูวิดีโอ
2. สังเกตจากความสนใจและการตอบคำถามและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
3. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรม

รายละเอียดโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม
การทดลองครั้งที่ 9

เรื่อง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการสั่งอาหารและเครื่องดื่ม

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวลี และประโยค ในการใช้ภาษาในการสั่งอาหารและเครื่องดื่มโดยการฟังและพูด
2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการสั่งอาหารและเครื่องดื่ม

เวลา เป็นรายบุคคลใช้เวลาคนละ 15 นาที

อุปกรณ์ที่ใช้ วิดีทัศน์เรื่อง การสั่งอาหารและเครื่องดื่ม

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนา และซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสั่งอาหารและเครื่องดื่ม ว่านักเรียนเคยเรียนมาบ้างหรือไม่ อย่างไร

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวลีที่เกี่ยวกับบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษ ที่ใช้ในการสั่งอาหารและเครื่องดื่ม หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูดตามวลีที่สอน ในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่ว เมื่อพูดตามครบทุกวลีและประโยคแล้ว ให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนพูด

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสั่งอาหารและเครื่องดื่มอีกครั้งหนึ่ง ด้านนักเรียนคนใดพูดวลีหรือประโยคภาษาอังกฤษวลีหรือประโยคใดไม่ถูกต้องในด้านใด ผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีหรือประโยคนั้นใหม่อีกครั้งเดียวโดยใช้วลีที่สอนเป็นแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบทสนทนาชุดเดิมที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และผู้วิจัยจะให้การเสริมแรงทางสังคม แก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียนได้เรียนรู้จากแม่แบบและการเสริมแรงทางสังคมแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

อุปกรณ์การเรียนการสอน

1. วัสดุทัศน
2. เอกสารประกอบการพูด
3. เอกสารประกอบการพูด ก่อนให้การเสริมแรงทางสังคม

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจของนักเรียนขณะดูวีดิทัศน์
2. สังเกตจากความสนใจและการตอบคำถามและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
3. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรม

รายละเอียดโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม

การทดลองครั้งที่ 10

เรื่อง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการถามเกี่ยวกับการซื้อของ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวลี และประโยค ในการใช้ภาษาในการถามเกี่ยวกับการซื้อของโดยการฟังและพูด

2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการถามเกี่ยวกับการซื้อของ

เวลา เป็นรายบุคคลใช้เวลาคนละ 15 นาที

อุปกรณ์ที่ใช้ วิดีทัศน์เรื่อง การถามและตอบเกี่ยวกับการซื้อของ

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนา และซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการถามเกี่ยวกับการซื้อของ ว่านักเรียนเคยเรียนมาบ้างหรือไม่ อย่างไร

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวลีที่เกี่ยวกับบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษ ที่ใช้ในการถามเกี่ยวกับการซื้อของ หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูดตามวลีที่สอน ในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่ว เมื่อพูดตามครบทุกวลีและประโยคแล้ว ให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนพูด

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการถามเกี่ยวกับการซื้อของอีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดพูดวลีหรือประโยคภาษาอังกฤษวลีหรือประโยคใดไม่ถูกต้องในด้านใด ผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีหรือประโยคนั้นใหม่อีกครั้งเดียวโดยใช้วลีที่สอนเป็นแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบทสนทนาชุดเดิมที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และผู้วิจัยจะให้การเสริมแรงทางสังคม แก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียนได้เรียนรู้จากแม่แบบและการเสริมแรงทางสังคมแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

อุปกรณ์การเรียนการสอน

1. วิดีทัศน์
2. เอกสารประกอบการพูด
3. เอกสารประกอบการพูด ก่อนให้การเสริมแรงทางสังคม

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจของนักเรียนขณะดูวิดีโอ
2. สังเกตจากความสนใจและการตอบคำถามและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
3. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรม

รายละเอียดโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม
การทดลองครั้งที่ 11

เรื่อง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการถามราคาสินค้า

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวลี และประโยค ในการใช้ภาษาในการถามราคาสินค้า โดยการฟังและพูด

2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการถามราคาสินค้า

เวลา เป็นรายบุคคลใช้เวลาคนละ 15 นาที

อุปกรณ์ที่ใช้ วิดีทัศน์เรื่อง การถามราคาสินค้า

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนา และซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการถามราคาสินค้า ว่านักเรียนเคยเรียนมาบ้างหรือไม่ อย่างไร

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวลีที่เกี่ยวกับบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษ ที่ใช้ในการถามราคาสินค้า หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูดตามวลีที่สอน ในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่ว เมื่อพูดตามครบทุกวลีและประโยคแล้ว ให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนพูด

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการถามราคาสินค้าอีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดพูดวลีหรือประโยคภาษาอังกฤษวลีหรือประโยคใดไม่ถูกต้อง ในด้านใด ผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีหรือประโยคนั้นใหม่อีกครั้งเดียว โดยใช้วลีที่สอนเป็นแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบทสนทนาชุดเดิมที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และผู้วิจัยจะให้การเสริมแรงทางสังคม แก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียนได้เรียนรู้จากแม่แบบและการเสริมแรงทางสังคมแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

อุปกรณ์การเรียนการสอน

1. วิดีทัศน์
2. เอกสารประกอบการพูด
3. เอกสารประกอบการพูด ก่อนให้การเสริมแรงทางสังคม

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจของนักเรียนขณะดูวีดิทัศน์
2. สังเกตจากความสนใจและการตอบคำถามและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
3. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรม

รายละเอียดโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม
การทดลองครั้งที่ 12

เรื่อง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการแสดงความรู้สึกชอบ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวลี และประโยค ในการใช้ภาษาในการแสดงความรู้สึกชอบโดยการฟังและพูด

2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการแสดงความรู้สึกชอบ

เวลา เป็นรายบุคคลใช้เวลาคนละ 15 นาที

อุปกรณ์ที่ใช้ วิดีทัศน์เรื่อง การแสดงความรู้สึกชอบ

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนา และซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการแสดงความรู้สึกชอบ ว่านักเรียนเคยเรียนมาบ้างหรือไม่ อย่างไร

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวลีทัศนเกี่ยวกับบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษ ที่ใช้ในการแสดงความรู้สึกชอบ หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูดตามวลีทัศน ในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่ว เมื่อพูดตามครบทุกวลีและประโยคแล้ว ให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนพูด

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการแสดงความรู้สึกชอบอีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดพูดวลีหรือประโยคภาษาอังกฤษวลีหรือประโยคใดไม่ถูกต้องในด้านใด ผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีหรือประโยคนั้นใหม่อีกครั้งเดียวโดยใช้วลีทัศนเป็นแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบทสนทนาชุดเดิมที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และผู้วิจัยจะให้การเสริมแรงทางสังคม แก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียนได้เรียนรู้จากแม่แบบและการเสริมแรงทางสังคมแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

อุปกรณ์การเรียนการสอน

1. วิดีทัศน์
2. เอกสารประกอบการพูด
3. เอกสารประกอบการพูด ก่อนให้การเสริมแรงทางสังคม

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจของนักเรียนขณะดูวีดิทัศน์
2. สังเกตจากความสนใจและการตอบคำถามและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
3. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรม

รายละเอียดโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม
การทดลองครั้งที่ 13

เรื่อง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการถามและตอบเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังกระทำ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวลี และประโยค ในการใช้ภาษาในการถามและตอบเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังกระทำโดยการฟังและพูด

2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการถามและตอบเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังกระทำ

เวลา เป็นรายบุคคลใช้เวลาคนละ 15 นาที

อุปกรณ์ที่ใช้ วิดีทัศน์เรื่อง การถามและตอบเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังกระทำ

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนา และซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการถามและตอบเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังกระทำว่านักเรียนเคยเรียนมาบ้างหรือไม่ อย่างไร

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิดีโอเกี่ยวกับบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษ ที่ใช้ในการถามและตอบเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังกระทำ หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น รู้สึกเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูดตามวิดีโอ ในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่ว เมื่อพูดตามครบทุกวลีและประโยคแล้ว ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น รู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนพูด

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการถามและตอบเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังกระทำอีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดพูดวลีหรือประโยคภาษาอังกฤษวลีหรือประโยคใด ไม่ถูกต้องในคำใด ผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีหรือประโยคนั้นใหม่อีกครั้งโดยใช้วิดีโอเป็นแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบทสนทนาชุดเดิมที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และผู้วิจัยจะให้การเสริมแรงทางสังคม แก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียนได้เรียนรู้จากแม่แบบและการเสริมแรงทางสังคมแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

อุปกรณ์การเรียนการสอน

1. วิดีทัศน์
2. เอกสารประกอบการพูด
3. เอกสารประกอบการพูด ก่อนให้การเสริมแรงทางสังคม

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจของนักเรียนขณะดูวิดีโอ
2. สังเกตจากความสนใจและการตอบคำถามและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
3. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรม

รายละเอียดโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม
การทดลองครั้งที่ 14

เรื่อง ปัจฉินนิเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนสรุปผลที่ได้จากการทดลองโดยใช้โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม

เวลา 50 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนกล่าวถึงผลที่ได้จากการทดลองหลังจากนั้นผู้วิจัยกล่าวสรุปเพิ่มเติม
2. ผู้วิจัยกล่าวขอjoinนักเรียนทุกคนและกล่าวปิดการทดลอง

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจและการตอบคำถามของนักเรียน
2. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรม

**รายละเอียดโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ
การทดลองครั้งที่ 1**

เรื่อง ปฐมนิเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างนักเรียนกับผู้วิจัย และระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่เข้าร่วมการทดลอง

2. เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการปรับพฤติกรรมภาษาพูดภาษาอังกฤษ

3. เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

เวลา 50 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยแนะนำตนเองให้นักเรียนทุกคนรู้จัก
2. ให้นักเรียนร่วมกิจกรรมสร้างความคุ้นเคย โดยผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนหยิบชิ้นส่วนรูปหัวใจที่แบ่งออกเป็นส่วน ๆ คนละ 1 ชิ้น
3. ให้นักเรียนเดินไปหาเพื่อนที่มีชิ้นส่วนรูปหัวใจที่ได้มาไปประกอบกับชิ้นส่วนรูปหัวใจของเพื่อน ๆ ให้เป็นรูปหัวใจที่สมบูรณ์และสนทนาสอบถามข้อมูลซึ่งกันและกัน
4. ให้นักเรียนแต่ละคู่ออกมาแนะนำเพื่อนที่เป็นคู่ของตนให้นักเรียนคนอื่นทราบจนครบทุกคน จากนั้นผู้วิจัยสนทนากับนักเรียนเพื่อสร้างความคุ้นเคยกันมากขึ้น
5. ผู้วิจัยกล่าวถึงการพูดภาษาอังกฤษได้ถูกต้องว่ามีประโยชน์และมีความสำคัญมาก การพูดภาษาอังกฤษไม่ถูกต้อง ไม่ชัดเจนจะมีผลเสีย ซึ่งควรจะได้รับการแก้ไข และในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีความประสงค์ที่จะเพิ่มความถูกต้องในการพูดภาษาอังกฤษให้แก่ นักเรียน
6. ผู้วิจัยชี้แจงจุดมุ่งหมาย วิธีดำเนินการ และขั้นตอนของการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ เพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
7. ผู้วิจัยชี้แจงเงื่อนไขการให้การให้ข้อมูลย้อนกลับให้นักเรียนทราบ ซึ่งผู้วิจัยจะให้การเสริมแรงทางสังคมแก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนดโดย
 - 7.1 นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษไม่ถูกต้องในด้านการออกเสียง นักเรียนจะได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับว่า “นักเรียนพูดออกเสียงไม่ถูกต้อง ” พร้อมทั้งบอกข้อบกพร่อง และวิธีแก้ไขที่ถูกต้อง

7.2 นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษไม่ถูกต้องในด้านการใช้ภาษา นักเรียนจะได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับว่า “นักเรียนพูดโดยใช้ภาษาไม่ถูกต้อง” พร้อมทั้งบอกข้อบกพร่อง และวิธีแก้ไขที่ถูกต้อง

7.3 นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษไม่ถูกต้องในด้านความคล่องแคล่ว นักเรียนจะได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับว่า “นักเรียนพูดไม่คล่องแคล่ว” พร้อมทั้งบอกข้อบกพร่อง และวิธีแก้ไขที่ถูกต้อง

8. ผู้วิจัยให้นักเรียนซักถาม สรุป และนัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ที่จะพบกันในการทดลอง

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจและการซักถาม
2. สังเกตความร่วมมือในการทำกิจกรรม

รายละเอียดโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ การทดลองครั้งที่ 2

เรื่อง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการถามและตอบชื่อ ที่อยู่ และหมายเลขโทรศัพท์

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวลี และประโยค ในการใช้ภาษาในการถามและตอบชื่อ ที่อยู่ และหมายเลขโทรศัพท์โดยการฟังและพูด

2. เพื่อให้ให้นักเรียนพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการถามและตอบชื่อ ที่อยู่ และหมายเลขโทรศัพท์

เวลา เป็นรายบุคคลใช้เวลาคนละ 15 นาที

อุปกรณ์ที่ใช้ วิดีทัศน์เรื่อง การถามและตอบชื่อ ที่อยู่ และหมายเลขโทรศัพท์

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนา และซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการถามและตอบชื่อ ที่อยู่ และหมายเลขโทรศัพท์ว่านักเรียนเคยเรียนมาบ้างหรือไม่ อย่างไร

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิดิทัศน์บทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษ ที่ใช้ในการถามและตอบชื่อ ที่อยู่ และหมายเลขโทรศัพท์ หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูดตามวิดิทัศน์ ในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่ว เมื่อพูดตามครบทุกวลีและประโยคแล้ว ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนพูด

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการถามและตอบชื่อ ที่อยู่ และหมายเลขโทรศัพท์อีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดพูดวลีหรือประโยคภาษาอังกฤษวลีหรือประโยคใดไม่ถูกต้องในด้านใด ผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีหรือประโยคนั้นใหม่อีกครั้งเดียว โดยใช้วิดิทัศน์เป็นแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบทสนทนาชุดเดิมที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องก่อนที่จะให้การให้ข้อมูลย้อนกลับ แก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียนได้เรียนรู้จากแม่แบบและการเสริมแรงทางสังคมแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

อุปกรณ์การเรียนการสอน

1. วิดีทัศน์
2. เอกสารประกอบการพูด
3. เอกสารประกอบการพูด ก่อนให้การให้ข้อมูลย้อนกลับ

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจของนักเรียนขณะดูวิดีโอ
2. สังเกตจากความสนใจและการตอบคำถามและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
3. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรม

รายละเอียดโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ การทดลองครั้งที่ 3

เรื่อง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการทักทายในช่วงเวลาต่าง ๆ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวลี และประโยค ในการใช้ภาษาในการทักทายในช่วงเวลาต่าง ๆ โดยการฟังและพูด
2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการทักทายในช่วงเวลาต่าง ๆ

เวลา เป็นรายบุคคลใช้เวลาคนละ 15 นาที

อุปกรณ์ที่ใช้ วิดีทัศน์เรื่อง การทักทายในช่วงเวลาต่าง ๆ

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนา และซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการทักทายในช่วงเวลาต่าง ๆ ว่านักเรียนเคยเรียนมาบ้างหรือไม่ อย่างไร

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวลีทัศนเกี่ยวกับบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษ ที่ใช้ในการทักทายในช่วงเวลาต่าง ๆ หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูดตามวลีทัศน ในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่ว เมื่อพูดตามครบทุกวลีและประโยคแล้ว ให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนพูด

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการทักทายในช่วงเวลาต่าง ๆ อีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดพูดวลีหรือประโยคภาษาอังกฤษวลีหรือประโยคใดไม่ถูกต้องในด้านใด ผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีหรือประโยคนั้นใหม่อีกครั้งเดียวโดยใช้วลีทัศนเป็นแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบทสนทนาชุดเดิมที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และผู้วิจัยจะให้การให้ข้อมูลย้อนกลับ แก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียนได้เรียนรู้จากแม่แบบและการให้ข้อมูลย้อนกลับแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

อุปกรณ์การเรียนการสอน

1. วิดีทัศน์
2. เอกสารประกอบการพูด
3. เอกสารประกอบการพูด ก่อนให้การข้อมูลย้อนกลับ

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจของนักเรียนขณะดูวิดีโอ
2. สังเกตจากความสนใจและการตอบคำถามและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
3. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรม

รายละเอียดโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

การทดลองครั้งที่ 4

เรื่อง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการทักทายบุคคลอื่น

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวลี และประโยค ในการใช้ภาษาในการทักทายบุคคลอื่น โดยการฟังและพูด

2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการทักทายบุคคลอื่น

เวลา เป็นรายบุคคลใช้เวลาคนละ 15 นาที

อุปกรณ์ที่ใช้ วิดีทัศน์เรื่อง การทักทายบุคคลอื่น

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนา และซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการทักทายบุคคลอื่นว่านักเรียนเคยเรียนมาบ้างหรือไม่ อย่างไร

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวลีที่เกี่ยวกับบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษ ที่ใช้ในการทักทายบุคคลอื่น หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูดตามวลีที่สอน ในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่ว เมื่อพูดตามครบทุกวลีและประโยคแล้ว ให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนพูด

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการทักทายบุคคลอื่นอีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดพูดวลีหรือประโยคภาษาอังกฤษวลีหรือประโยคใดไม่ถูกต้องในด้านใด ผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีหรือประโยคนั้นใหม่อีกครั้ง เดียวโดยใช้วลีที่สอนเป็นแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบทสนทนาชุดเดิมที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และผู้วิจัยจะให้การให้ข้อมูลย้อนกลับ แก่ นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียนได้เรียนรู้จากแม่แบบและการให้ข้อมูลย้อนกลับแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

อุปกรณ์การเรียนการสอน

1. วิดีทัศน์
2. เอกสารประกอบการพูด
3. เอกสารประกอบการพูด ก่อนให้การให้ข้อมูลย้อนกลับ

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจของนักเรียนขณะดูวิดีโอ
2. สังเกตจากความสนใจและการตอบคำถามและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
3. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรม

รายละเอียดโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ
การทดลองครั้งที่ 5

เรื่อง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการแนะนำบุคคลอื่น

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวลี และประโยค ในการใช้ภาษาในการแนะนำบุคคลอื่น โดยการฟังและพูด
2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการแนะนำบุคคลอื่น

เวลา เป็นรายบุคคลใช้เวลาคนละ 15 นาที

อุปกรณ์ที่ใช้ วิดีทัศน์เรื่อง การแนะนำบุคคลอื่น

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนา และซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการแนะนำบุคคลอื่น ว่านักเรียนเคยเรียนมาบ้างหรือไม่ อย่างไร

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิธีทัศน์เกี่ยวกับบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษ ที่ใช้ในการแนะนำบุคคลอื่น หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูดตามวิธีทัศน์ ในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่ว เมื่อพูดตามครบทุกวลีและประโยคแล้ว ให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนพูด

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการแนะนำบุคคลอื่น อีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดพูดวลีหรือประโยคภาษาอังกฤษวลีหรือประโยคใดไม่ถูกต้องในด้านใด ผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีหรือประโยคนั้นใหม่อีกครั้งเดียวโดยใช้วิธีทัศน์เป็นแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบทสนทนาชุดเดิมที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และผู้วิจัยจะให้การให้ข้อมูลย้อนกลับ แก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียนได้เรียนรู้จากแม่แบบและการให้ข้อมูลย้อนกลับแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

อุปกรณ์การเรียนการสอน

1. วิดีทัศน์
2. เอกสารประกอบการพูด
3. เอกสารประกอบการพูด ก่อนให้การให้ข้อมูลย้อนกลับ

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจของนักเรียนขณะดูวิดีโอ
2. สังเกตจากความสนใจและการตอบคำถามและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
3. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรม

รายละเอียดโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

การทดลองครั้งที่ 6

เรื่อง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการกล่าวถา

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวลี และประโยค ในการใช้ภาษาในการกล่าวถาโดยการฟังและพูด

2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการกล่าวถา

เวลา เป็นรายบุคคลใช้เวลาคนละ 15 นาที

อุปกรณ์ที่ใช้ วิดีทัศน์เรื่อง การกล่าวถา

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนา และซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการกล่าวถา ว่านักเรียนเคยเรียนมาบ้างหรือไม่ อย่างไร

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวีดิทัศน์เกี่ยวกับบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษ ที่ใช้ในการกล่าวถา หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูดตามวีดิทัศน์ ในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่ว เมื่อพูดตามครบทุกวลีและประโยคแล้ว ให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนพูด

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการกล่าวถาอีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดพูดวลีหรือประโยคภาษาอังกฤษวลีหรือประโยคใดไม่ถูกต้องในด้านใด ผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีหรือประโยคนั้นใหม่อีกครั้งเดียว โดยใช้วีดิทัศน์เป็นแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบทสนทนาชุดเดิมที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และผู้วิจัยจะให้การให้ข้อมูลย้อนกลับ แก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียนได้เรียนรู้จากแม่แบบและการให้ข้อมูลย้อนกลับแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

อุปกรณ์การเรียนการสอน

1. วิดีทัศน์
2. เอกสารประกอบการพูด
3. เอกสารประกอบการพูด ก่อนให้การให้ข้อมูลย้อนกลับ

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจของนักเรียนขณะดูวิดีโอ
2. สังเกตจากความสนใจและการตอบคำถามและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
3. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรม

**รายละเอียดโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ
การทดลองครั้งที่ 7**

เรื่อง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการแนะนำสมาชิกในครอบครัว

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวลี และประโยค ในการใช้ภาษาในการแนะนำสมาชิกในครอบครัวโดยการฟังและพูด

2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการแนะนำสมาชิกในครอบครัว

เวลา เป็นรายบุคคลใช้เวลาคนละ 15 นาที

อุปกรณ์ที่ใช้ วิดีทัศน์เรื่อง การแนะนำสมาชิกในครอบครัว

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนา และซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการแนะนำสมาชิกในครอบครัวว่านักเรียนเคยเรียนมาบ้างหรือไม่ อย่างไร

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวลีที่เกี่ยวกับบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษ ที่ใช้ในการแนะนำสมาชิกในครอบครัว หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูดตามวลีที่สอน ในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่ว เมื่อพูดตามครบทุกวลีและประโยคแล้ว ให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนพูด

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการแนะนำสมาชิกในครอบครัวอีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดพูดวลีหรือประโยคภาษาอังกฤษวลีหรือประโยคใด ไม่ถูกต้องในคำใด ผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีหรือประโยคนั้นใหม่อีกครั้งเดียวโดยใช้วลีที่สอนเป็นแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบทสนทนาชุดเดิมที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และผู้วิจัยจะให้การให้ข้อมูลย้อนกลับ แก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียนได้เรียนรู้จากแม่แบบและการให้ข้อมูลย้อนกลับแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

อุปกรณ์การเรียนการสอน

1. วิดีทัศน์
2. เอกสารประกอบการพูด
3. เอกสารประกอบการพูด ก่อนให้การให้ข้อมูลย้อนกลับ

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจของนักเรียนขณะดูวิดีโอ
2. สังเกตจากความสนใจและการตอบคำถามและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
3. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรม

**รายละเอียดโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ
การทดลองครั้งที่ 8**

เรื่อง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการถามและตอบเกี่ยวกับสถานที่อยู่และอาชีพ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวลี และประโยค ในการใช้ภาษาในการถามและตอบเกี่ยวกับสถานที่อยู่และอาชีพ โดยการฟังและพูด
2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการถามและตอบเกี่ยวกับสถานที่อยู่และอาชีพ

เวลา เป็นรายบุคคลใช้เวลาคนละ 15 นาที

อุปกรณ์ที่ใช้ วัสดุทัศนเรื่อง การถามและตอบเกี่ยวกับสถานที่อยู่และอาชีพ

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนา และซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการถามและตอบเกี่ยวกับสถานที่อยู่และอาชีพว่านักเรียนเคยเรียนมาบ้างหรือไม่ อย่างไร

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบทัศนเรื่องเกี่ยวกับบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษ ที่ใช้ในการถามและตอบเกี่ยวกับสถานที่อยู่และอาชีพ หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูดตามทัศนเรื่อง ในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่ว เมื่อพูดตามครบทุกวลีและประโยคแล้ว ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนพูด

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการถามและตอบเกี่ยวกับสถานที่อยู่และอาชีพอีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดพูดวลีหรือประโยคภาษาอังกฤษวลีหรือประโยคใดไม่ถูกต้องในด้านใด ผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีหรือประโยคนั้นใหม่อีกครั้งเดียว โดยใช้ทัศนเรื่องเป็นแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบทสนทนาชุดเดิมที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และผู้วิจัยจะให้การให้ข้อมูลย้อนกลับ แก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียนได้เรียนรู้จากแม่แบบและการให้ข้อมูลย้อนกลับแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

อุปกรณ์การเรียนการสอน

1. วิดีทัศน์
2. เอกสารประกอบการพูด
3. เอกสารประกอบการพูด ก่อนให้การให้ข้อมูลย้อนกลับ

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจของนักเรียนขณะดูวิดีโอ
2. สังเกตจากความสนใจและการตอบคำถามและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
3. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรม

รายละเอียดโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ
การทดลองครั้งที่ 9

เรื่อง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการสั่งอาหารและเครื่องดื่ม

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวลี และประโยค ในการใช้ภาษาในการสั่งอาหารและเครื่องดื่มโดยการฟังและพูด
2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการสั่งอาหารและเครื่องดื่ม

เวลา เป็นรายบุคคลใช้เวลาคนละ 15 นาที

อุปกรณ์ที่ใช้ วัสดุทัศนเรื่อง การสั่งอาหารและเครื่องดื่ม

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนา และซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสั่งอาหารและเครื่องดื่ม ว่านักเรียนเคยเรียนมาบ้างหรือไม่ อย่างไร

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบทัศนเรื่องเกี่ยวกับบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษ ที่ใช้ในการสั่งอาหารและเครื่องดื่ม หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูดตามทัศนเรื่อง ในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่ว เมื่อพูดตามครบทุกวลีและประโยคแล้ว ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนพูด

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสั่งอาหารและเครื่องดื่มอีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดพูดวลีหรือประโยคภาษาอังกฤษวลีหรือประโยคใดไม่ถูกต้องในด้านใด ผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีหรือประโยคนั้นใหม่อีกครั้งเดียวโดยใช้ทัศนเรื่องเป็นแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบทสนทนาชุดเดิมที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และผู้วิจัยจะให้การให้ข้อมูลย้อนกลับ แก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียนได้เรียนรู้จากแม่แบบและการให้ข้อมูลย้อนกลับแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

อุปกรณ์การเรียนการสอน

1. วิดีทัศน์
2. เอกสารประกอบการพูด
3. เอกสารประกอบการพูด ก่อนให้การให้ข้อมูลย้อนกลับ

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจของนักเรียนขณะดูวิดีโอ
2. สังเกตจากความสนใจและการตอบคำถามและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
3. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรม

รายละเอียดโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

การทดลองครั้งที่ 10

เรื่อง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการถามเกี่ยวกับการซื้อของ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวลี และประโยค ในการใช้ภาษาในการถามเกี่ยวกับการซื้อของโดยการฟังและพูด

2. เพื่อให้ นักเรียนพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการถามเกี่ยวกับการซื้อของ

เวลา เป็นรายบุคคลใช้เวลาคนละ 15 นาที

อุปกรณ์ที่ใช้ วิดีทัศน์เรื่อง การถามเกี่ยวกับการซื้อของ

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนา และซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการถามเกี่ยวกับการซื้อของ ว่านักเรียนเคยเรียนมาบ้างหรือไม่ อย่างไร

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวลีที่เกี่ยวกับบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษ ที่ใช้ในการถามเกี่ยวกับการซื้อของ หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูดตามวลีที่สอน ในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่ว เมื่อพูดตามครบทุกวลีและประโยคแล้ว ให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนพูด

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการถามเกี่ยวกับการซื้อของอีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดพูดวลีหรือประโยคภาษาอังกฤษวลีหรือประโยคใดไม่ถูกต้องในด้านใด ผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีหรือประโยคนั้นใหม่อีกครั้งเดียวโดยใช้วลีที่สอนเป็นแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบทสนทนา ชุดเดิมที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และผู้วิจัยจะให้การให้ข้อมูลย้อนกลับ แก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียนได้เรียนรู้จากแม่แบบและการให้ข้อมูลย้อนกลับแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

อุปกรณ์การเรียนการสอน

1. วิดีทัศน์
2. เอกสารประกอบการพูด
3. เอกสารประกอบการพูด ก่อนให้การให้ข้อมูลย้อนกลับ

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจของนักเรียนขณะดูวิดีโอ
2. สังเกตจากความสนใจและการตอบคำถามและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
3. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรม

รายละเอียดโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ
การทดลองครั้งที่ 11

เรื่อง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการถามราคาสินค้า

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวลี และประโยค ในการใช้ภาษาในการถามราคาสินค้า โดยการฟังและพูด
2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการถามราคาสินค้า

เวลา เป็นรายบุคคลใช้เวลาคนละ 15 นาที

อุปกรณ์ที่ใช้ วัสดุทัศนเรื่อง การถามราคาสินค้า

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนา และซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการถามราคาสินค้า ว่านักเรียนเคยเรียนมาบ้างหรือไม่ อย่างไร

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบทัศนเกี่ยวกับบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษ ที่ใช้ในการถามราคาสินค้า หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูดตามทัศน ในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่ว เมื่อพูดตามครบทุกวลีและประโยคแล้ว ให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนพูด

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการถามราคาสินค้าอีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดพูดวลีหรือประโยคภาษาอังกฤษวลีหรือประโยคใดไม่ถูกต้องในด้านใด ผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีหรือประโยคนั้นใหม่อีกครั้งเดียว โดยใช้ทัศนเป็นแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบทสนทนาชุดเดิมที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และผู้วิจัยให้การให้ข้อมูลย้อนกลับ แก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียนได้เรียนรู้จากแม่แบบและการให้ข้อมูลย้อนกลับแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

อุปกรณ์การเรียนการสอน

1. วิดีทัศน์
2. เอกสารประกอบการพูด
3. เอกสารประกอบการพูด ก่อนให้การให้ข้อมูลย้อนกลับ

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจของนักเรียนขณะดูวิดีโอ
2. สังเกตจากความสนใจและการตอบคำถามและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
3. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรม

**รายละเอียดโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ
การทดลองครั้งที่ 12**

เรื่อง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการแสดงความรู้สึกชอบ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวลี และประโยค ในการใช้ภาษาในการแสดงความรู้สึกชอบโดยการฟังและพูด
2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการแสดงความรู้สึกชอบ

เวลา เป็นรายบุคคลใช้เวลาคนละ 15 นาที

อุปกรณ์ที่ใช้ วิดีทัศน์เรื่อง การแสดงความรู้สึกชอบ

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนา และซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการแสดงความรู้สึกชอบ ว่านักเรียนเคยเรียนมาบ้างหรือไม่ อย่างไร

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวลีทัศนเกี่ยวกับบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษ ที่ใช้ในการแสดงความรู้สึกชอบ หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูดตามวลีทัศน ในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่ว เมื่อพูดตามครบทุกวลีและประโยคแล้ว ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนพูด

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการถามและตอบชื่อ ที่อยู่ และหมายเลขโทรศัพท์อีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดพูดวลีหรือประโยคภาษาอังกฤษ วลีหรือประโยคใด ไม่ถูกต้องในด้านใด ผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีหรือประโยคนั้นใหม่อีกครั้งเดียวโดยใช้วลีทัศนเป็นแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบทสนทนาชุดเดิมที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และผู้วิจัยจะให้การให้ข้อมูลย้อนกลับ แก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียนได้เรียนรู้จากแม่แบบและการให้ข้อมูลย้อนกลับแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

อุปกรณ์การเรียนการสอน

1. วิดีทัศน์
2. เอกสารประกอบการพูด
3. เอกสารประกอบการพูด ก่อนให้การให้ข้อมูลย้อนกลับ

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจของนักเรียนขณะดูวิดีโอ
2. สังเกตจากความสนใจและการตอบคำถามและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
3. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรม

รายละเอียดโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ
การทดลองครั้งที่ 13

เรื่อง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการถามและตอบเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังกระทำ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวลี และประโยค ในการใช้ภาษาในการถามและตอบเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังกระทำโดยการฟังและพูด
2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการถามและตอบเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังกระทำ

เวลา เป็นรายบุคคลใช้เวลาคนละ 15 นาที

อุปกรณ์ที่ใช้ วิดีทัศน์เรื่อง การถามและตอบเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังกระทำ

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนา และซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการถามและตอบเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังกระทำ ว่านักเรียนเคยเรียนมาบ้างหรือไม่ อย่างไร

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิดิทัศน์เกี่ยวกับบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษ ที่ใช้ในการถามและตอบเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังกระทำ หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น รู้สึกเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนพูดตามวิดิทัศน์ ในด้านการออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่ว เมื่อพูดตามครบทุกวลีและประโยคแล้ว ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น รู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนพูด

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดบทสนทนาที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการถามและตอบเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังกระทำอีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดพูดวลีหรือประโยคภาษาอังกฤษวลีหรือประโยคใดไม่ถูกต้องในด้านใด ผู้วิจัยจะให้นักเรียนพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษที่มีวลีหรือประโยคนั้นใหม่อีกครั้งเดียวโดยใช้วิดิทัศน์เป็นแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนพูดบทสนทนาชุดเดิมที่มีวลีและประโยคภาษาอังกฤษชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และผู้วิจัยจะให้การให้ข้อมูลย้อนกลับ แก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่นักเรียนได้เรียนรู้จากแม่แบบและการให้ข้อมูลย้อนกลับแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

อุปกรณ์การเรียนการสอน

1. วิดีทัศน์
2. เอกสารประกอบการพูด
3. เอกสารประกอบการพูด ก่อนให้การให้ข้อมูลย้อนกลับ

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจของนักเรียนขณะดูวิดีโอ
2. สังเกตจากความสนใจและการตอบคำถามและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
3. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรม

รายละเอียดโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

การทดลองครั้งที่ 14

เรื่อง ปัจฉินิเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนสรุปผลที่ได้จากการทดลองโดยใช้โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

เวลา 50 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนกล่าวถึงผลที่ได้จากการทดลองหลังจากนั้นผู้วิจัยกล่าวสรุปเพิ่มเติม
2. ผู้วิจัยกล่าวขบใจนักเรียนทุกคนและกล่าวปิดการทดลอง

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจและการตอบคำถามของนักเรียน
2. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรม

วิดิทัศน์ เรื่อง การถามและตอบข้อ ที่อยู่ และหมายเลขโทรศัพท์

จุดมุ่งหมาย 1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับสำนวนและประโยค การใช้ภาษาในการถามและตอบ
ชื่อ ที่อยู่ และหมายเลขโทรศัพท์โดยการฟังและพูด

2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านออกเสียง
ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการถามและตอบชื่อ ที่อยู่ และหมายเลขโทรศัพท์

บทสนทนา

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและสังเกตการออกเสียง การใช้ภาษา และความคล่องแคล่ว
ในการพูดของเจ้าของภาษาในบทสนทนาต่อไปนี้

At David's house

DAVID : My name's David Riley. This is my house.
My address is 9 Hollywood Road, Kensington.

At Studio Scene

NATALIE : Kevin..Dutcher. What's your address ?

KEVIN : George Hotel, 10 North Street, London N1.

NATALIE : North Street, London N1. What's your telephone number ?

KEVIN : 2 8 1 0 6 4 0

การออกเสียง

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและสังเกตการเน้นเสียง การพูดขึ้นลงเสียงในประโยค และตำแหน่งของเจ้าของภาษา

CAPTIONS	:	My name is David Riley.	** (แต่ละประโยคจะ
	:	My address is 9 Hollywood Road,	เว้นระยะเวลาให้
		Kensington.	นักเรียนพูดตาม)
	:	My telephone number is 2810640.	
	:	What's your name ?	
	:	What's your address ?	
	:	What's your telephone number ?	

การใช้ภาษา

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและสังเกตการใช้คำศัพท์ การใช้รูปประโยคที่ถูกต้อง
ในบทสนทนาภาษาอังกฤษ

CAPTIONS : What's your name ?
My name is David Riley.
: What's your address ?
My address is 9 Hollywood Road, Kensington.
: What's your telephone number ?
My telephone number is 2 8 1 0 6 4 0.

ความคล้องแกล้ว

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและพูดตามบทสนทนา

At David's house

DAVID : My name's David Riley. This is my house.
My address is 9 Hollywood Road, Kensington.

At Studio Scene

NATALIE : Kevin..Dutcher. What's your address ?
KEVIN : George Hotel, 10 North Street, London N1.
NATALIE : North Street, London N1. What's your telephone number ?
KEVIN : 2 8 1 0 6 4 0

วิดิทัศน์ เรื่อง การทักทายในช่วงเวลาต่าง ๆ

จุดมุ่งหมาย 1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับสำนวนและประโยค การใช้ภาษาในการทักทายในช่วงเวลาต่าง ๆ โดยการฟังและพูด

2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการทักทายในช่วงเวลาต่าง ๆ

บทสนทนา

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและสังเกตการออกเสียง การใช้ภาษา และความคล่องแคล่ว
ในการพูดของเจ้าของภาษาในบทสนทนาต่อไปนี้

At David's front door (in the morning)

DAVID	:	Good morning.
NEIGHBOUR	:	Good morning.
POSTMAN	:	Morning.
DAVID	:	Good morning.

At a telephone box (in the afternoon)

WOMAN	:	Hello, Natalie.
NATALIE	:	Hello.
NATALIE	:	Good afternoon.
MAN	:	Good afternoon.

At a restaurant (in the evening)

WAITRESS	:	Good evening.
KEVIN	:	Good evening.
WAITRESS	:	Table for one.
KEVIN	:	Yes, please.
WAITRESS	:	This way, Sir.

การออกเสียง

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและสังเกตการเน้นเสียง การพูดขึ้นลงเสียงในประโยค
และสำเนียงของเจ้าของภาษา

CAPTIONS	:	Good morning.	** (แต่ละประโยคจะ
	:	Good afternoon.	เว้นระยะเวลาให้
	:	Good evening.	นักเรียนพูดตาม)

การใช้ภาษา

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและสังเกตการใช้คำศัพท์ การใช้รูปประโยคที่ต้องการ
ในบทสนทนาภาษาอังกฤษ

CAPTIONS	:	Good morning. (ใช้ทักทายในตอนเช้า)
	:	Good afternoon. (ใช้ทักทายในตอนกลางวัน)
	:	Good evening. (ใช้ทักทายในตอนเย็น)

ความคล้องแคล้ว

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและพูดตามบทสนทนา

At David's front door (in the morning)

DAVID	:	Good morning.
NEIGHBOUR	:	Good morning.
POSTMAN	:	Morning.
DAVID	:	Good morning.

At a telephone box (in the afternoon)

WOMAN	:	Hello, Natalie.
NATALIE	:	Hello.
NATALIE	:	Good afternoon.
MAN	:	Good afternoon.

At a restaurant (in the evening)

WAITRESS	:	Good evening.
KEVIN	:	Good evening.
WAITRESS	:	Table for one.
KEVIN	:	Yes, please.
WAITRESS	:	This way, Sir.

วิดิทัศน์ เรื่อง การทักทายบุคคลอื่น

จุดมุ่งหมาย 1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับสำนวนและประโยค การใช้ภาษาในการทักทายบุคคลอื่นโดยการฟังและพูด

2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านออกเสียง คำการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการทักทายบุคคลอื่น

บทสนทนา

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและสังเกตการออกเสียง การใช้ภาษา และความคล่องแคล่ว
ในการพูดของเจ้าของภาษาในบทสนทนาต่อไปนี้

At the MAP Reception

HALL	:	Hello, Susan.
SUSAN	:	Hello, Tom. How are you ?
HALL	:	I'm fine, thank you. How are you ?
SUSAN	:	Fine, thanks.

การออกเสียง

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและสังเกตการเน้นเสียง การพูดขึ้นลงเสียงในประโยค
และสำเนียงของเจ้าของภาษา

CAPTIONS	:	Hello.	**(แต่ละประโยคจะ
	:	How are you ?	เว้นระยะเวลาให้
	:	I'm fine, thank you.	นักเรียนพูดตาม)
	:	Fine, thanks.	

การใช้ภาษา

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและสังเกตการใช้คำศัพท์ การใช้รูปประโยคที่ถูกต้อง
ในบทสนทนาภาษาอังกฤษ

CAPTIONS	:	<u>Hello.</u>
	:	<u>How are you ?</u>
	:	<u>I'm fine, thank you.</u>
	:	<u>Fine, thanks.</u>

ความคล้องแคล้ว

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและพูดตามบทสนทนา

At the MAP Reception

HALL : Hello, Susan. ,
SUSAN : Hello, Tom. How are you ?
HALL : I'm fine, thank you. How are you ?
SUSAN : Fine, thanks.

วິดิทัศน์ เรื่อง การแนะนำบุคคลอื่น

จุดมุ่งหมาย 1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับสำนวนและประโยค การใช้ภาษาในการแนะนำบุคคลอื่นโดยการฟังและพูด

2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการแนะนำบุคคลอื่น

บทสนทนา

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและสังเกตการออกเสียง การใช้ภาษา และความคล่องแคล่วในการพูดของเจ้าของภาษาในบทสนทนาต่อไปนี้

At the MAP Reception

HALL	:	Hello, Paul. How are you ?
COOK	:	I'm fine, thanks. How are you ?
HALL	:	I'm very well, thank you. Susan, this is Paul Cook. Paul, this is Susan Warren.
COOK	:	How do you do.
SUSAN	:	How do you do.

การออกเสียง

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและสังเกตการเน้นเสียง การพูดขึ้นลงเสียงในประโยค และสำเนียงของเจ้าของภาษา

CAPTIONS	:	Susan, this is Paul Cook.	** (แต่ละประโยคจะ
	:	Paul, this is Susan Warren.	เว้นระยะเวลาให้
	:	How do you do.	นักเรียนพูดตาม)
	:	How do you do.	

การใช้ภาษา

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและสังเกตการใช้คำศัพท์ การใช้รูปประโยคที่ถูกต้อง

ในบทสนทนาภาษาอังกฤษ

CAPTIONS : Susan, this is Paul Cook.
 : Paul, this is Susan Warren.
 : How do you do.
 : How do you do.

ความคล้องแคลว

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและพูดตามบทสนทนา

At the MAP Reception

HALL : Hello, Paul. How are you ?
 COOK : I'm fine, thanks. How are you ?
 HALL : I'm very well, thank you. Susan, this is Paul Cook.
 Paul, this is Susan Warren.
 COOK : How do you do.
 SUSAN : How do you do.

วีดิทัศน์ เรื่อง การกล่าวลา

- จุดมุ่งหมาย 1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับสำนวนและประโยค การใช้ภาษาในการกล่าวลา โดยการฟังและพูด
2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในค่านอกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการกล่าวลา

บทสนทนา

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและสังเกตการออกเสียง การใช้ภาษา และความคล่องแคล่ว ในการพูดของเจ้าของภาษาในบทสนทนาต่อไปนี้

At Studio Scene

HARRY	:	Morning, Mrs.Harrison.
WOMAN	:	Good morning, Mr.Lewis.How are you ?
HARRY	:	I'm fine thank you. How are you ?
WOMAN	:	Fine, thanks. Goodbye.
HARRY	:	Goodbye.
JOHN	:	Hello, Harry. How are you ?
HARRY	:	Fine, thanks. And you ?
JOHN	:	Fine. Bye.
HARRY	:	Bye.

การออกเสียง

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและสังเกตการเน้นเสียง การพูดขึ้นลงเสียงในประโยค และสำเนียงของเจ้าของภาษา

CAPTIONS	:	Goodbye	**(แต่ละประโยคจะ
	:	Bye	เว้นระยะเวลาให้
	:	I'm fine. You're fine. We're fine.	นักเรียนพูดตาม)
		She's fine.	

การใช้ภาษา

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและสังเกตการใช้คำศัพท์ การใช้รูปประโยคที่ถูกต้อง

ในบทสนทนาภาษาอังกฤษ

CAPTIONS : Goodbye
 : Bye
 : I'm fine. You're fine. We're fine. She's fine.

ความคล้องแคล้ว

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและพูดตามบทสนทนา

At Studio Scene

HARRY : Morning, Mrs.Harrison.
 WOMAN : Good morning, Mr.Lewis.How are you ?
 HARRY : I'm fine thank you. How are you ?
 WOMAN : Fine, thanks. Goodbye.
 HARRY : Goodbye.

JOHN : Hello, Harry. How are you ?
 HARRY : Fine, thanks. And you ?
 JOHN : Fine. Bye.
 HARRY : Bye.

วิทัศน์ เรื่อง การแนะนำสมาชิกในครอบครัว

จุดมุ่งหมาย 1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับสำนวนและประโยค การใช้ภาษาในการแนะนำสมาชิกในครอบครัวโดยการฟังและพูด

2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการแนะนำสมาชิกในครอบครัว

บทสนทนา

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและสังเกตการออกเสียง การใช้ภาษา และความคล่องแคล่วในการพูดของเจ้าของภาษาในบทสนทนาต่อไปนี้

At Sally's house

SALLY : Mum, this is my friend, Lucy.

BARBARA : Hello, Lucy.

LUCY : Hello, Mrs. Hall.

Kate, Sally's sister, comes in - she's about twenty - eight;

SALLY : This is my sister, Kate.

KATE : Hello.

LUCY : Hello.

SALLY : And this is my brother, Bob.

BOB : Hi.

LUCY : Hello.

SALLY : Where's Dad ?

KATE : He's in the garden.

SALLY : And that's my father.

การออกเสียง

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและสังเกตการเน้นเสียง การพูดขึ้นลงเสียงในประโยค
และสำเนียงของเจ้าของภาษา

CAPTIONS	:	This is Sally.	** (แต่ละประโยคจะ
	:	This is my friend.	เว้นระยะเวลาให้
	:	This is my sister.	นักเรียนพูดตาม)
	:	This is my brother.	
	:	This is my mother.	
	:	This is my father.	

การใช้ภาษา

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและสังเกตการใช้คำศัพท์ การใช้รูปประโยคที่ถูกต้อง
ในบทสนทนาภาษาอังกฤษ

CAPTIONS	:	<u>This is</u> Sally.
	:	This is my <u>friend</u> .
	:	This is my <u>sister</u> .
	:	This is my <u>brother</u> .
	:	This is my <u>mother</u> .
	:	This is my <u>father</u> .

ความคล้องแคล้ว

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและพูดตามบทสนทนา

At Sally's house

SALLY	:	Mum, this is my friend, Lucy.
BARBARA	:	Hello, Lucy.
LUCY	:	Hello, Mrs. Hall.
Kate, Sally's sister, comes in - she's about twenty - eight;		
SALLY	:	This is my sister, Kate.
KATE	:	Hello.
LUCY	:	Hello.
SALLY	:	And this is my brother, Bob.

BOB : Hi.
LUCY : Hello.
SALLY : Where's Dad ?
KATE : He's in the garden.
SALLY : And that's my father.

วິดิทัศน์ เรื่อง การถามและตอบเกี่ยวกับสถานที่อยู่อาศัยและอาชีพ

จุดมุ่งหมาย 1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับสำนวนและประโยค การใช้ภาษาในการถามและตอบเกี่ยวกับสถานที่อยู่อาศัยและอาชีพโดยการฟังและพูด

2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านออกเสียงด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการเกี่ยวกับสถานที่อยู่อาศัยและที่ทำงาน

บทสนทนา

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและสังเกตการออกเสียง การใช้ภาษา และความคล่องแคล่วในการพูดของเจ้าของภาษาในบทสนทนาต่อไปนี้

At Studio Scene

DAVID	:	Where does he live ?
KEVIN	:	In the USA.
DAVID	:	Yes, but where in the USA ?
KEVIN	:	San Francisco.
DAVID	:	What does he do ?
KEVIN	:	He's an engineer.

การออกเสียง

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและสังเกตการเน้นเสียง การพูดขึ้นลงเสียงในประโยค และสำเนียงของเจ้าของภาษา

CAPTIONS	:	Where does he live ?	** (แต่ละประโยคจะ
	:	He lives in the USA.	เว้นระยะเวลาให้
	:	What does he do ?	นักเรียนพูดตาม)
	:	He's an engi neer.	

การใช้ภาษา

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและสังเกตการใช้คำศัพท์ การใช้รูปประโยคที่ถูกต้อง
ในบทสนทนาภาษาอังกฤษ

CAPTIONS : Where does he live ?
: He lives in the USA.
: What does he do ?
: He's an engi neer.

ความคล้องแคล้ว

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและพูดตามบทสนทนา

At Studio Scene

DAVID : Where does he live ?
KEVIN : In the USA.
DAVID : Yes, but where in the USA ?
KEVIN : San Francisco.
DAVID : What does he do ?
KEVIN : He's an engineer.

วิทัศน์ เรื่อง การสั่งอาหารและเครื่องดื่ม

จุดมุ่งหมาย 1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับสำนวนและประโยค การใช้ภาษาในการสั่งอาหารและเครื่องดื่มโดยการฟังและพูด

2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านออกเสียง คำการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการสั่งอาหารและเครื่องดื่ม

บทสนทนา

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและสังเกตการออกเสียง การใช้ภาษา และความคล่องแคล่ว
ในการพูดของเจ้าของภาษาในบทสนทนาต่อไปนี้

At Studio Scene

NATALIE	:	What would you like to drink ?
DAVID	:	I'd like tea, please.
NATALIE	:	Milk ?
DAVID	:	Yes, please.
NATALIE	:	Sugar ?
DAVID	:	No, thank you. Thanks.
NATALIE	:	What would you like to eat ?
DAVID	:	I'd like an apple, please. Thank you.

การออกเสียง

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและสังเกตการเน้นเสียง การพูดขึ้นลงเสียงในประโยค
และสำเนียงของเจ้าของภาษา

CAPTIONS	:	What would you like to drink ?	**(แต่ละประโยคจะ
	:	I would like tea, please.	เว้นระยะเวลาให้
	:	I'd like tea, please.	นักเรียนพูดตาม)
	:	What would you like to eat ?	
	:	I'd like an apple, please.	

การใช้ภาษา

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและสังเกตการใช้คำศัพท์ การใช้รูปประโยคที่ถูกต้อง

ในบทสนทนาภาษาอังกฤษ

CAPTIONS : What would you like to drink ?
 : I would like tea, please.
 : I'd like tea, please
 : What would you like to eat ?
 : I'd like an apple, please.

ความคล้องแคล้ว

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและพูดตามบทสนทนา

At Studio Scene

NATALIE : What would you like to drink ?
 DAVID : I'd like tea, please.
 NATALIE : Milk ?
 DAVID : Yes, please.
 NATALIE : Sugar ?
 DAVID : No, thank you. Thanks.
 NATALIE : What would you like to eat ?
 DAVID : I'd like an apple, please. Thank you.

วิธีทัศน เรื่อง การถามเกี่ยวกับการซื้อของ

จุดมุ่งหมาย 1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับสำนวนและประโยค การใช้ภาษาในการถามเกี่ยวกับการซื้อของโดยการฟังและพูด

2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการถามเกี่ยวกับการซื้อของ

บทสนทนา

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและสังเกตการออกเสียง การใช้ภาษา และความคล่องแคล่ว
ในการพูดของเจ้าของภาษาในบทสนทนาต่อไปนี้

At a Newsagent's

BRADY	:	Can I have a pen, please ?
SHOPKEEPER	:	Yes. Which one ?
BRADY	:	That one.
SHOPKEEPER	:	This one.
BRADY	:	No. That one.

การออกเสียง

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและสังเกตการเน้นเสียง การพูดขึ้นลงเสียงในประโยค
และสำเนียงของเจ้าของภาษา

CAPTIONS	:	Can I have a pen, please ?	**(แต่ละประโยคจะ
	:	Which one ?	เว้นระยะเวลาให้
	:	That one.	นักเรียนพูดตาม)
	:	This one ?	
	:	No. That one.	

การใช้ภาษา

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและสังเกตการใช้คำศัพท์ การใช้รูปประโยคที่ถูกต้อง

ในบทสนทนาภาษาอังกฤษ

- CAPTIONS : Can I have a pen, please ?
 : Which one ?
 : That one.
 : This one ?
 : No. That one.

ความคล้องแคล้ว

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและพูดตามบทสนทนา

At a Newsagent's

- BRADY : Can I have a pen, please ?
 SHOPKEEPER : Yes. Which one ?
 BRADY : That one.
 SHOPKEEPER : This one.
 BRADY : No. That one.

วິดิทัศน์ เรื่อง การถามราคาสินค้า

จุดมุ่งหมาย 1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับสำนวนและประโยค การใช้ภาษาในการถามราคา
สินค้าโดยการฟังและพูด

2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านออกเสียง
ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการถามราคาสินค้า

บทสนทนา

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและสังเกตการออกเสียง การใช้ภาษา และความคล่องแคล่ว
ในการพูดของเจ้าของภาษาในบทสนทนาต่อไปนี้

At a Newsagent's

SHOPKEEPER : Anything else ?
BRADY : Yes, I'd like some envelopes. How much are these ?
SHOPKEEPER : Two pounds thirty, sir ?
BRADY : And how much are those ?
SHOPKEEPER : Twenty pence each, sir.
BRADY : OK. I'd like these and six of those.
SHOPKEEPER : Anything else ?

การออกเสียง

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและสังเกตการเน้นเสียง การพูดขึ้นลงเสียงในประโยค
และสำเนียงของเจ้าของภาษา

CAPTIONS	:	How much are these ?	** (แต่ละประโยคจะ
	:	How much are those ?	เว้นระยะเวลาให้
	:	Twenty pence, each.	นักเรียนพูดตาม)
	:	I'd like these...	
	:	...and six of those.	
	:	Anything else ?	

การใช้ภาษา

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและสังเกตการใช้คำศัพท์ การใช้รูปประโยคที่ถูกต้อง

ในบทสนทนาภาษาอังกฤษ

- CAPTIONS : How much are these ?
 : How much are those ?
 : Twenty pence, each.
 : I'd like these and six of those.
 : Anything else ?

ความคล้องแคล้ว

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและพูดตามบทสนทนา

At a Newsagent's

- SHOPKEEPER : Anything else ?
 BRADY : Yes, I'd like some envelopes. How much are these ?
 SHOPKEEPER : Two pounds thirty, sir ?
 BRADY : And how much are those ?
 SHOPKEEPER : Twenty pence each, sir.
 BRADY : OK. I'd like these and six of those.
 SHOPKEEPER : Anything else ?

วິทัศน์ เรื่อง การแสดงความรู้สึกรักชอบ

จุดมุ่งหมาย 1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับสำนวนและประโยค การใช้ภาษาในการแสดงความรู้สึกชอบโดยการฟังและพูด

2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านออกเสียง ด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการแสดงความรู้สึกชอบ

บทสนทนา

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและสังเกตการออกเสียง การใช้ภาษา และความคล่องแคล่ว ในการพูดของเจ้าของภาษาในบทสนทนาต่อไปนี้

At Studio Scene

DAVID : What do you like doing in you spare time ?
SLOB : Hello. I like sport.
It's good for you. I like athletics.
I like watching atnletics.

การออกเสียง

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและสังเกตการเน้นเสียง การพูดขึ้นลงเสียงในประโยค และสำเนียงของเจ้าของภาษา

CAPTIONS : What do you like doing ? ****(แต่ละประโยคจะ**
: I like sport. **เว้นระยะเวลาให้**
: I like watching athletics. **นักเรียนพูดตาม)**
: It's good for you.

การใช้ภาษา

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและสังเกตการใช้คำศัพท์ การใช้รูปประโยคที่ถูกต้อง ในบทสนทนาภาษาอังกฤษ

CAPTIONS : What do you like doing ?
: I like sport.
: I like watching athletics.
: It's good for you.

ความคล่องแคล่ว

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและพูดตามบทสนทนา

At Studio Scene

DAVID : What do you like doing in you spare time ?

SLOB : Hello. I like sport.

It's good for you. I like athletics.

I like watching athletics.

วิดิทัศน์ เรื่อง การถามและตอบสิ่งที่กำลังกระทำ

จุดมุ่งหมาย 1. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับสำนวนและประโยค การใช้ภาษาในการถามและตอบสิ่งที่กำลังกระทำโดยการฟังและพูด

2. เพื่อให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในด้านออกเสียงด้านการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วในการถามและตอบสิ่งที่กำลังกระทำ

บทสนทนา

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและสังเกตการออกเสียง การใช้ภาษา และความคล่องแคล่ว
ในการพูดของเจ้าของภาษาในบทสนทนาต่อไปนี้

At the MAP Office

RITA	:	Hello.
JULIA	:	Hello.
RITA	:	Julia, what are you doing ?
JULIA	:	Oh. I'm reading German.
RITA	:	Sandra and I ... we're going for lunch.
		Would you like to come ?
JULIA	:	No, thank you. Not today.

การออกเสียง

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและสังเกตการเน้นเสียง การพูดขึ้นลงเสียงในประโยค
และสำเนียงของเจ้าของภาษา

CAPTIONS	:	What are you doing ?	**(แต่ละประโยคจะ
	:	I'm reading German.	เว้นระยะเวลาให้
	:	I am reading German.	นักเรียนพูดตาม)
	:	We're going for lunch.	
	:	We are going for lunch.	

การใช้ภาษา

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและสังเกตการใช้คำศัพท์ การใช้รูปประโยคที่ถูกต้อง

ในบทสนทนาภาษาอังกฤษ

- CAPTIONS : What are you doing ?
- : I'm reading German.
- : I am reading German.
- : We're going for lunch.
- : We are going for lunch.

ความคล่องแคล่ว

ให้นักเรียนตั้งใจฟังและพูดตามบทสนทนา

At the MAP Office

- RITA : Hello.
- JULIA : Hello.
- RITA : Julia, what are you doing ?
- JULIA : Oh. I'm reading German.
- RITA : Sandra and I ... we're going for lunch.
- : Would you like to come ?
- JULIA : No, thank you. Not today.

แบบประเมินพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษ

ผู้ประเมิน

ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

สถานที่ วันที่ เวลา

คำชี้แจง ให้ผู้สังเกตทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความสามารถที่นักเรียนแสดงตามเกณฑ์ต่อไปนี้

- 5 หมายถึง นักเรียนแสดงความสามารถมากที่สุด
- 4 หมายถึง นักเรียนแสดงความสามารถมาก
- 3 หมายถึง นักเรียนแสดงความสามารถบ้างเป็นบางครั้ง
- 2 หมายถึง นักเรียนแสดงความสามารถน้อย
- 1 หมายถึง นักเรียนแสดงความสามารถน้อยที่สุด

ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง การแสดงออกของนักเรียนในการออกเสียง การใช้ภาษา และความคล่องแคล่วในการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจได้ถูกต้องซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

3.1 การออกเสียง ได้แก่ ความสามารถในการพูดเน้นเสียง (Stress) การพูดขึ้นลงเสียงในประโยค (Intonation) และพูดสำเนียงคล้ายเจ้าของภาษา

3.2 การใช้ภาษา ได้แก่ ความสามารถในการพูดโดยใช้คำศัพท์ได้ถูกต้อง พูดได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และใช้ประโยคในการพูดได้อย่างเหมาะสม

3.3 ความคล่องแคล่ว ได้แก่ ความสามารถในการพูดได้อย่างราบรื่นต่อเนื่องไม่ตะกุกตะกัก และไม่ลังเลในการพูด

ชื่อนักเรียน นามสกุล ชั้น

ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ	ความถี่ของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น					รวม
	5	4	3	2	1	
1. ด้านการออกเสียง						
1.1 การพูดเน้นเสียง						
1.2 การพูดขึ้นลงเสียงในประโยค						
1.3 พูดสำเนียงคล้ายเจ้าของภาษา						
2. ด้านการใช้ภาษา						
2.1 การใช้คำศัพท์ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์						
2.2 ใช้ประโยคในการพูดได้อย่างเหมาะสม						
3. ด้านความคล่องแคล่ว						
3.1 พูดได้ราบรื่นไม่ตะกุกตะกัก						
3.2 ไม่ลังเลในการพูด						

แบบบันทึกพฤติกรรมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

ครั้งที่ กลุ่มทดลองที่ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่
 วิชา ภาษาอังกฤษ สถานที่
 ผู้สังเกต วัน เวลา ที่สังเกต

คำชี้แจง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง การแสดงออกของนักเรียนในการออกเสียง การใช้ภาษา และความคล่องแคล่วในการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจได้ถูกต้องซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

3.1 การออกเสียง ได้แก่ ความสามารถในการพูดเน้นเสียง (Stress) การพูดขึ้นลงเสียงในประโยค (Intonation) และพูดสำเนียงคล้ายเจ้าของภาษา

3.2 การใช้ภาษา ได้แก่ ความสามารถในการพูดโดยใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องพูดได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และใช้ประโยคในการพูดได้อย่างเหมาะสม

3.3 ความคล่องแคล่ว ได้แก่ ความสามารถในการพูดได้อย่างราบรื่นต่อเนื่องไม่ตะกุกตะกัก และไม่ลังเลในการพูด

หมายเหตุ การสังเกตผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

ในช่วงโม่งเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้เวลาประมาณ 50 นาที และบันทึกพฤติกรรมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษตามเกณฑ์ต่อไปนี้

- ในช่วงเวลาของการสังเกตให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมให้ไต่เครื่องหมาย / ลงในช่องตรงกับพฤติกรรมที่แสดงตามจำนวนครั้งของความถี่พฤติกรรม

แบบบันทึกพฤติกรรมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

พฤติกรรมความสามารถใน การพูดภาษาอังกฤษ	ความถี่ของนักเรียนคนที่							
	1	2	3	4	5	6	7	8
1. ด้านการออกเสียง								
1.1 การพูดเน้นเสียง								
1.2 การพูดขึ้นลงเสียงในประโยค								
1.3 พูดสำเนียงคล้ายเจ้าของภาษา								
2. ด้านการใช้ภาษา								
2.1 การใช้คำศัพท์ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์								
2.2 ใช้ประโยคในการพูดได้อย่างเหมาะสม								
3. ด้านความคล่องแคล่ว								
3.1 พูดได้ราบรื่น ไม่ตะกุกตะกัก								
3.2 ไม่ลังเลในการพูด								

แบบสำรวจตัวเสริมแรงทางสังคม

สัปดาห์ที่ วันที่ เดือน พ.ศ.

คำชี้แจง จงเรียงลำดับสิ่งนี้นักเรียนต้องการมากที่สุดไปหาสิ่งนี้นักเรียนต้องการน้อยที่สุด

5 อันดับโดยใส่หมายเลข 1 เป็นสิ่งนี้นักเรียนต้องการมากที่สุด และ 2, 3, 4

และ 5 ตามลำดับความต้องการของนักเรียน

- _____ การให้ครูกล่าวคำชมเชย
- _____ การให้ครูปรบมือชมเชย
- _____ การให้ครูแตะไหล่และกล่าวคำชมเชย
- _____ การให้ครูปรบมือและกล่าวคำชมเชย
- _____ การให้ครูยิ้มและปรบมือชมเชย
- _____ การให้ครูยิ้มและกล่าวคำชมเชย
- _____ อื่น ๆ โปรดระบุ

หมายเหตุ แบบสำรวจนี้ใช้สำรวจทุกสัปดาห์

ภาคผนวก ข

1. แสดงความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม
2. แสดงความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ
3. แสดงคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม
4. แสดงคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ
5. แสดงผลต่างของคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม และนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ
6. กราฟแสดงความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนเป็นรายบุคคลในแต่ละระยะ

ตาราง 4 แสดงความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1
ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม

ระยะ ที่	สัปดาห์	ครั้งที่	นักเรียนคนที่								มัธยฐาน
			1	2	3	4	5	6	7	8	
A ₁	1	1	4	5	7	5	5	5	4	4	4.64
		2	5	5	6	4	4	4	5	5	4.64
	2	1	4	5	7	6	5	4	4	6	4.64
		2	6	6	7	6	5	6	5	4	5.90
มัธยฐาน			4.83	4.83	6.16	5.50	5.16	4.83	4.50	4.83	4.66
B	3	1	11	11	13	13	13	11	8	12	11.78
		2	12	14	14	15	11	14	11	15	14.10
	4	1	16	17	19	19	15	19	14	19	17.10
		2	17	18	24	24	20	22	18	20	20.49
	5	1	20	21	28	29	19	22	19	21	21.17
		2	21	22	31	27	20	23	20	24	22.70
	6	1	22	23	24	33	21	24	21	25	23.35
		2	24	24	33	32	22	24	22	26	24.50
	7	1	25	25	34	34	23	26	23	27	25.70
		2	26	27	35	35	24	28	24	31	27.50
	8	1	29	27	35	37	25	33	26	33	29.50
		2	31	31	37	39	26	35	27	35	35.50
	9	1	32	30	39	41	26	35	27	35	33.48
		2	33	22	40	42	28	36	28	36	34.16
มัธยฐาน			22.51	23.50	31.70	32.00	21.70	24.50	21.50	24.83	24.00
A ₂	10	1	32	31	39	38	25	34	25	35	32.83
		2	33	31	39	37	26	35	26	34	32.83
	11	1	30	29	38	38	26	33	24	33	31.00
		2	31	31	37	39	26	32	25	34	32.00
มัธยฐาน			31.50	30.50	38.50	37.83	26.10	33.50	24.83	33.83	32.00

ตาราง 5 แสดงความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2
ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

ระยะ ที่	สัปดาห์	ครั้งที่	นักเรียนคนที่								มัธยฐาน
			1	2	3	4	5	6	7	8	
A ₁	1	1	7	8	6	5	5	6	7	4	5.90
		2	6	8	8	4	5	5	5	5	5.49
	2	1	8	9	9	5	4	7	6	4	6.50
		2	7	8	8	4	5	7	7	5	7.10
มัธยฐาน			6.83	7.83	5.83	4.50	4.16	6.50	4.16	4.50	5.00
B	3	1	14	16	15	9	9	11	11	14	7.50
		2	11	16	16	11	13	14	16	10	13.00
	4	1	14	21	21	11	15	13	19	15	15.30
		2	16	20	23	13	14	15	20	15	17.30
	5	1	19	32	21	19	20	21	25	20	22.50
		2	23	29	31	21	24	23	26	20	22.70
	6	1	23	32	27	21	23	22	30	22	23.70
		2	25	33	38	22	28	24	32	23	27.50
	7	1	27	39	38	23	29	25	38	24	28.50
		2	28	41	43	25	29	27	43	26	30.10
	8	1	32	42	43	25	30	28	43	28	31.50
		2	33	44	44	30	33	30	45	29	33.30
	9	1	35	47	48	33	33	34	45	29	34.10
		2	36	48	49	34	34	35	45	30	35.50
มัธยฐาน			24.90	32.00	32.50	22.49	26.50	23.70	31.50	23.00	26.80
A ₂	10	1	32	48	46	31	30	32	45	28	33.10
		2	33	46	45	30	32	33	45	27	32.10
	11	1	30	46	44	28	29	30	44	27	32.10
		2	32	45	45	29	30	31	46	28	33.10
มัธยฐาน			30.16	45.83	44.83	29.50	29.83	31.50	44.83	27.50	33.40

ตาราง 6 แสดงคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1
ก่อนและหลังการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม

คนที่	คะแนนความสามารถในการพูด ภาษาอังกฤษ		ผลต่างของคะแนน ความสามารถในการพูด ภาษาอังกฤษ	อันดับ	R -	R +
	หลังการทดลอง	ก่อนการทดลอง				
1	126	19	107	4	0	+4
2	121	21	100	3	0	+3
3	153	28	125	7	0	+7
4	152	21	131	8	0	+8
5	103	19	84	2	0	+2
6	134	19	115	5	0	+5
7	100	18	82	1	0	+1
8	136	19	117	6	0	+8
Mdn	132.50	21.35			ER ⁻ =0	ER ⁺ =36
Q.D	16.50	1.43				

T = 0^{**}

^{**} มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 7 แสดงคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2
ก่อนและหลังการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

คนที่	คะแนนความสามารถในการพูด ภาษาอังกฤษ		ผลต่างของคะแนน ความสามารถในการพูด ภาษาอังกฤษ	อันดับ	R -	R +
	หลังการทดลอง	ก่อนการทดลอง				
1	127	28	99	2	0	+2
2	185	33	152	7	0	+7
3	180	31	149	6	0	+6
4	118	18	100	3	0	+3
5	121	19	102	5	0	+5
6	126	25	101	4	0	+4
7	180	25	155	8	0	+8
8	110	18	92	1	0	+1
Mdn	126.30	25.48			ER ⁻ = 0	ER ⁺ = 36
Q.D	30.79	4.20				

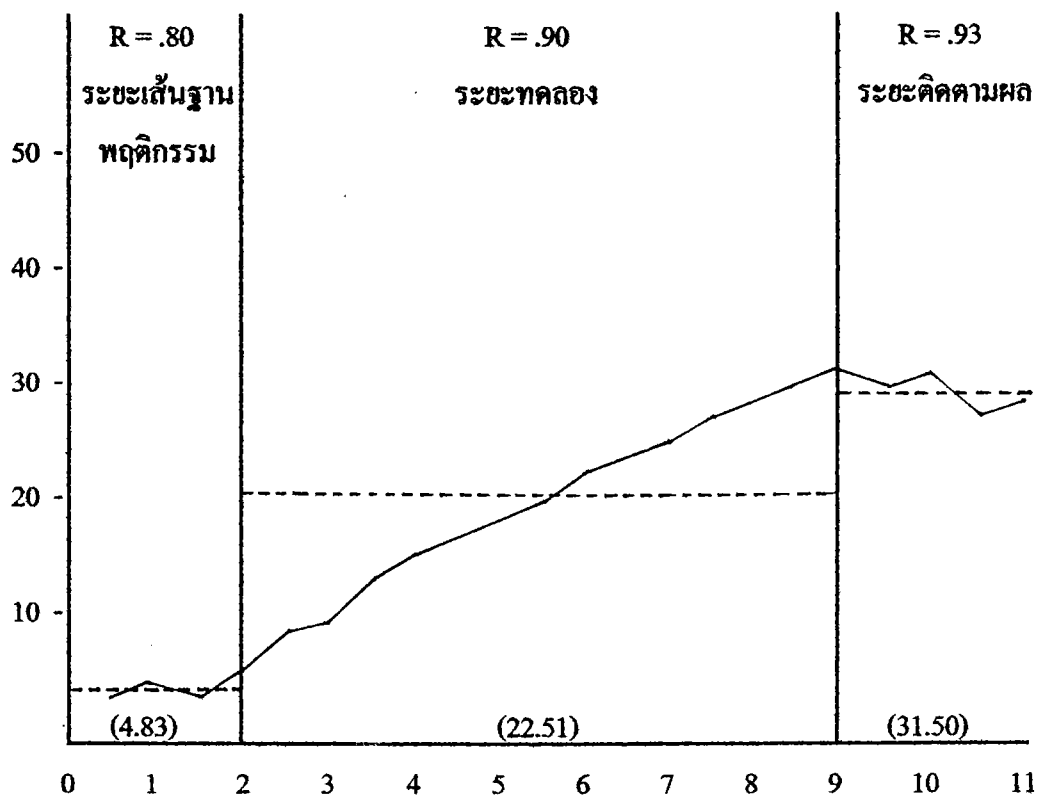
$$T = 0^{**}$$

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 8 แสดงผลต่างของคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง
 ที่ 1 ก่อนและหลังได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคุมกับการเสริมแรงทางสังคมและนักเรียน
 กลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคแม่แบบควบคุมกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

คนที่	กลุ่มทดลองที่ 1				กลุ่มทดลองที่ 2			
	หลังการ ทดลอง	ก่อนการ ทดลอง	ผลต่าง	อันดับ	หลังการ ทดลอง	ก่อนการ ทดลอง	ผลต่าง	อันดับ
1	126	19	107	9	127	28	99	4
2	121	21	100	5.5	185	33	152	15
3	153	28	125	12	180	31	149	14
4	152	21	131	13	118	18	100	5.5
5	103	19	84	2	121	19	102	8
6	134	19	115	10	126	25	101	7
7	100	18	85	1	180	25	155	16
8	136	19	117	11	110	18	92	3
Mdn _{diff}			112.50				106.30	
Q.D. _{diff}			16.50				22.05	

ความดีของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

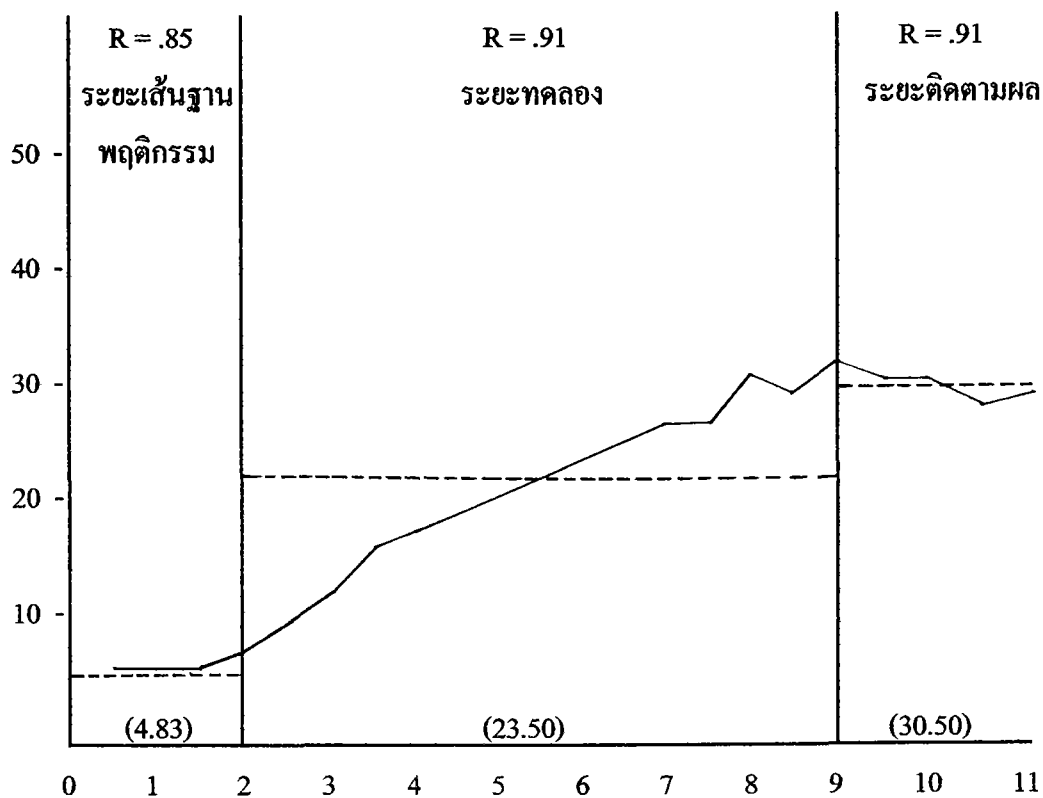

- ความดีของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
- ค่ามัธยฐานของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในแต่ละช่วง
- R = ค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 5 แสดงความดีของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนคนที่ 1

ในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคมตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

———— ความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

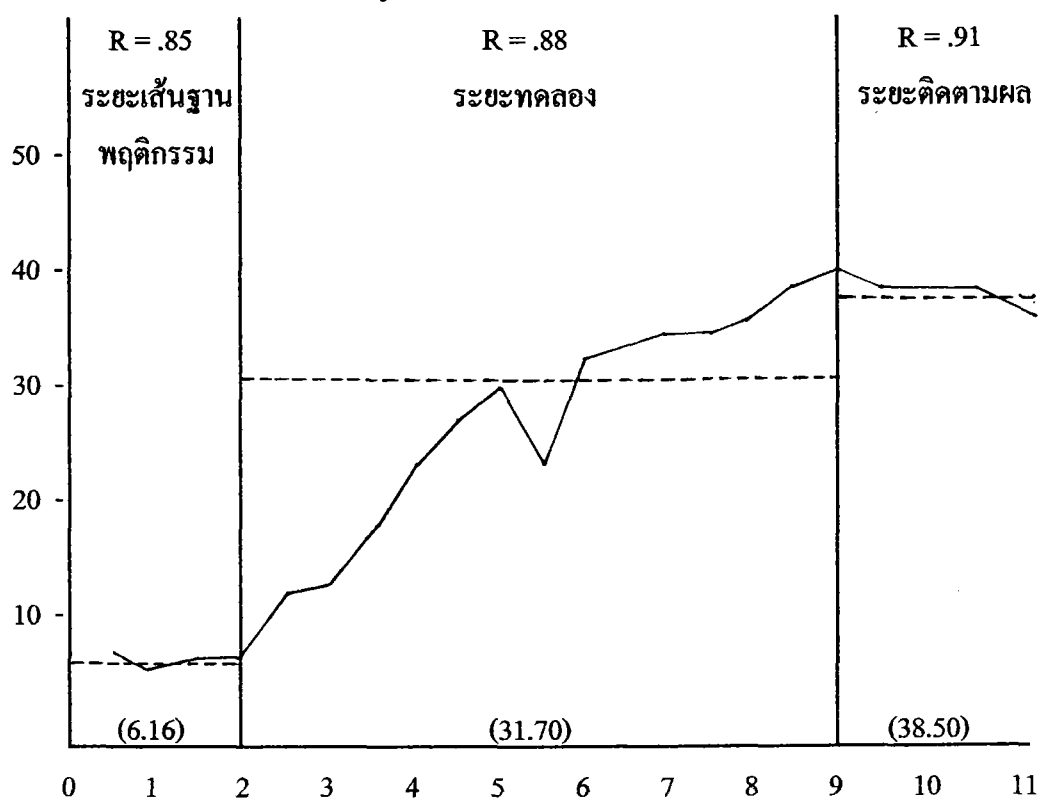
----- ค่ามัธยฐานของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในแต่ละช่วง

R = ค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 6 แสดงความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนคนที่ 2

ในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคมตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

———— ความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

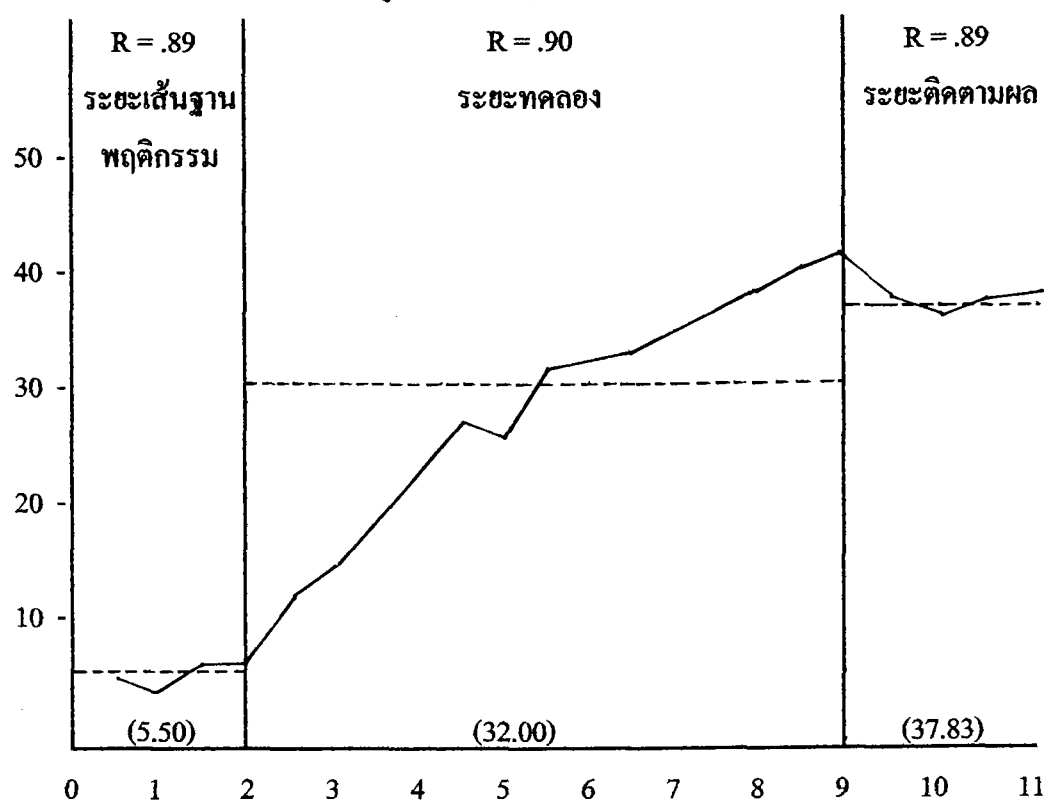
----- ค่ามัธยฐานของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในแต่ละช่วง

R = ค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 7 แสดงความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนคนที่ 3

ในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคมตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

———— ความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

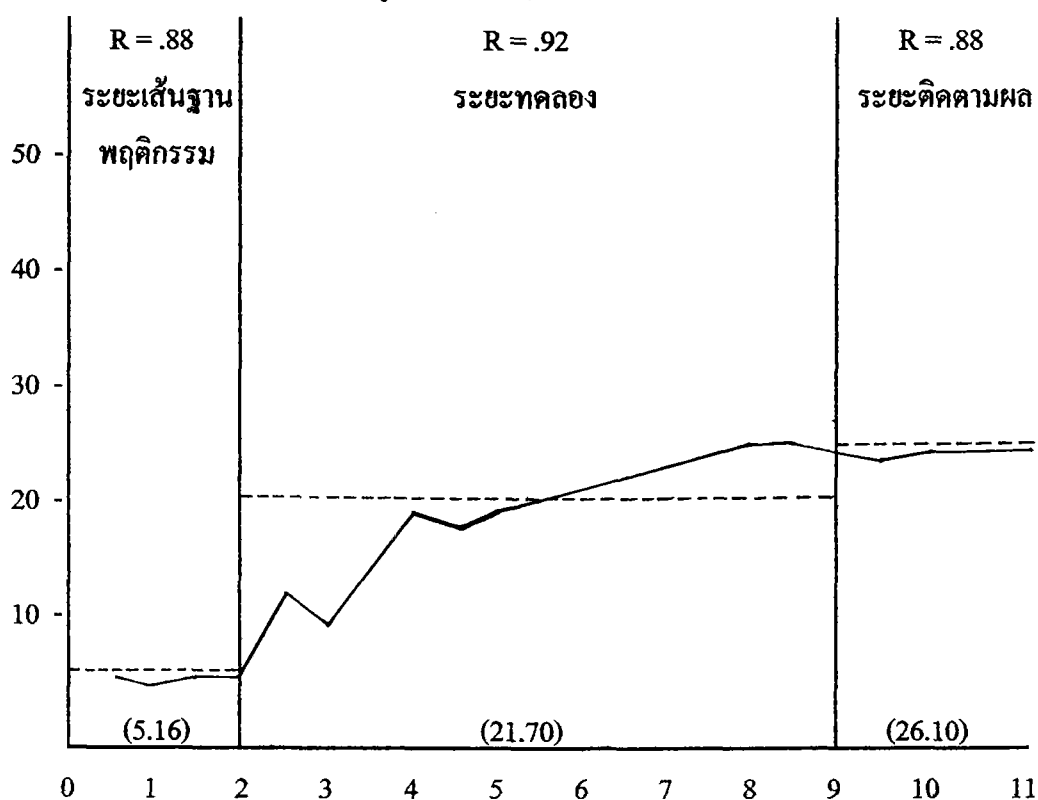
----- ค่ามัธยฐานของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในแต่ละช่วง

R = ค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 8 แสดงความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนคนที่ 4

ในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคมตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

———— ความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

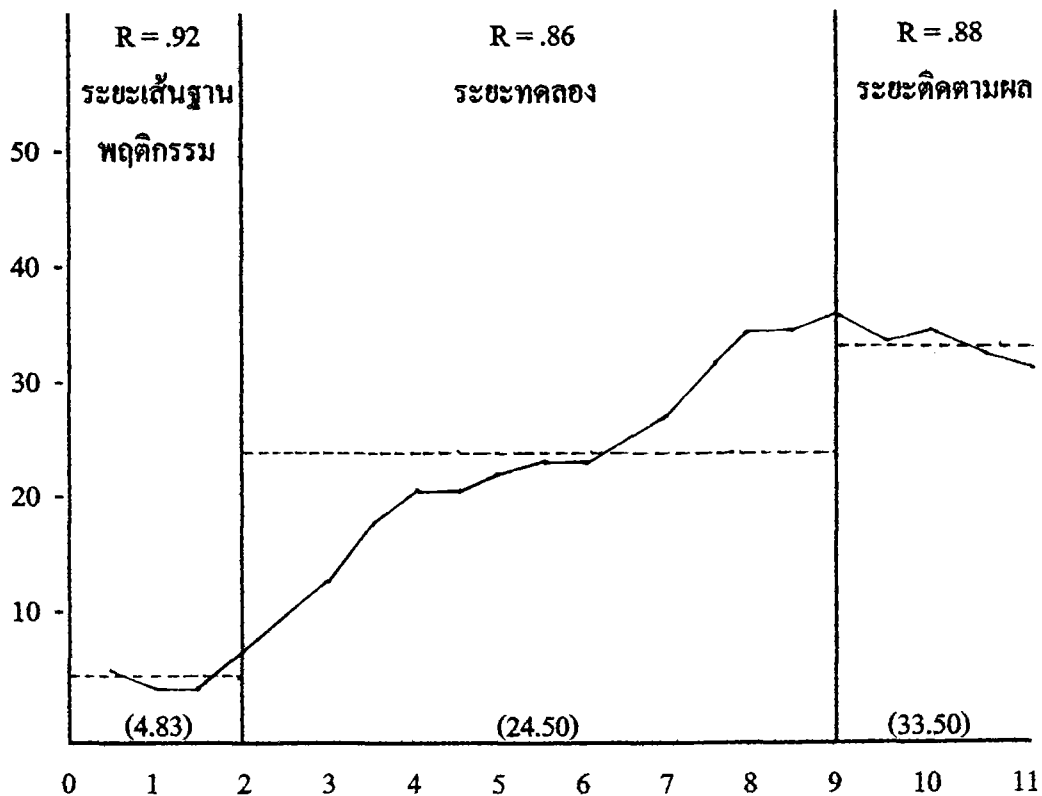
----- ค่ามัธยฐานของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในแต่ละช่วง

R = ค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 9 แสดงความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนคนที่ 5

ในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคมตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

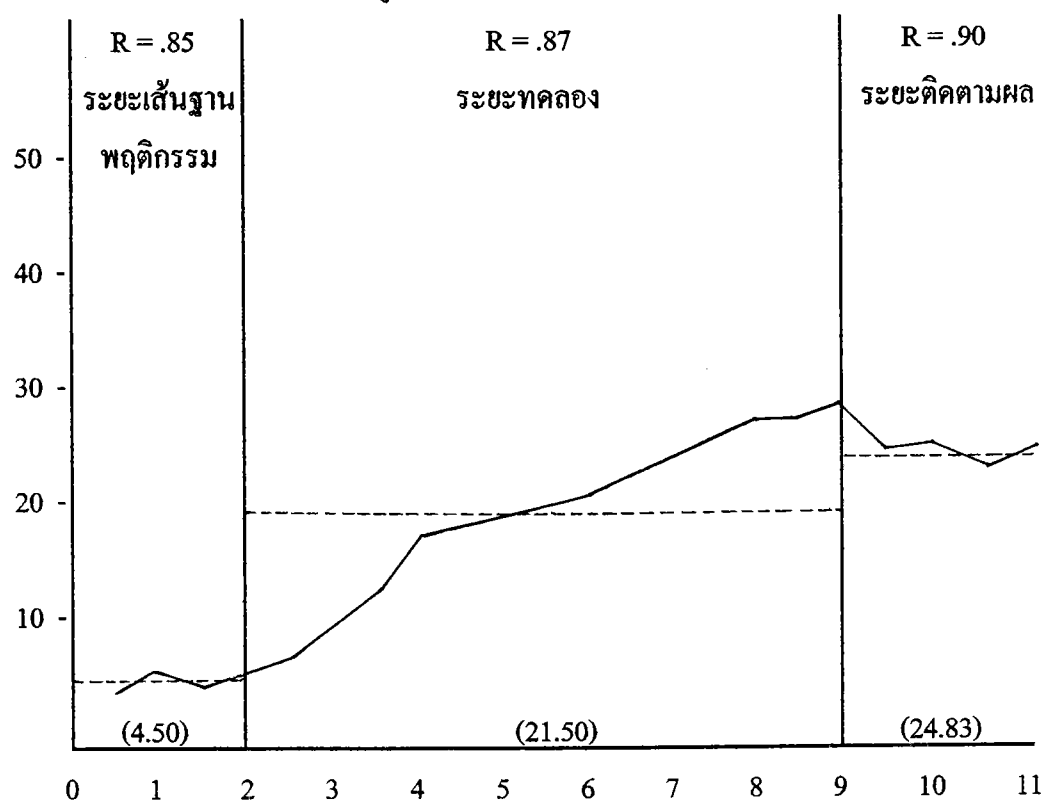

- _____ ความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
 ----- ค่ามัธยฐานของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในแต่ละช่วง
 R = ค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 10 แสดงความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนคนที่ 6

ในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคมตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

_____ ความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

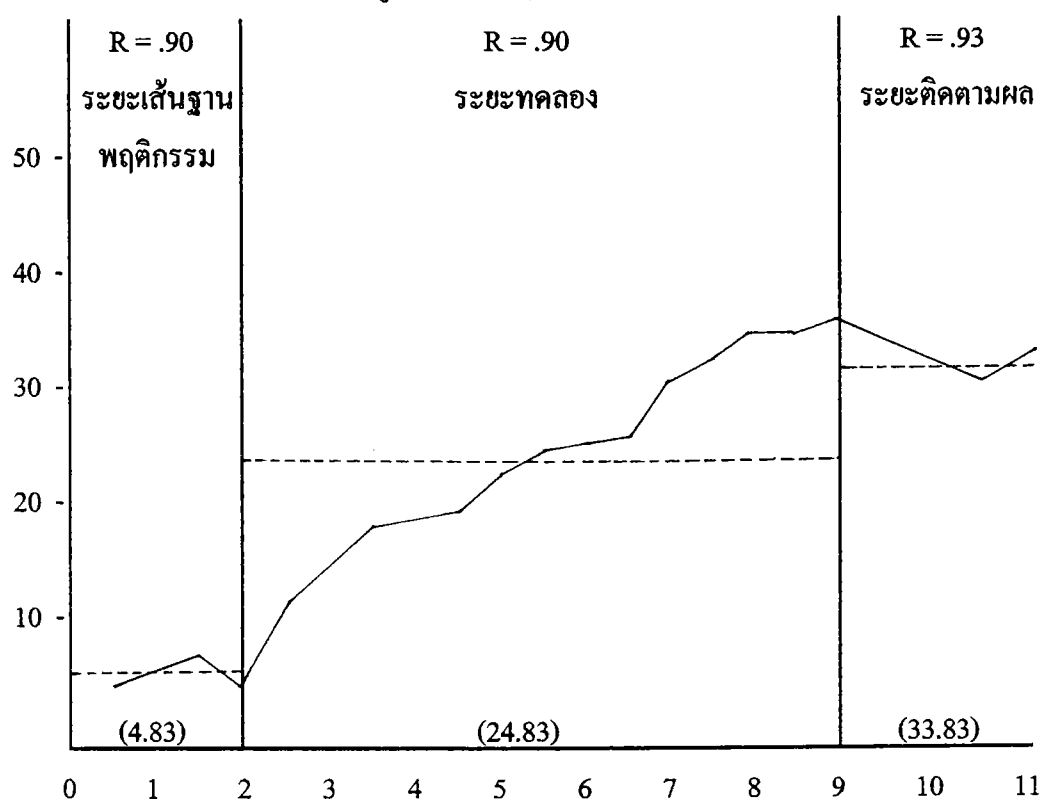
----- ค่ามัธยฐานของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในแต่ละช่วง

R = ค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 11 แสดงความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนคนที่ 7

ในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคมตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

_____ ความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

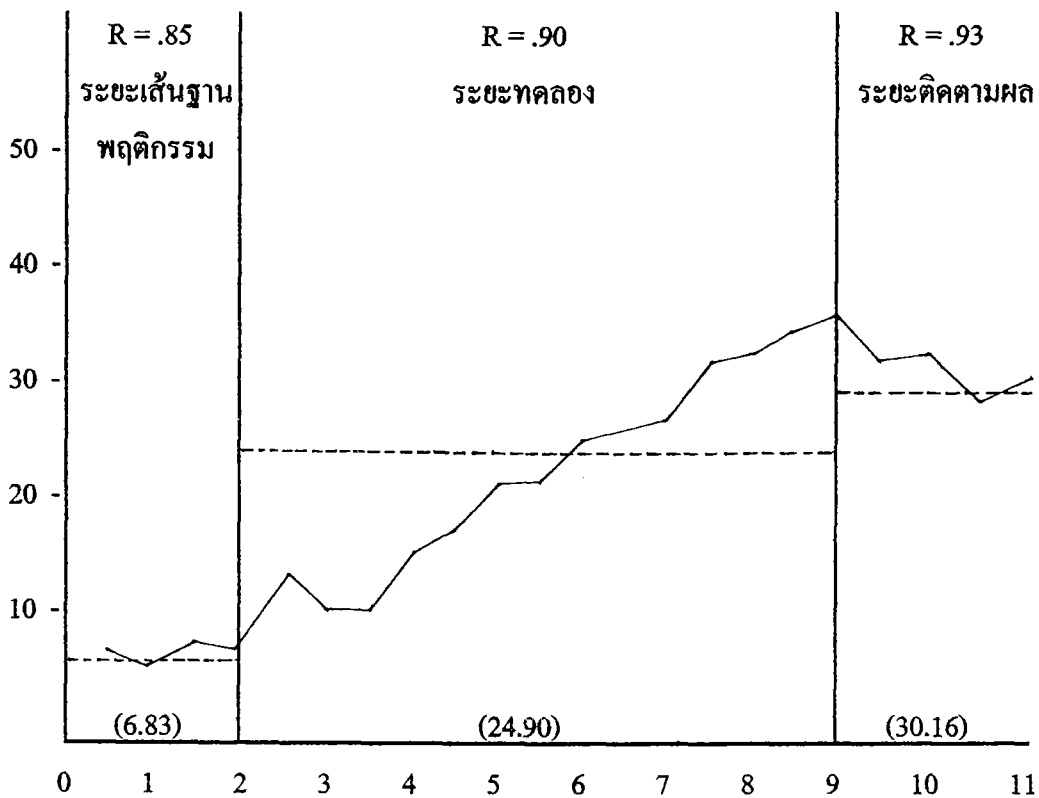
----- ค่ามัธยฐานของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในแต่ละช่วง

R = ค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 12 แสดงความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนคนที่ 8

ในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคมตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

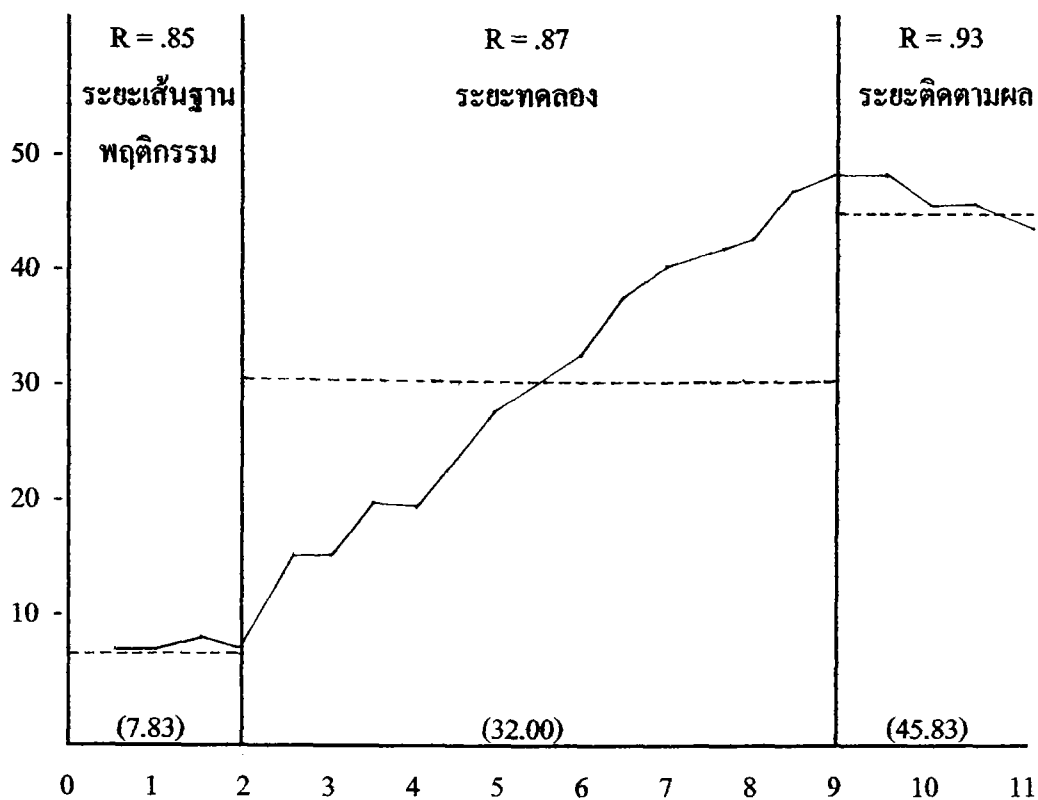

- _____ ความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
- ค่ามัธยฐานของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในแต่ละช่วง
- $R =$ ค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 13 แสดงความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนคนที่ 1

ในกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคุมกับการให้ข้อมูลย้อนกลับตลอด 3 ระยะ

ความดีของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

———— ความดีของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

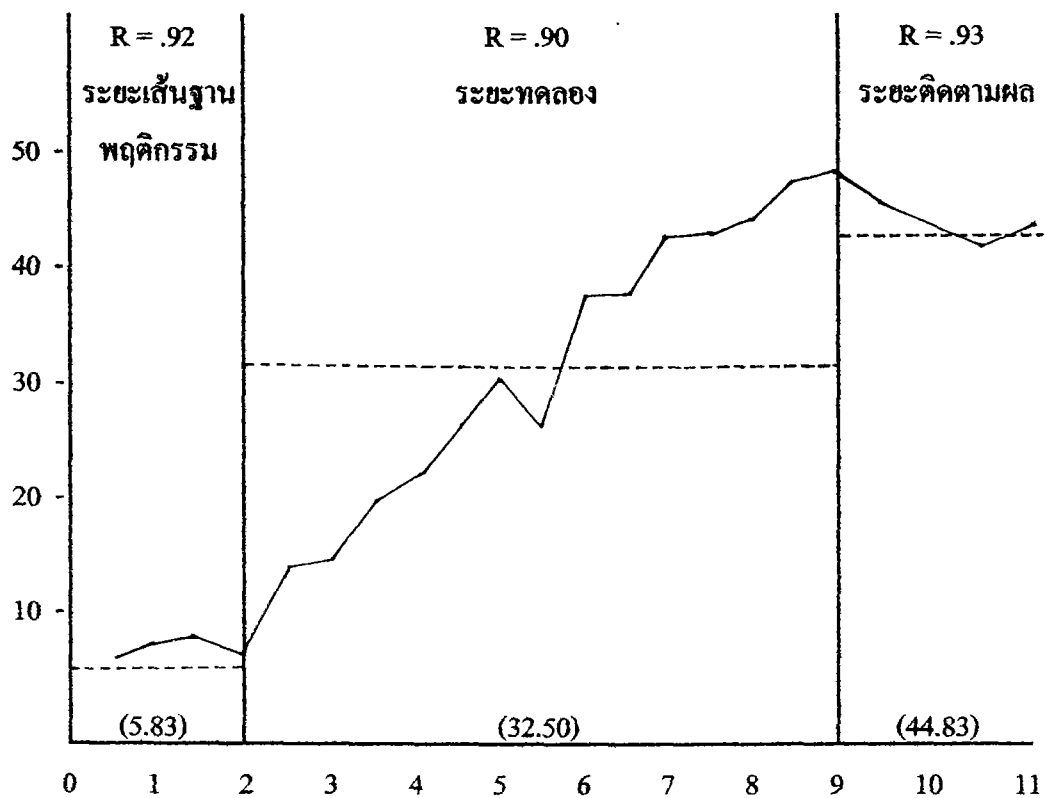
----- คำนีรฐานของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในแต่ละช่วง

R = ค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 14 แสดงความดีของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนคนที่ 2

ในกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

———— ความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

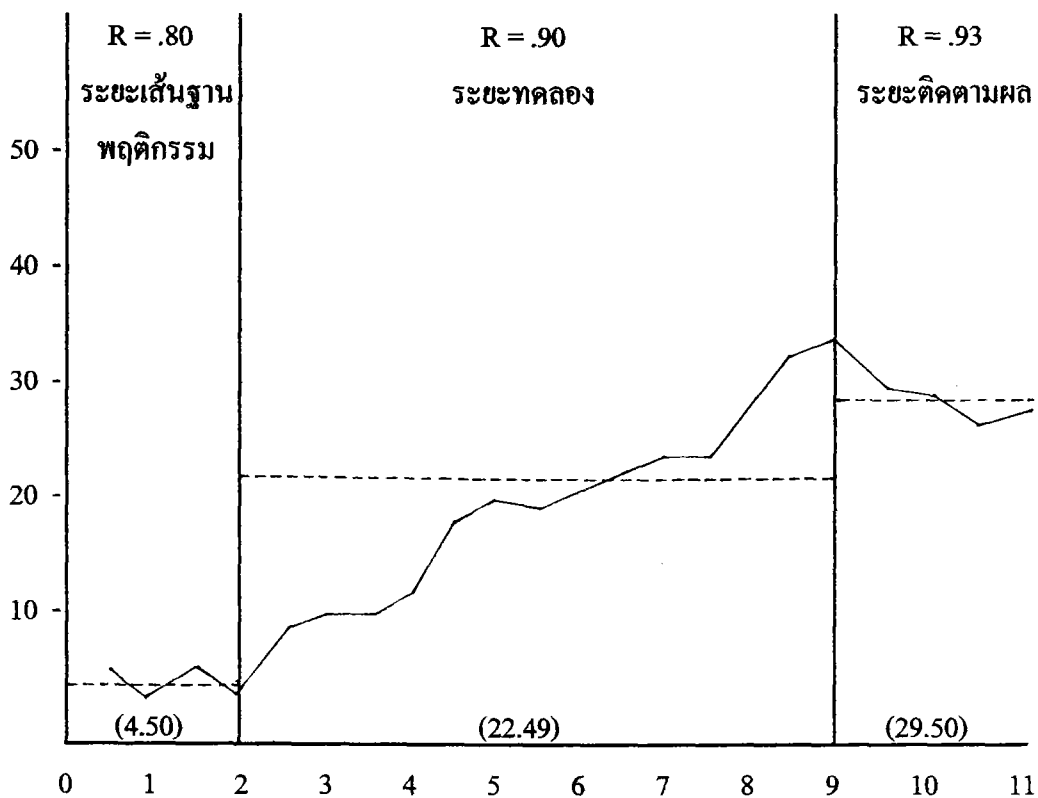
----- ค่ามัธยฐานของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในแต่ละช่วง

R = ค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 15 แสดงความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนคนที่ 3

ในกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

———— ความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

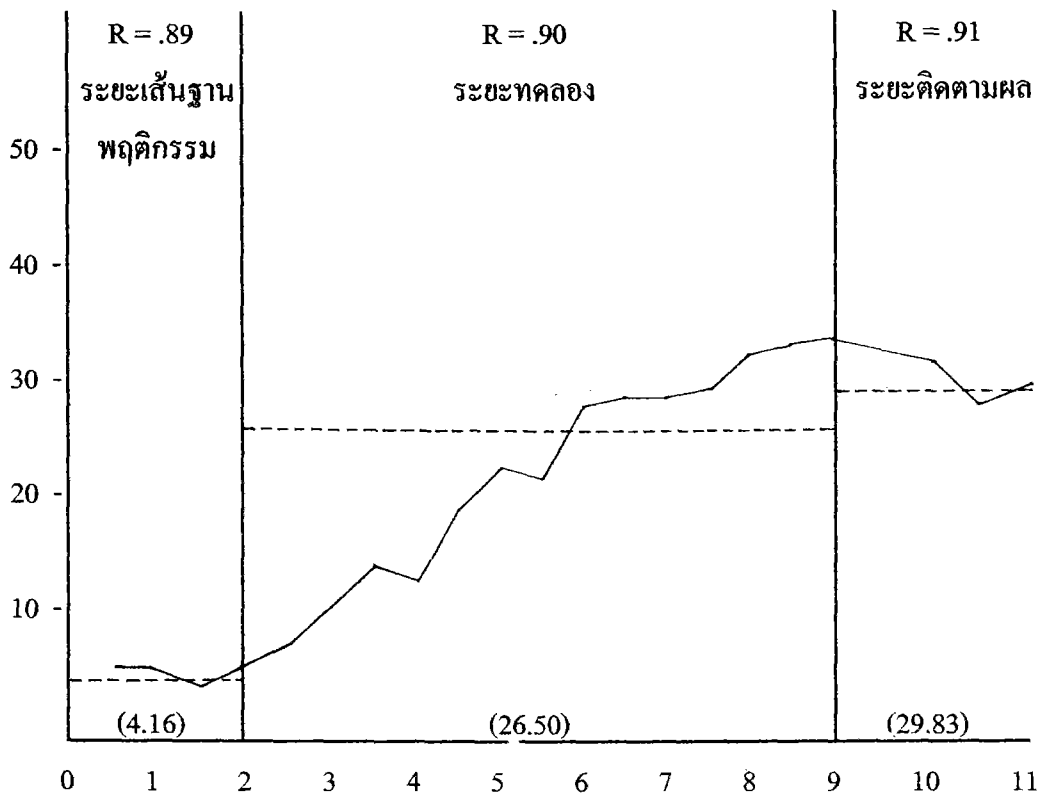
----- ค่ามัธยฐานของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในแต่ละช่วง

R = ค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 16 แสดงความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนคนที่ 4

ในกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

———— ความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

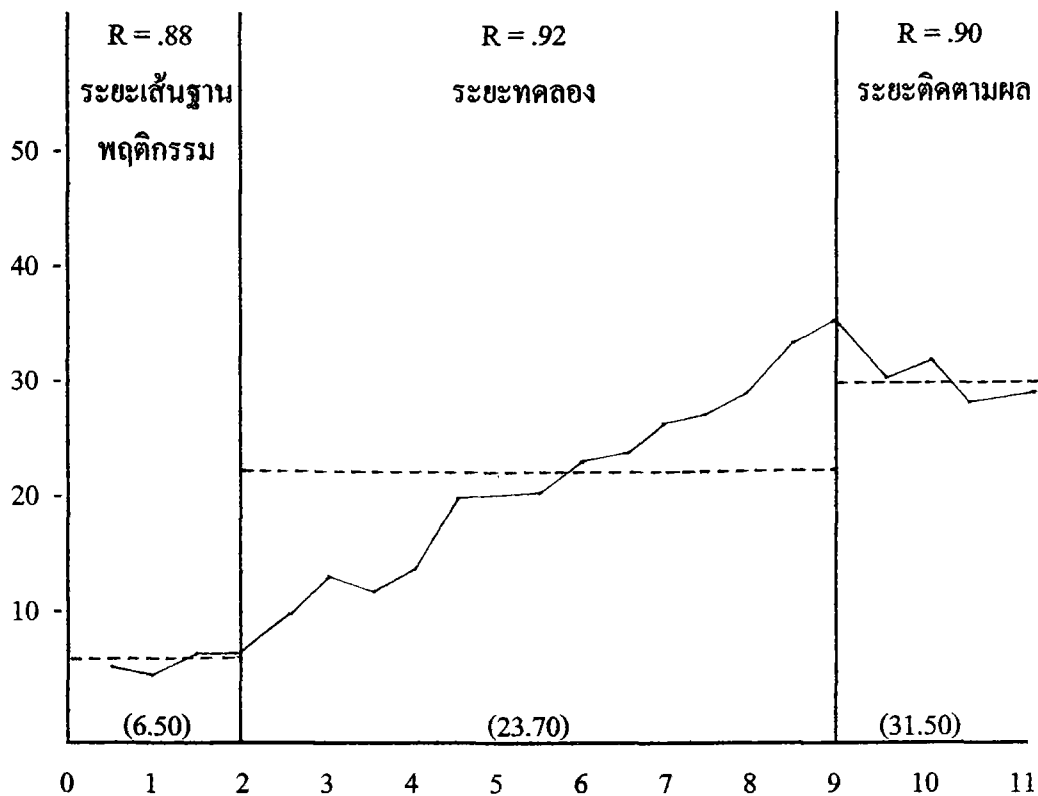
----- ค่ามัธยฐานของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในแต่ละช่วง

R = ค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 17 แสดงความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนคนที่ 5

ในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคมตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

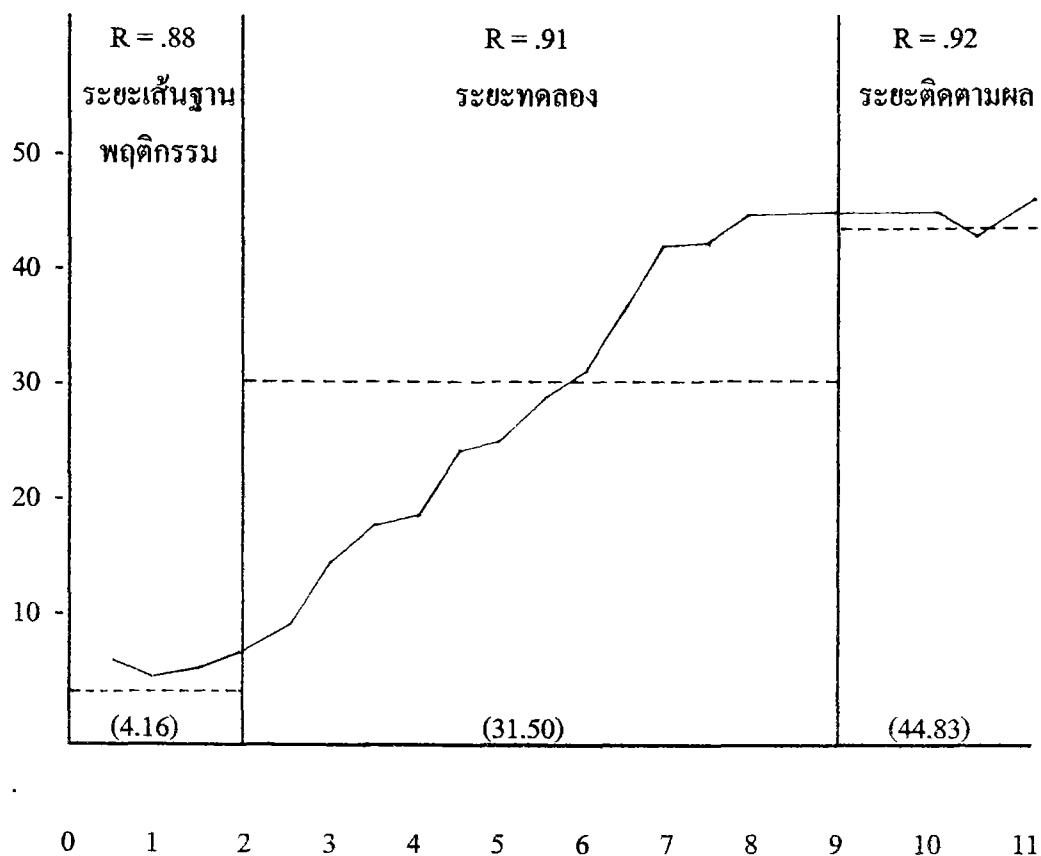

- ความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
- ค่ามัธยฐานของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในแต่ละช่วง
- R = ค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 18 แสดงความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนคนที่ 6

ในกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

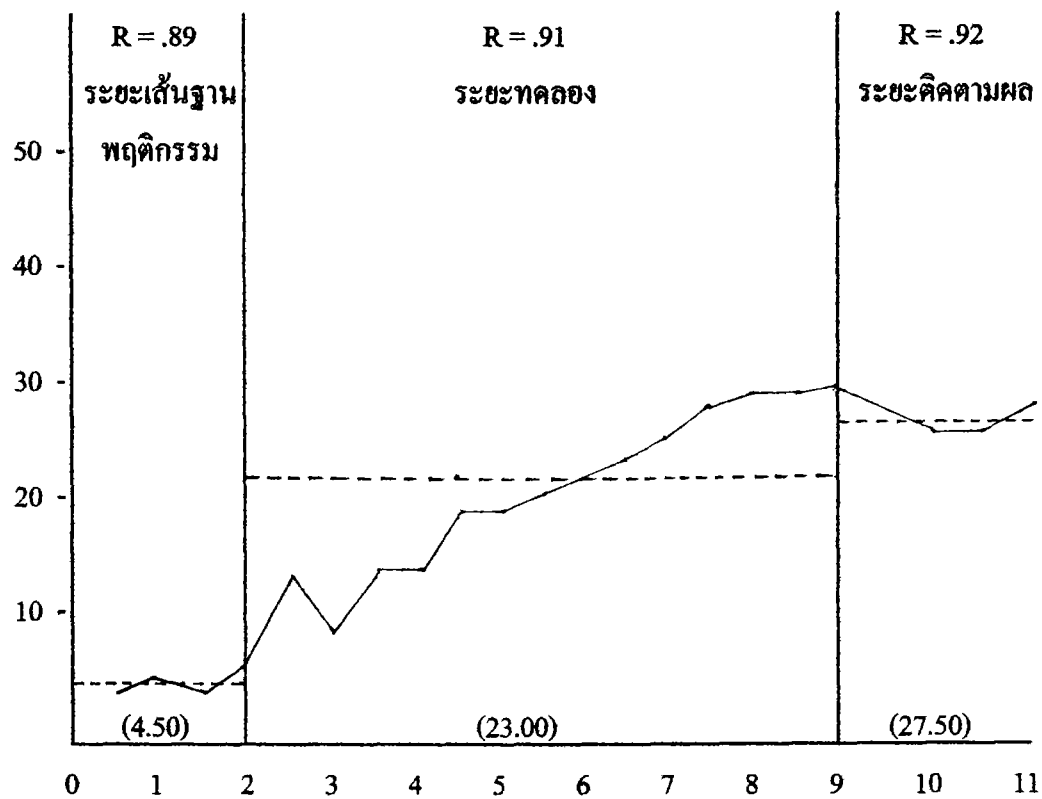

- _____ ความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
- ค่ามัธยฐานของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในแต่ละช่วง
- R = ค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 19 แสดงความถี่ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนคนที่ 7

ในกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับตลอด 3 ระยะ

ความดีของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

- ความดีของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
 ----- ค่ามัธยฐานของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในแต่ละช่วง
 R = ค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 20 แสดงความดีของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนคนที่ 8

ในกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับตลอด 3 ระยะ

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ - นามสกุล	นางสาวสุวัฒนา พรหมหล่อ
วัน เดือน ปีเกิด	1 กันยายน 2512
ที่อยู่ปัจจุบัน	9 ถนนมหาราชครู ตำบลทะเลชุบศร อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี 15000
	โทรศัพท์ (036) 413055 , 01-9910833
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนโคกเจริญวิทยา อำเภอโคกเจริญ จังหวัดลพบุรี 15250 (036)651121 - 124
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2530	โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี
พ.ศ. 2535	ครุศาสตรบัณฑิต (วิชาเอกภาษาอังกฤษ) สถาบันราชภัฏเทพสตรี อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี
พ.ศ. 2541	การศึกษามหาบัณฑิต (วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร กรุงเทพมหานคร

การเปรียบเทียบผลของการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคมและการใช้
เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูด
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนโคกเจริญวิทยา
อำเภอโคกเจริญ จังหวัดลพบุรี

บทคัดย่อ
ของ
สุวัฒนา พรหมหล่อ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาบัณฑิตศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา
ตุลาคม 2541

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลของการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคมและการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนโคกเจริญวิทยา อำเภอโคกเจริญ จังหวัดลพบุรี ปีการศึกษา 2541 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ต่ำกว่าร้อยละ 50 ตามเกณฑ์ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ และมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 50 ลงมา จำนวน 16 คน แล้วสุ่มอย่างง่ายเป็นกลุ่มการทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 8 คน กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม และกลุ่มการทดลองที่ 2 ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ แบบบันทึกพฤติกรรมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล คือ การทดสอบของวิลคอกซัน และแมน – วิทนี

ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้

1. นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงทางสังคมและการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

A COMPARISON OF THE EFFECTS OF MODELING TECHNIQUE IN
COMBINATION WITH SOCIAL REINFORCEMENT AND MODELING TECHNIQUE
IN COMBINATION WITH FEEDBACK ON DEVELOPING OF ENGLISH SPEAKING
ABILITY OF MATHAYOM SUKSA II STUDENTS OF KHOKCHAREONWITTAYA
SCHOOL IN AMPHOE KHOKCHAREON , CHANGWAT LOP BURI

AN ABSTRACT
BY
SUWATTANA PROMLOW

Presented in partial fulfillment of the requirement for the
Master of Educational degree in Educational Psychology
at Srinakharinwirot University

October 1998

The purpose of this experimental research was to compare the effects of modeling technique in combination with social reinforcement and modeling technique in combination with feedback on developing of English speaking ability of Mathayom Suksa II students of Khokchareonwittaya school in Amphoe Khokchareon, Changwat Lop buri in the academic year 1998. The 16 subjects were selected from Department of Curriculum and Instruction Development, Ministry of Education lower than 50 percentage and their English speaking ability were lower than the percentile ranks of 50. Then they were randomly divided into two experimental groups, each group consisted of eight students. The experimental group I was exposed to modeling technique in combination with social reinforcement while the experimental group II was exposed to modeling technique in combination with feedback. The data were analyzed by the Wilcoxon's Matched Pairs Signed - Ranks Test and the Mann - Whitney U Test.

The results were as follow :

1. The English speaking ability of the students exposed to modeling technique in combination with social reinforcement was significantly increased than before the experiment at .01 level.
2. The English speaking ability of the students exposed to modeling technique in combination with feedback was significantly increased than before the experiment at .01 level.
3. There was no significant differences of English speaking ability between the students exposed to modeling technique in combination with social reinforcement and the others students exposed to modeling technique in combination with feedback